

Polohy lásky

Antologie romantických
a erotických povídek

Sestavili
Pavel Mondschein
a Martina Mába Nosková

Polohy lásky

Antologie romantických
a erotických povídek

Polohy lásky

Antologie romantických a erotických povídek

Sestavili: Pavel Mondschein a Martina Mátá Nosková

Text © Kolektiv autorů 2022

Grafická úprava © Martina Mátá Nosková 2022

ISBN 978-80-281-0789-5

Obsah

PŘEDMLUVA	5
INSTRUKTOR NA JEDNU NOC Monika A. Svobodová	7
SKLENÍK Veronika Vrzalová	13
CO UŠI NESLYŠÍ Šárka Hieke	19
THE FINAL COUNTDOWN Dagmar Digma Čechová	45
MALIČKOSTI Adéla Věchetová Kalousková	53
VŠEBAREVNÝ VÍR Kristýna Dostálová	60
DEŠTĚM ZA DOBRODRUŽSTVÍM Gabriela Pachtová	64
TOUŽENÍ Dagmar Česká	82
PROSTĚ DOKONALÝ Kateřina Inachis	85
LILEK Lucie Peřinová	109
MÁ MILÁ S MANDLOVÝMA OČIMA Martina Vítová	117
SPISOVNA Viktor Legner	120
PSÁNO ŠTĚTCEM Martina Mátá Nosková	127
ŠKOLNÍ VÝLET Karolína Kotová	143
POSTEL PLNÁ ŠEŘÍKŮ Pavel Mondschein	174
DOPIS Terka Hřibová	192
NAROZENINOVÁ OSLAVA Jana Pavloušková	197

Předmluva

S láskou se to má podobně jako s oříšky v čokoládě: nikdy jich není dost, ale stačí i pouhá hrstka a svět je hned mnohem krásnějším místem k životu. Rozhodli jsme se proto, že vám trochu těch oříšků té lásky nabídneme. Pod rouškou noci jsme se vplížili do bytů, vil a haciend českých spisovatelů, a zatímco literáti spali, nenápadně jsme jim prohrabali šuplíky. Objevili jsme v nich spousty skrytých klenotů. Náhrdelníky a rolexky jsme nechali odpočívat v pozlacených pouzdrech, ale dosud nezveřejněné texty, ty jsme brali šmahem. A nejlepší romantické a erotické povídky vám přinášíme v této antologii.

Žádné dvě povídky nejsou stejné. Některé vás zahřejí u srdce svou poetičností, jiné jsou pro změnu tak pikantní, až vám z toho budou hořet nejen uši. Žádná vás ale nenechá chladnými. To vám garantujeme.

A ještě jednu věc jsme vám chtěli říct, než se pustíte do čtení. Jak jste si nejspíš všimli, je tato kniha zcela zdarma. Inu, to se má tak... Ono noční brakování šuplíků pochopitelně neproběhlo bez povšimnutí a po pár výpravách spadla klec. Když ovšem autoři zjistili, že jsme loupili vedeni bohulibými úmysly, rozhodli se nás nejen nežalovat, ale navíc se vzdali veškerých nároků na honorář. Prý že na lásku nejde dát cenovka, nebo tak něco.

Jelikož nám to tak pěkně prošlo, napadlo nás, že bychom nemuseli skončit jen u jedné knihy, ale postupně jich vydat víc. Záleží ovšem na tom, jak si povede tato. Takže směle stahujte, čtěte, hodnoťte na knižních databázích, doporučujte sbírku známým, zkrátka nebojte se dát najevo, že vás tento projekt zaujal. Materiálu jsme totiž nakradli spoustu a byla by škoda, kdyby nakonec skončil zase jen v našem šuplíku.

Pavel Mondschein a Martina Máta Nosková

Instruktor na jednu noc

Monika A. Svobodová

„Patnáct set za instruktora?“

Tak to bude zřejmě nějaký nejnepříjemný pubertální žert kohosi, kdo cestou z hospody připsal na ceduli ještě jednu nulu. Ovšem vzápětí jsem se na tištěném ceníku uvnitř Ski školy dozvěděla, že krkonošští adolescenti nemají předpokládaný smysl pro humor, ta cena byla skutečná. No, co se dá dělat. Jinak se lyžovat nikdy pořádně nenaučím, navzdory budu jen směšně plužit zprava doleva. A toho bylo dost, jednou jsem se rozhodla to pro sebe udělat, tak to prostě udělám. Dokážu sama sobě, že i když jsem lehce za zenitem, stále se můžu učit novým věcem a být v nich dobrá.

Ano, to byl ten hlavní důvod, proč jsem tady: něco si dokázat. A pak taky, abych se doma úplně nezbláznila. Můj čerstvý exmanžel jel se svou ne tolik čerstvou milenkou (datum jejich sblížení je rozhodně starší než ten na našich rozvodových lejtrech) na exotickou dovolenou k moři. Fajn! Hodláte se smažit na slunci, já si budu užívat na sněhu. Sama, v klídku a pohodě. Jim jsem totiž jako nečekaný bonus přibalila naše dvě stálekřičící děti, které dokážou jakýkoli pobyt patřičně oživit. Jsem zvědavá, jak bude ta jeho holubička vrkat po téhle zkušenosti. Za celých sedmnáct let našeho manželství mě vzal dvakrát odírat si kostrč na ostré šutráky do Chorvatska, ovšem slečna si bude vyhrívát kulaťoučky zadeček na písčitéch plážích Mauricia.

Ale dost! Nebudu zapšklá nepřející důra... každému podle vlastních zásluh. Já už po ničem velkém netoužím... jsem ráda, že jsme všichni zdraví, máme kde bydlet, práci mám taky slušnou a nijak nestrádáme. Co víc chtít? No, nějakého chlapa by to časem možná ještě sneslo. Vždyť je mi teprve pětáctýřicet. Nemůžu přece hnit navěky sama! Stačí mi docela obyčejný chlápek... aby byl vyšší než já, ale jinak mi na vzhledu samozřejmě vůbec nesejde. Nejdůležitější je charakter a charisma. No a jak na tom bude s...

„Výbavu máte vlastní?“

Jo, přesně: s výbavou, tak to je mi úplně buřt. Když chlap ví, jak na to... Moment! Cože?

„Cože?“

„Ptám se, jestli máte svou vlastní výbavu,“ zopakovala nervózně slečna u pokladny.

Myslí snad, že jsem tak tragická a nevyježu na dva dny z domu bez nějakého vlastního náčiní? Nemluvě o tom, že ten můj krám vrčí jak padesát let starý fichtl. To bych vzbudila všechny čtyři sousední apartmány.

Lehce jsem se zarděla: „Nemám...“

„Takže budete chtít půjčit i helmu a lyže? Dobře. Jaké máte číslo bot?“

„Cože? Ne! Totiž pardon... lyže a helmu mám vlastní. Prosím jen toho instruktora.“

Ježkovy oči, já už jsem se asi vážně zbláznila.

„No, to jsem ráda, že jsme se konečně domluvily. Oblečte si na sebe tuhle vestu a čekejte za dvacet minut před kotvou u turniketu. Vyzvedne si vás tam Helena.“

Skvěle! Ta holka si musí myslet, že jsem úplně natvrdlá. Jestli takhle zapůsobím i na instruktorku, tak můj pokus oprášit si sebevědomí rozhodně nevyšel.

Necelou půlhodinku jsem zevlovala u vleku a pozorovala styly lyžařů, kteří svištěli okolo. Takhle na pohled to vypadalo snadno. Nechápu, proč mi to nikdy nešlo.

„Zdravím, já jsem Honza. Helena musela narychlo odjet, vezmu to za ni, jestli nevádí,“ zubila se na mě pusa pod lyžařskými brýlemi.

„Ne, nevádí...“ hlesla jsem a nechala se vcucnout frontou na kotvu.

„Vlek zvládnete?“

„Jo, jasně,“ kývla jsem sebejistě. Ale byla ve mně malá dušička z toho, jak dokážu nahoře vystoupit. Naštěstí se od vleku sjíždělo vcelku snadno a já si neutrhla ostudu hned.

„Tak mi řekněte, jak jste na tom, než začneme.“

„Vcelku dobře, jen mi nikdy nikdo nevysvětlil, jak ty lyže pořádně ovládat. Mám přenášet váhu nebo nějak tlačit do holeně a do palců...“ uvažovala jsem nahlas.

„Rozumím,“ objevila se zase ta řada bílých zubů zářící v zrza-vohnědém strništi. „Vezmeme to od začátku.“

Vem to, odkud chceš, hlavně ať to není vyhozených patnáct stovek.

Musím uznat, že už při třetí jízdě dolů jsem měla poprvé pocit, že lyže ovládám já a ne ony mě. Po pár dalších kopcích jsem frkala obloučky jak na obráku. Můj učitel mě ale nečekaně v půli kopce zastavil: „Jde vám to skvěle. Máte ode mě jedničku s hvězdičkou,“ sundal si brýle a zaplužil vzad, takže stál zády s kopce. Díky tomu jsem mu mohla pohledět zpřímá do očí, protože jinak byl o dobré dvě hlavy vyšší než já.

Ouha!

Jeho pomněnkový pohled ve mně vyvolal stejné zvláštní chvění v břišní krajině, které jsem měla před prvním vyložením z vleku.

„Vážně? Díky... no a co to znamená?“ koktala jsem.

„Neznamená to nic. Jen jsem vás chtěl pochválit a skromně podotknout, že už vám nemám co nabídnout. Do konce lekce zbývá ale ještě deset minut, tak leda, že byste se mnou za odměnu šla na kafe.“

„Musí být těžký balit holky jako instruktor lyžování,“ odrazila jsem ho vcelku odhodlaně.

Jenže v té hezké tvářiče to vyvolalo jen srdečný smích.

Sakra, ten chlápek se mi vážně líbí!

„Proč myslíte?“

„Tak, celej jste takovej zabalenej jak softshellová mumie, navíc máte helmu a brýle. Takže zjevem oslňovat nemůžete. A asi toho kromě užitečných lyžařských rad moc nenamluvíte...“

„Takže to ani neukecám? To jste chtěla říct?“

„Chtěla...“

„Vlastně máte trochu pravdu...“ Sundal si helmu, zpod které vykoukly polodlouhé rozčuchané plavé vlasy. Kdyby mi bylo šestnáct, asi bych si jeho plakát vylepila nad postel.

„Takhle stačí, abyste si udělala představu?“

„Já nevím...“ zadívala jsem se na něj zamyšleně. A sama nevěděla, na co si tady hraju. Byla jsem si totiž jistá, že se sarkofágem téhle mumie bych obcovala klidně i za dva tisíce let. A jít s ním na kafe? Jasně! Vzala bych ho nejradši za ruku a přímo běžela! Na kafe mě nikdo nepozval od střední, a natož takový frajer jako on.

Pohledný urostlý chlap a navíc sportovec. Rozhodně má co nabídnout... na rozdíl od pětačtyřicítky po dvou dětech. Moje tělo prošlo tou neuvěřitelnou metamorfózou, aby mohlo odnosit, porodit a vykrmit potomky: pánev se rozšířila nejen do stran, ale v mém případě i značně dozadu. Bříško udělalo půvabný malý převis, zřejmě jako stříšku chránící před deštěm dětičky motající se mi při vaření kolem nohou. A prsíčka po třech letech kojení... no zkrátka prsíčka po třech letech kojení. Ano, ta přeměna je fascinující, bohužel u mě pouze jednosměrná. A přestože je to záležitost vsutku obdivuhodná, muži ji většinou ani trochu neobdivují. Alespoň ten můj se jal obdivovat krásy ženského těla, které tímto zázrakem prozatím neprošlo. Ale co bych vlastně chtěla, ani před dětmi jsem nebyla vytesaná z mramoru.

„Vážně nevím... helma asi nestačí,“ nemohla jsem přestat hrát tu započatou etudu nedobytné namyšlené tvrze.

„Mám sundat všecko?“

„Všecko ne! Přaskáče si nechte.“

„Lyžáky? Jste si jistá? Uvědomujete si, jak odpudivé mohou být prsty na nohou?“

„To je sice pravda, ale kvůli ošklivým malíčkům bych vás nezavrhla. Ostatně, co vy víte, jak vypadám já...“ přece jen jsem malinko zaváhala.

„Já si vás prohlédl už včera v Lobbybaru.“

„V hotelu? Tam jste určitě včera večer nebyl.“ Byla jsem si naprosto jistá, protože jsem místní osazenstvo zpoza vinné sklenky studovala velice pečlivě.

„Nebyl, ale viděl jsem vás shůry.“

„Fingujete na mě snad zmrtvýchvstání?“

„Tak vysoko si netroufám... Ale když jsem u vás...“ jemně mě políbil, drzoun jeden, „mám pocit, že v nebi jsem.“

„Pár metrů nad mořem to tady sice je, ale na nebesa je to ještě štreka. Na velké kopce si jako začátečník netroufám.“

„Udělal jste ale pokrok. Já myslím, že bychom spolu zdolali i jiný vrchol.“

Takové dvojsmyslné řeči, že se trochu nestydí...!

„Zvete mě snad do Alp?“

„Můžeme je zdolávat, kde libo,“ nakláněl se ke mně ještě troufaleji.

„Kdoví, ale nepředbíhejte... Chtěl jste přece na kafe.“

„Chtěl,“ vlepil mi další pusu navzdory mému malému protestu. „Ale musím se rozloučit, lekce skončila a já mám u vleku dalšího klienta.“

„A-a-aha...“ hláskovala jsem. Takže jsem si nechala frknout takovou příležitost připitomělym plkáním?!

„Co se sejít večer v baru?“ vytáhl mě z bahna momentálního zoufalství.

„Snad vás bez kombinézy poznám.“

„Snad.“

Adonis zmizel v závěji prašanu, který svým profesionálním odpichem rozvířil.

Po večeři jsem se čančala snad hodinu, ale beztak neodcházela do lobby baru spokojená. Sedla jsem si ke stejnému stolu jako včera, ukryla se za nápoj a decentně vyhlížela svého kavalíra. Ale asi jsem se nemusela tolik upejpat, protože jeho příchod byl teatrálně nepřehlédnutelný. Z jakési vnitřní pavlače, kde byly pokoje personálu, sestoupila do baru svalnatá postava. Byla nabitá testosteronem a měla na sobě lyžařskou helmu a brýle.

„Mohu si přisednout?“ uklonil se dvorně.

„Šašku!“

„Jen jsem se bál, abyste mě nepřehlédla. Takže hezky od začátku, jako na lyžích,“ sundal si Uvexku a posadil se. „Já jsem Honza.“

„Simona, ahoj,“ podala jsem mu ruku na usmířenou a ucítila zase zvláštní migraci obřích tropických motýlů ve svém nitru.

Bavila jsem se skvěle. S přibývajícými deckami jsem si musela sice dávat větší pozor na to, abych nevypadla z role a nezajela do kolejí odkopnuté manželky, stěžující si na nemilost osudu a nepřekonatelné starosti s dětmi. Jenže Honza byl vynikající společník a výhybku mi nedovolil přehodit. Druhá lahev ve mně navíc probudila dřímající dračici plnou vášně, která tu ukňouranou chudinku absolutně převálcovala... tedy alespoň pro dnešní večer.

„Půjdeme ke mně?“ zaskočil mě najednou.

„Cože?“

„No přece zdolávat ty vrcholy...“ zašeptal, což rozechvělo nejen kůstky v mém vnitřním uchu.

Nasucho jsem polkla. Tahle přímočarost trochu vyvedla z míry i dračici, která jen seděla s napůl otevřenou pusou a nezmohla se na slovo.

„Jde o to, že tady už zavírají. Museli bychom se přesunout jinam, ale venku šíleně mrzne. Můžeme koupit lahev a jít na chvíli ke mně, jestli nejsi proti.“

A já nebyla. Vlastně jsem nebyla ani proti zdolávání vrcholků. I přesto, že mi můj (ne)střízlivý odhad říkal, že je mu o dobrých pět, možná sedm let méně než mně.

„Dík, napiš mi to na pokoj.“ Honza sebral z pultu lahev. Smysl významného úsměvu a mrknutí, které si vyměnili s barmanem, mi v tu chvíli naprosto unikl. Až později mi došlo, že instruktorská lekce tohoto druhu nebyla zřejmě zdaleka jeho první.

Ležela jsem schoulená v náruči, která mě tak magicky přitahovala, a cítila se jako bohyně. Tak za tohle těch patnáct stovek rozhodně stálo, protože dnešní večer byl pro moje sebevědomí mnohokrát účinnější injekce než carvingové obloučky jako z Kitzbühelu.

Skleník

Veronika Vrzalová

Chemie je téměř hmatatelná. Nevím o něm vůbec nic. Stačí mi jen ty oči, který mě sledujou od první vteřiny, kdy jsem otevřela dveře. I ve tmě restaurace registruju jejich hloubku. Temně hnědý, skoro až černý, jako když zíráte do studny. Bodaj tak moc, až to skoro bolí.

Karolína mi vypráví o svém novém objevu a pětkrát do minuty vejrá do mobilu, aby mu poslala další zprávu plnou srdíček a pusinek. Já co chvíli otáčím hlavu doprava a v devíti z deseti případů natrefuju na ty temný studny. Pokud se zrovna snažim soustředit na opěvování pana režiséra, který zní z kamarádčinych úst, cejtim, jak po mně ty oči sjíždí. Jako kapky vody ve sprše. Začínají u odhaleného krku a míří dolů přes potetovaný záda, hrudník a ruce dolů k pasu, přes zadek až na nohy obutý v rudejch lodičkách. Jeho pohled pálí a já se začínám bát, aby ze mě za chvíli nebyla jen hromádka popela, která se pak ještě samovznítí vzrušením, protože ačkoli si připadám jak mravenec pod lupou, strašně se mi to líbí.

„Vydrž chvílku, musím na záchod,“ přeruším kamarádčin monolog. Kája přikývne a po sto padesáté osmé bere do ruky telefon. Urovňávám záhyb šatů, ale tak, aby vykouknul lem punčoch, a zvedám se, abych očím předvedla svoje křivky v celý kráse. Jdu okolo něj a drze na něj upírám pohled.

Naprosto suverénně se mi podívá na prsa a pak do očí. Jejich naléhavost a temnota mě v podstatě pohlcujou. Skoro nabourám do číšníka. Opětovat jeho pohled není snadný. Ale mám oči kočičí a ty zvládnou hodně.

Na záchodě na sebe chvíli koukám do zrcadla a sama sebe se ptám, co to, hergot, zase dělám? Vždyť jsem se přece zařekla, že s tímhle přestanu. Naordinovala jsem si celibát a rozhodla se pokoušení odolávat.

Jenže tohle je trochu jiný. Tohle není tak jako jindy, kdy přijdu do baru a ze všech týpků si vyberu jednoho, na kterýho si ukážu, a prostě si ho odvedu domů. Tohle nejde vypnout ani zastavit a nejde to ani potlačit nebo tomu odolat. Tady je mozek vcelku k ničemu.

„Pardon,“ zamumlám, když před dveřmi do kohosi vrazím. Samozřejmě, že je to on. Kdo taky jinej.

„Nic se nestalo. Už odcházíte?“

„Za chvíli asi ano. Kamarádka ráno vstává do práce.“

„A vy také ráno vstáváte?“

„Ne tak brzo jako ona...“

„To je dobré vědět... Tipuji, že k snídani máte ráda bílou kávu s dvěma kostkami cukru, že?“

V tu ránu si před ním připadám naprosto nahá. Stojím tam a jsem naprosto neschopná jakéhokoli slova.

„Přeji vám hezký večer, slečno. Brzy na viděnou.“ Víc neřekne. Otočí se a odejde na toaletu.

„Kde jsi tak dlouho?“ Ptá se moje kamarádka, když ztěžka dosednu na svoji židli. Pořád brejlí do mobilu a na obličejí má takovej ten přibíblej zaláskovanej výraz.

„Fronta...“

„Aha, jasně... ty vole! Stalo se něco? Vypadáš, jak kdyby tě někdo na tom hajzlu vobtáhnul a tobě se to líbilo.“

Vobtáhnutá jsem sice už párkrát byla, ale že by to bylo takhle dobře poznat, to nevím. Faktem je, že přesně tak si v tu chvíli připadám. Příjemně zneuctěná.

„Nic se nestalo, prosím tě... no takže pan režisér...?“ tohle postrčení Karolíně stačí k tomu, aby zase spustila svůj monolog. Já předstírám, že ji poslouchám, a čekám, kdy se temný studny vynoří ze záchodu. Tentokrát se na sebe usmějem tak nějak vědoucně. První

zábrany padly. Karolínino brebentění nakonec umlkne až po další dvojce vína, kterou prokládám vodou a taky doteky na svém těle. Tu zasunu za ucho zbloudilej vlas, tu si srovnávám boty a přitom si přejedu dlaní po lýtku. Při každým pohybu vím, že se na mě někdo dívá, a naprosto se tomu oddávám.

„Hele, kámo, já jsem docela mrtvá, volám tágo. Chceš někam hodit?“ Karolína mě opět po pár minutách probírá z transu.

„Co? Ne. Ne, ne, ne, projdu se. V pohodě. Díky, jsi hodná. Díky...“ melu pátý přes devátý a děsim se představy, že máme odejít. Že ho tu mám nechat a už ho nikdy v životě nevidět.

„To bylo trochu moc silný odmítnutí, ale oukej... snad víš, co děláš. Užij si to. Jdu ven, je tu za dvě minuty, tak pa.“

Posledních pár slov pronáší tak strašně rychle, že jejich význam mi dochází ještě pár vteřin, rychlá pusa na tvář, na stole mi zůstává dvoukilo a za hnědým culíkem se zavírají dveře podniku.

Za asistence temných studen dopiju zbytek vína a vody, a jakmile se začínám zvedat a oblékat si bundu, zvedá se taky. Rozpité pivo nechává pivem, i svýho kamaráda nechává naprosto jeho osudu a volným krokem dojde ke dveřím akorát včas, aby mi je otevřel.

„Dobrou noc,“ usměje se na mě, když dveře drží, abych mohla projít.

„Dobrou noc,“ odpovím mu a procházím tak těsně okolo něj, jak to jen jde. Vypnu přitom hrud', zatnu zuby a zvednu bojovně bradu, abych na svý tváři vykouznila ten nejdrzejší pohled, jakýho jsem schopná. Když jsem na ulici, vlastně tak nějak automaticky čekám, až zavře dveře a otočí se ke mně.

„Smím vás doprovodit, slečno?“

„Ano, smíte,“ věnuju mu úsměv a přijímám nabízené rámě.

I když je mezi našima rukama vrstva koženky a svetru, cejtím spalující teplo jeho kůže. Že je starší než já, mi bylo jasný hned, ale až teď, když stojíme tváří v tvář, si troufnu odhadnout, že rozdíl mezi náma budou určitě minimálně dvě dekády. V jeho očích čtu zkušenosti, ale zároveň i klukovskou hravost a radost. Třeba zrovna z toho, že se s ním baví pětadvacetiletá počmáraná holka, když on

je na první pohled konzervativní gentleman středního věku. Zůstáváme u vykání a já poslouchám jeho povídání. Dozvim se, že kšeftuje s akciemi, není přímo pražský, má doma tři kocoury a jeho největší vášní je focení.

„Začal jsem fotit někdy ve třiceti. Kdybych tušil, že přimět dívku, aby se svlékla, je tak jednoduché, byl bych začal už ve školce.“ Odhalí bílé zuby. Popravdě si nejsem jistá, jestli svoje, nebo umělé. Zdají se až moc dokonalé.

„Párkrát jsem stála před objektivem. I bez oblečení, ale pokaždé si říkám, že fotograf už viděl nahých žen nespočet, tak ze mě nic nemá.“

„Ale má, tomu věřte. Ostatně každá žena je unikát a každá má něco speciálního.“

„To rozhodně ano. Záleží jen na tom, kdy potkáte tu, která vás uchvátí navždy.“

„Víte... musím se k něčemu přiznat. Mě jedna uchvátila už před deseti lety.“

Zvedne levou ruku s prstenem. Nevšimla jsem si ho. V tu chvíli je to trochu jako dostat pěstí do žaludku, ale nedávám na sobě absolutně nic znát.

„Manželka... aha... máte děti?“

„Ano, čtrnáctiletého nevlastního syna a pětiletou dceru. Vadí vám to?“

Dostávám pár vteřin na rozmyšlenou, ale není moc o čem přemýšlet. Jasně, že vim, že se to nedělá. Žiju v hluboký úctě a respektu k ostatním ženám a spím většinou s nezadanejma. Jenomže tohle prostě přesahuje rovinu rozumu. A nejde to ovládnout. Upřímně to ani nechci ovládnout. Od chvíle, kdy jsem ho viděla, myslím jen na to, jak asi chutnají jeho rty. A tak ho místo odpovědi rovnou líbám. Chvilí setrváváme v jemném dotyku rtů. Rychlost mého srdce dosahuje síly stáda divokejch koní. Teprve po pár vteřinách se stádo klidní a mění se na partičku poklusávajících poníků. Uvědomuju si, jak moc se mi klepou ruce, kterejma ho objímám. Z něžného nevinného polibku se stává drsná hra rtů, jazyků a chvílema i zubů, když

se nechává unýst a kouše mě do spodního rtu. Drží mě za zátylek a kolem pasu. Nemůžu se mu vyvlíct, ani kdybych chtěla.

Zbytek je trochu jako v mlze. Pomalu se dostáváme k mému domu, ale musí to trvat nejmíň hodinu. Neustále mě zastavuje, aby mě mohl znovu a znovu políbit, natisknout na zeď, škrábnout po zádech, maličko přiškrtit, zatáhnout za vlasy. Před domem se snažím rychle najít klíče. Ruce se mi klepou... a nejenom ruce. Třesu se úplně celá a jeho to evidentně baví.

„Můžu nahoru?“ ptá se. Ohníčky zvědavosti a touhy v jeho temnejch studnách přímo plápolaj.

„Vezmu tě do skleníku,“ usmívám se tajnůstkářsky a ještě před dveřma si svlíkám bundu.

„Skleník?“ povytahuje obočí.

Táhnu ho do koupelny a stavím před sprchovej kout.

Místo odpovědi ho znova líbnu na rty a rozepínám si zip na zádech. Už už natahuje ruku. Uskakuju před jeho dotykem a pomalu si stahuju ramínka černejch šatů s tulipánama. Přední část sjíždí z mejch prsou a odhaluje krajkový body, který mám pod nima. Přes pas a zadek šatům pomáhám, ke kotníkům spadnou samy. Chvilí před ním zůstávám stát jen v krajkách, podvazkovým pásu a punčochách. Odepínám podvazky. Napřed přední, pak střední a nakonec zadní. Roluju punčochu ze stehna, přes koleno a lýtko, až je úplně dole. Druhou čeká stejnej osud. Na podvazkovým pásu vysouvám jeden háček za druhým. Stojím zády k němu, aby mohl obdivovat můj zadek, na kterým mám tetování prasátka v holinách.

Rozepínám horní část krajkového kompletu. Stahuju ze sebe i tenhle poslední kousek oděvu a zůstávám před ním úplně nahá. Moje propíchlý bradavky trčí vzrušením i chladem a cejtím, jak jsem vlhká.

„Jakmile začneš něco dělat, přestanu,“ upozorním ho s rukou na dveřích sprchového koutu a lezu dovnitř. Potřebuju publikum. Dělá mi to tak strašně dobře, že pro mě neexistuje větší slast.

Teplá voda smáčí moje tělo. První kapky dopadají na krk a míří dolů přes potetovaný záda, hrudník, ruce, dolů k pasu, přes zadek, až

na nohy. Pár vteřin tichý relaxace se zavřenejma očima, kdy jedinej zvuk je tekoucí voda. Když otvírám oči, vidím zase ty temný studny, který se na mě hladově dívaj skrz plexisklo. Měním výraz na pohled šelmy na lovu. Sprchu přepínám na masážní trysky a klekám si na podlahu. Naprosto neomylně mířím sprchou mezi stehna a proudem vody si masíruju klitoris. Vnímám sebe a vnímám taky jeho, jak vnímá mě. Z úst mi uniká několik slastných zasténání, když se mnou prohání první vlna. Předzvěst orgasmu. Otvírám oči a sleduju jeho reakce.

Dívá se. Ruce zatnutý v pěst, dýchá s otevřenou pusou, tak hlasitě, že ho slyším, skoro jako kdyby byl u mýho ucha. Jeho kalhoty jasně ukazujou, že se mu pohled na mě líbí, ale ani se nepohne.

Znova se na něj ďábelsky usmívám, než mě další orgasmická vlna donutí zarejť si nehty do vlastního stehna. S dalšími vzdechy a šhubáním celého těla mi vystřeluje ruka k plexisklu a já svůj hlas nezvládám ztišit, ani kdybych chtěla. Vzdychám, zavírám oči a znova je otvírám. Pokládám si hlavu na sklo a můj dech zamlžuje průhlednej materiál. Cítím, jak se veškerá energie hromadí v podbřišku a exploduje v milionech hvězdiček, který mi tančej před očima.

Když konečně zase dokážu ovládat svý tělo, stále ještě třesoucí se rukou vypínám vodu a zůstávám chvíli klečet. Po pár vteřinách se zvedám ze země, ještě jednou zapnu sprchu, přepnu trysky zpátky na běžnou funkci a do pokožky si vtírám sprchovej gel s vůní máty. Taková úleva a vůně. Po úžasný sprše dokončuju svúj večerní rituál, odlíčím se a беру si na sebe pyžamo.

Do postele si lehám s pocitem hlubokýho uspokojení. Bylo to sice strašně těžký, ale jsem na sebe fakt pyšná, že jsem odolala pokušení a na jeho otázku, jestli může jít nahoru, odpověděla rozhodným: „Ne!“

Co uši neslyší

Šárka Hieke

Probudila jsem se s příšernou bolestí hlavy. Nevzpomínám si, že bych se opila nebo uhodila, tak proč mi sakra tak strašně tepe ve spáncích.? Copak hlava, to spraví ibalgin, ale mnohem horší bylo pískání v uších. Nebo spíš pípání. Jako když prodavačka v samoobsluze skenuje zboží v naprosto pravidelném rytmu. Jenomže já nebyla v samoobsluze, ale v posteli.

Cítila jsem se unavená, tak strašně unavená... A pípání nepřestávalo.

Že by mě konečně postihlo genetické zatížení? Neměla jsem se smát a později nevěřit, když mi děda říkal, jak moc ho trápí tinnitus. Nakonec spáchal sebevraždu, protože nechtěl nic víc než ticho. Už jsem se nesmála, ale věřila jsem, že mě tohle nepotká.

Jenže nejspíš potkalo. Neustálé monotónní pípání se nedalo vydržet.

Co jsem vlastně dělala včera?

Zdeněk pozvedl skleničku šampaňského. „Připíjím na tvůj úspěch. Kdybys neobjevila tu chybu, přišla by firma nejméně o milion, a to nepočítám dlouhodobé ztráty.“

Mírně jsem zrůžověla. Byla to náhoda, štěstí, nemohla jsem si přisvojovat žádné zásluhy.

„Ještě to musím zítra přednést šéfovi,“ pokrčila jsem rameny, ale přesto si přitukla. Nějaká zásluha mi přece jen patřila.

„Povýšení tě nemine, ale musíš se umět pořádně prodat,“ kladl mi Zdeněk na srdce.

„Víš, že to nedokážu, nejsem jako ty.“

„Musíš to zvládnout. Přeskočíš tak roky dokazování, co všechno umíš.“

„Myslíš...“ na chvíli jsem zaváhala. Tohle téma neměl Zdeněk rád, ale teď na to byla vhodná příležitost. „Myslíš, že pokud mě povýší, mohli bychom konečně založit rodinu?“

„Pořídít si právě teď děti je nesmysl. Kariéru máš rozjetou jako nikdy.“

„Dobře, počkáme.“

Z restaurace jsme pospíchali rovnou domů a už v taxíku se na sebe vrhli jako kdysi na začátku našeho vztahu. Ruku v ruce jsme běželi do třetího patra a strhali ze sebe oblečení ještě dřív, než jsme se dostali do ložnice.

Probudilo mě zvonění mobilu. Tohle bylo zvláštní, protože většinou mě budil Zdeněk, ten už ale v posteli nebyl. Ani v bytě. Dokonce i jeho parkovací místo před domem zelo prázdnotou.

Rychle jsem se oblékla a vyrazila do kanceláře. Nikdy jsem si o sobě nemyslela, že mám kdovíjak silnou intuici, ale tentokrát jsem opravdu cítila, že je něco špatně, akorát mi ještě nedocházelo co.

Měla jsem zamířit do svého oddělení, ale nohy mě samy zanesly o patro výš. Z postranního schodiště jsem odbočila vpravo a dostala se jen pár kroků od šéfovy kanceláře. Uviděla jsem, jak z ní vyšel šéf se Zdeňkem. Šéf potřásl Zdeňkovi rukou a významně poklepal na složku v růžových deskách.

Moji složku.

Důkazy, které měly potvrdit, kde byla chyba a jak k ní došlo.

Pomalu jsem zacouvala za roh a rozeběhla se zpět do svého kamrliku. Celý den jsem zírala na mobil a doufala, že mi Zdeněk zavolá a všechno vysvětlí, ale zbytečně.

Nedokázala jsem se soustředit na práci, zato se mi hlavou honily vzpomínky na všechny ty okamžiky, kdy mě zklamal. Bylo jich kupodivu hodně. Něco jsem neviděla, něco nechtěla vidět, zbytek potlačila. Vždycky jsem si to dokázala odůvodnit. Spláceli jsme hypotéku,

chtěla jsem rodinu a v neposlední řadě to byla i vděčnost Zdeňkovi, že mi pomohl, když jsem nevěděla, jak dál.

Nepřišlo to jako blesk z čistého nebe, spíš pomalu, kousek po kousku ve mně uzrálo uvědomění, že mě Zdeněk prostě jen využil a udělal by to bez váhání kdykoli znova.

Rozhodnutí mi netrvalo dlouho. Omluvila jsem se na zbytek dne z práce, hned po obědě jela domů, sbalila se a opustila byt. Před domem jsem ještě na chvíli zaváhala, ale nakonec jsem hodila klíče do schránky a odjela.

Bylo to zbrklé rozhodnutí. To jsem pochopila, když mi třetí kamarádka odmítla poskytnout ubytování. Nesehnala jsem víc než nocleh na jednu noc. K rodičům jsem nemohla, nemluvili se mnou od mých patnácti. Zbývalo jen jedno jediné místo.

Po nějaké době jsem se vymotala z Prahy a najela na poměrně klidnou okresní silnici. Tam už jsem se nemusela tolik soustředit na provoz a rozbřečela se. Nemohla jsem si přece myslet, že skončím několikaleté manželství a neuroním ani slzu. Když jsem však brečela ještě za hodinu, dostala jsem sama na sebe vztek. Nezasloužil si to. Nezasloužil si jedinou slzu.

Měla jsem tak zalepené a opuchlé oči, že jsem málem přehlédla nákladák, který se na mě vyřítil z vedlejší silnice, ale asi nade mnou bděl anděl strážný.

Po vzteku přišly pochybnosti. Co když jsem se spletla? Třeba je to všechno jen nějaké nedorozumění. Dnešek, i těch předchozích sto případů, kdy mě neváhal využít.

Zazvonil telefon. Zajela jsem co nejbliž ke kraji vozovky, zabrzdila a přijala hovor.

„Gratuluju!“ křičela do telefonu kolegyně. „Zdeňka povýšili, určitě budete dneska slavit...“

Takže to nebyl omyl.

Poděkovala jsem, něco zamumlala, zavěsila a pokračovala v cestě. Teď už bez slz.

Těsně před setměním jsem dojela k malé roubence v Pravoslavicích na pokraji Šumavy. V oknech se ještě svítilo. Zaklepala jsem na dveře a byla ráda, že se babička na nic nevyptávala. Prostě mě jen vzala i s kufry dovnitř a nasměrovala do pokoje, ve kterém jsem spávala celé dětství.

Ráno vonělo lesem, rosou a borůvkovými lívanci. V uších mi zase pípalo a moje oči byly opuchlé, v noci jsem zřejmě brečela, aniž bych o tom věděla, ale uvnitř už jsem se usmívala. Tohle bylo nejlepší místo na světě, kam mohl člověk utéct a lízat si rány.

Podívala jsem se na mobil. Dvacet sedm zmeškaných hovorů a šestnáct zpráv, všechny od Zdeňka. Kupodivu jsem ani necítila pokušení si je přečíst. Jen jsem se usmála a v šortkách a tričku sešla dolů do kuchyně.

Nejdřív jsem snědla pořádnou porci lívanců a teprve pak položila babičce otázku.

„Můžu u tebe nějakou dobu bydlet?“

„A mám se ptát?“

„Zatím ještě ne.“

„Samozřejmě tady můžeš zůstat, jak dlouho chceš. Vždycky to bude tvůj domov.“

„Děkuji, je to jen na přechodnou dobu. Musím si najít práci. Vlastně jsem nedala ani oficiální výpověď,“ uvědomila jsem si.

„Zavolej tam. Ať se stalo cokoli, určitě to pochopí. A nějaká práce se najde i tady. Zvlášť teď, na začátku sezony. Na zámku hledají průvodkyni. Umíš anglicky, ne?“

Přikývla jsem, pomohla sklidit ze stolu a potom zatelefonovala do práce. Vymluvila jsem se na neshody se Zdeňkem, které vyvrcholily hádkou, a zdůraznila jsem, že všude je něco a určitě to brzy vyřešíme. Moje nadřízená, která právě procházela rozvodovým řízením, to pochopila, ani se moc nevyptávala.

„Řekla jsem, že je ti špatně, zatím se rozhodni, co dál,“ uklidnila mě. Co dál? To bych také ráda věděla, ale nebylo to tak snadné.

„Nechceš si zajet do lomu? Prázdniny ještě nezačaly, nikdo tam nebude,“ navrhla babička. „Nejdřív si odpočiň, všechno ostatní může počkat.“

S tímhle nešlo nesouhlasit. Kde si lépe vyčistit hlavu než u vody?

K lomu to byly asi dva kilometry. Mohla jsem jet autem nebo na kole, ale rozhodla jsem se jít pěšky. Jestli jsem měla něčeho opravdu hodně, tak to byl čas, a také jsem chtěla zjistit, co je ve vsi nového. Už na první pohled bylo jasné, že přibýlo pěkných pár domků. Kdysi dávno jsem tu znala úplně každého, teď jsem potkávala samé nové lidi. To na mě se dívali jako na cizince.

Z bývalé pošty udělal nějaký podnikatel poměrně příjemnou hospůdku a z polorozpadlého stavení nedaleko babiččina domku byla teď ekofarma, na jejímž pozemku stanovali turisté. O kus dál, v mělké říčce, plavil mladý muž koně. Možná bych se ho mohla později zeptat, jestli by se dala zaplatit projížďka. Když mi bylo čtrnáct, strávila jsem v sedle celé léto. Moje poslední krásné prázdniny předtím, než...

Zase to pískání. Rozhodla jsem se, že pokud to do pondělka nepřestane, objednáám se k doktorovi, tohle se opravdu nedalo dlouhodobě vydržet. Chudák děda.

Minula jsem ještě několik domků a došla k lesní cestě, která mě dovedla až k lomu. Jeho břehy nebyly tak prázdné, jak mě ujišťovala babička. Dvě rodinky, pejskař, parta studentů, kterým už nejspíš začaly prázdniny, a obézní důchodkyně opalující se nahoře bez.

Našla jsem si poměrně klidné místo o kousek dál a natáhla se na osušku. Když jsem se cítila dostatečně odvázná na to, abych vlezla do ledové vody, šla jsem si na chvilku zaplavat a pak se vrátila zpět k opalování.

Bylo mi báječně. Dokonce jsem se dostatečně uklidnila, a kdybych nenechala doma mobil, zavolala bych Zdeňkovi a všechno mu vysvětlila. Uvažovala jsem, že bych se s ním mohla usmířit, překonali

jsme i horší věci... Jenomže těch horších věcí bylo až moc. Podvědomě jsem už dávno tušila, že se jen zbytečně trápíme.

Uslyšela jsem šplouchnutí. Zamračila jsem se, moje klidné místečko našel i někdo jiný. Obrátila jsem se na břicho a snažila se ignorovat okolí. Nešlo však ignorovat obrovského psa, který vyběhl z vody a zkrátil si cestu ke svému páníčkovvi přes moji osušku. Při přeskoku mě pokryl asi tak litrem vody, kilem písku a nánosem slizu.

„Promiň... promiňte... promiň...“ koktal majitel psa a nejspíš se snažil odhadnout můj věk.

„Stačí promiň. Tu osušku si tady můžeš odpoledne vyzvednout a vrátíš mi ji zítra vypranou,“ řekla jsem striktním tónem.

„Jistě. V kolik... kolik hodin?“

„Dělala jsem si legraci.“

„Aha... no.“

Bylo docela roztomilé, jak vypadal zmateně. Přitom to nebyl žádný student, počítala jsem, že mu schází tak rok nebo dva do třicítky. Já jsem na jaře oslavila pětadvacáté narozeniny, takže jsme nebyli zase tak daleko od sebe.

„A mohl bych se revanšovat nějak jinak? On je Punťa velkej dobrák, ale občas trochu divokej.“

„Punťa? Ten vlkodlak se jmenuje Punťa?“

„Když jsem ho dostal, netušil jsem, že takhle hrozně vyroste,“ rozhodil muž bezradně rukama.

„A jaké jméno dali tobě?“

„David.“

„Pavlína.“

„Jsi tady nová?“

„To spíš ty. Moje rodina tu žije už tři sta let, ty náplavo.“

„Nojo, tak ještě dvě stě devadesát sedm let a budu taky zdejší,“ podrbal se David na hlavě a opět vypadal roztomile zmateně.

„Říkal jsi, že by ses mi chtěl revanšovat, možná mě něco napadlo. Sice jsem zdejší, ale neznám nikoho z těch, kdo se sem přistěhovali za

posledních pár let. Nevíš náhodou, jestli majitel té ekofarmy pořádá nějaké vyjížďky na koni nebo je půjčuje?“

„Tohle náhodou vím, půjčuje. Ty umíš jezdit?“

„Neseděla jsem na koni deset let, ale tohle se snad nezapomíná.“

„Asi ne. Mám ti to dojednat?“

„To by bylo fajn. Co třeba zítra na osmou ráno? Ještě snad nebude takové horko.“

David slíbil, že projížďku zařídí, pískl na Puntu a dali se na odchod.

Já už jsem se také dlouho nezdržela. Doma jsem hned zkontrolovala mobil. Několik zmeškaných hovorů a zpráv od Zdeňka, ve většině mi vyčítal, že se chovám dětinsky. Jedinou zprávu, která nebyla od něj, mi poslala kolegyně. Neobsahovala žádný text, pouze několik fotografií. Na všech byl Zdeněk s mladou recepční z firmy. Zřejmě oslavovali jeho povýšení a všechny ty polibky byly zcela jistě na tykání. A ruka na jejím ňadru zaručeně jen Photoshop.

To byla rychlost.

Utvrdivo mě to v tom, že moje rozhodnutí bylo správné, přesto to bolelo. Strašně moc to bolelo.

Najednou jsem se cítila unavená. Tak unavená. Znova se vrátilo hlasité pípání v uších. Možná by pomohla babiččina slivovice? Pár kapek do ucha, zbytek vnitřně.

Ten večer jsem si šla brzy lehnout a na rozdíl od minulé noci, která byla bezesná, se mi tentokrát zdály naprosto šílené věci.

Manžel stál u mé postele, díval se kamsi za mě a stále mlel nějaké nesmysly.

„Nechtěl jsem to, ale za tohle vážně nemůžu. Neměla jsi odjíždět tak rozrušená. Víš, že se nedokážeš soustředit, když jsi pod stresem. Už to nemá cenu. Až se vrátíš domů, bude lepší, když to ukončíme. Dostane se z toho, pane doktore, že ano?“

Sen se opakoval stále dokola, až jsem se naštěstí probudila. Bohužel to, co mě probudilo, bylo opět neodbytné pípání v uchu. Slivovice nepomohla. Přísahám, že se budu raději živit vybíráním popelnic, než dělat pokladní v supermarketu, to pípání mě neskutečně iritovalo.

Musela jsem se zaměřit na něco jiného. Už jsem zjistila, že když jsem zaneprázdněná, tolik ten nechutný zvuk nevnímám. A mě čekala vyjížďka na koni.

Mohla jsem jen doufat, že David splní svůj slib a projížděku mi dojedná, ale nezklamal. Na nádvoří stáli dva osedlaní koně a nějaký muž je držel za uzdu.

David!

„Ty jsi taky všude,“ řekla jsem místo pozdravu.

„Já tady tak trochu pracuju,“ zatvářil se omluvně. „Nevadí, když půjde Puntá s námi?“

„Počítám s tím.“

David mi pomohl do sedla a zamířili jsme na cestu, kterou jsem šla včera k lomu. Čekala jsem trapné ticho, ale David udržoval příjemnou a klidnou konverzaci a brzy ze mě spadla veškerá nervozita. Poslouchala jsem jeho hlas, vnímala šumění a vůni lesa a cítila se tak krásně, jako už roky ne. Přemýšlela jsem, že možná za pár dní, až si pořádně odpočinu, budu schopná Zdeňkovi odpustit. Smazat, co bylo, a začít znova. Ta myšlenka se mi líbila, dala mi důvod, proč zůstat a relaxovat.

„Pavlíno!“

„Cože?“

„Na chvíli jsi byla mimo. Ptal jsem se tě, jestli bys nešla na večeři.“

„Aha, no, jsem tu na prázdninách, tak proč ne? Vaříte u vás na farmě, nebo máš na mysli tu hospůdku, kterou jsem viděla po cestě?“

„Dneska můžeme zkusit jedno a zítra druhé.“

„Bezva nápad.“

„Dobře, vyzvednu tě v šest.“

David obrátil koně a já přemýšlela, co si vzít na sebe. Za posledních pět let jsem si nekoupila ani jedny letní šaty, měla jsem jen strohé kostýmy a koktejlky.

Pomalou jsme dojeli zpět na farmu. Poděkovala jsem za projížděku, ujistila Davida, že budu připravená na šestou, a využila volné odpoledne k tomu, abych si ještě zašla do lomu nacytat trochu sluníčka.

Kvečeru jsem se vrhla na nevybalené kufry a začala hledat vhodné oblečení. Nakonec jsem našla džínové bermudy a bílou vyššívanou tuniku, kterou jsem si pořídila na dovolenou u moře. Na tu jsme nikdy nejeli. Zdeněk měl ten rok hodně práce.

A další rok. A rok poté.

Tunika mi slušela a k mírně opálené pleti vypadala hezky. Pročísla jsem si vlasy a všimla si, že už mi jsou vidět tmavší odrosty. Zdeněk by šílel, ale já se jen usmála. Byl čas se vrátit k původní barvě.

David se pro mě zastavil přesně v šest a nepřišel s prázdnou. Zatímco Zdeněk by přinesl kytici rudých růží, vypěstovaných na Floridě a pečlivě vybraných, David předal babičce sklenici s naloženým ovčím sýrem a domácí paštiku.

„Bavte se,“ rozloučila se babička a vystrčila nás ze dveří.

Přesně to jsem také měla v plánu. Bavit se. Kdyby mi zase nezačalo pípat v uších.

Copak pípání, na to už jsem si začala zvykat, ale znervózňovaly mě ty hlasy, které ke mně doléhaly z dálky.

Přijdu zase zítra, pane doktore. Jak dopadlo vyšetření? Jste si jistý? No dobře, ještě si to rozmyslím, možná bychom měli kontaktovat její rodiče.

Rozhodla jsem se, že namísto k obvodákovi zajdu v týdně u psychiatrovi. Nepochybně to byla známka dlouhodobého stresu. Naštěstí jsem vždycky byla racionálně založená a věděla, že člověk občas prostě musí vyhledat odbornou pomoc. Pět let v práci ve vysoce stresovém prostředí se muselo nějak projevit a já jsem nikdy nepatřila k nejsilnějším.

„Sluší ti to,“ pochválil mě David a vzal mou ruku do své.

Neprotestovala jsem. Z nějakého důvodu mi to přišlo přirozené.

Pomalým krokem jsme došli k hospůdce. Stylová roubenka s prostornou venkovní zahrádkou, v níž ještě zbývalo pár volných míst.

David pro nás vybral stůl blízko vchodu do chalupy, odkud se linula vůně jídla smíchaná se zápachem dezinfekce. Zřejmě měli velice pečlivou uklízečku, ale odér nemocnice zde působil poněkud nepatřičně.

Výběr jídla jsem nechala na Davidovi. A popravdě jsem se ani nedivila, když mi na stole přistál kotlíkový guláš s čerstvým domácím chlebem a poctivý jahodový koláč. Jídlo, ze kterého by Zdeňka ranila mrtvice.

Přivoněla jsem k talíři a zápach nemocnice rázem zmizel. Tohle byla přesně ta vzpruha, kterou jsem už dlouho potřebovala, jen jsem o tom nevěděla.

Hladově jsem se pustila do jídla a bylo mi úplně jedno, co si o mně David myslí. A zřejmě si nemyslel nic hezkého.

„Kdybys chtěla, můžeme jít ještě ke mně, namažu ti chleba se sádlem,“ nabídl mi.

„Ehm... ne, děkuju.“ Chtěla jsem toho říct víc, ale právě jsem se dusila kůrkou.

„Mám škvarkový.“

„Tak na to jsi mě dostal, teď vážně nevím, jak říct ne,“ zasmála jsem se.

„Řekni ano,“ zašeptal a mírně se ke mně naklonil.

Zrudla jsem. Copak jsem už zapoměla, jak se nezávazně bavit s pohledným chlapem? Tím spíš, že David se choval opravdu slušně a nezdálo se, že mi z jeho strany hrozí nějaké nebezpečí. Určitě by neudělal nic, co bych nechtěla.

Jenomže já jsem chtěla. Strašně moc. Ještě jednou jedinkrát v životě jsem chtěla cítit to chvění, vzrušení, to, co člověk zažije jen na úplném začátku vztahu a už nikdy potom. A to i v případě, že nebude žádný vztah následovat. Ještě jednou jsem chtěla zažít rozhovory o všem možném, noci, kdy jde člověk spát až k ránu, protože se s tím druhým nedokáže rozloučit. Dny, kdy se usmívá jako blázen při pouhé vzpomínce. Hodiny, kdy probírá každou větu, každé slovo a hledá za nimi skrytý význam.

„Možná zítra,“ odpověděla jsem takovým tónem, aby to nebral jako odmítnutí.

„Jak dlouho máš v plánu tady zůstat?“

„Ještě nevím. Ráno jsem si myslela, že to bude jen pár dní, právě teď se mi nechce odjet vůbec. Je něco... musím něco vyřešit a to bude

asi nějakou dobu trvat. Kdo by se také vracel do Prahy, právě když začínají prázdniny?“

David položil svoji ruku na moji. Ucítila jsem lehké jiskření, ale možná jsem si to jen přála. Měla jsem tak trochu důvod. Jako mladá jsem se občas vyspala s nějakým klukem, ale nebylo to víc než sex. V osmnácti jsem potkala Zdeňka. Byl to můj první a jediný vztah, aspoň pro mne. Ne však pro něj. Zatímco já jsem asi měla prožívat tu úžasnou bláznivou a ztřeštěnou lásku, on, o dvacet let starší, už měl všechno tohle dávno za sebou.

Najednou jsem cítila, jak strašně mi to chybí.

„Ptal ses, jak dlouho tu zůstanu. Mám seznam věcí, které bych chtěla tyhle prázdniny zažít. Až si všechno odškrtnu, vrátím se do Prahy.“

Byla to trochu lež, ale ne tak moc. Zbývalo jen sednout a ten seznam skutečně napsat.

„Prozradíš mi, co na něm je?“

„Řekněme, že projížďku na koni už si můžu škrtnout.“

„A dál?“

„Už je pozdě. Promluvíme si o tom zítra.“

David přikývl, zaplatil a doprovodil mě domů. Před dveřmi na chvíli zaváhal. Čekala jsem, že mě políbí, ale nepolíbil. Asi to bylo dobře. Věděla jsem, že chtěl a že to jednou udělá, a líbilo se mi to napětí.

Usínala jsem spokojená a těšila se na další den, ten však nezačal příjemně. Opět mě probudilo pípání v uších a hloupé noční můry. Stále ty samé.

Vnímala jsem studené sterilní prostředí nemocnice, zápach desinfekce a hlasy. Hlavně Zdeňkův. Možná proto, že ten jediný jsem poznávala.

Jak jako kóma? Říkal jste bezvědomí. A víte to jistě? Tak proč nikdo nic nedělá? Pavlíno! Pavlíno, slyšíš mě?

„Jo, sakra. Můžu se vyspat?“ zavrčela jsem rozespale a posadila se na posteli.

Nechtělo se mi, ale nejspíš byl čas Zdeňkovi zavolat a probrat s ním, jak se cítím. Věřila jsem, že sny jsou plné symbolů, a možná

že kóma znamenalo, že náš vztah ustrnul už dávno na mrtvém bodě, protože přesně tak to bylo.

Vzdychla jsem a sáhla po telefonu. Zdeněk byl ten, který se neustále snažil se mnou spojit, ale teď, když jsem mu zavolala, nezněl kdovíjak nadšeně. Zřejmě měl jednání s kolegyní, se kterou slavil povýšení, a já jsem je vyrušila.

„Vrátím se a všechno spolu projednáme, ale teď si potřebuju pár dní odpočinout,“ řekla jsem stručně.

Tohle mu asi jako vysvětlení stačilo. Jen něco zamumlal a zavěsil. V pozadí jsem slyšela mlaskavé zvuky a představovala jsem si, že ho kolegyně během hovoru líbá na krk, ale možná jen snídala.

To mi připomnělo, že je čas se najíst.

Babička připravila chleba s paštikou, kterou přinesl předchozího dne David. Byla božská. Klidně by ji mohl dodávat do nejlepšího obchodu s lahůdkami. Nebo možná ten, komu patřila farma.

Po snídani jsem dofoukla gummy na babiččině starém kole a jela se projet. Lom mohl počkat na jiný den, tentokrát jsem chtěla vidět okolí a možná se podívat na místa, kde bydlely mé bývalé spolužačky. Doufala jsem, že některou z nich třeba potkám a nebudu pořád sama.

Jezdila jsem asi dvě hodiny, potkala spoustu lidí, ale spolužačku žádnou. Zato jsem zjistila, jak moc jsem v Praze zlenivěla. Bolelo mě celé tělo, hlavně zadnice. Pryč byly ty doby, kdy jsme s kamarády trávili celé prázdniny v sedle.

Doma jsem zaparkovala kolo v kůlně, sbalila plavky a ručník a odešla lenořit k lomu. Bicykl jsem ještě nezavrhla, ale rozhodla jsem se, že bude lepší začít s ním pozvolna.

Jsou lidé, kteří nedokáží vypnout ani na dovolené a stres a neustálá pracovní vytiženost jim vyhovuje. K těm jsem já nikdy nepatřila. Práce mě bavila a naplňovala, ale stejně tak se mi líbilo ležet na travnatém břehu lomu a nechat sluneční paprsky šimrat moji pokožku. Milovala jsem ležet po obědě v houpací síti a poslouchat tichý monotónní bzukot včel sbírajících pyl na rozkvetlé lípě.

Jak jsem na to všechno mohla zapomenout?

Se Zdeňkem to byl jen výkon, prestiž, bezchybný vzhled, ty správné kontakty... Jestli se k němu vrátím, hodně věcí se bude muset změnit.

„Začínáš červenat,“ ozvalo se nade mnou a na záda mi dopadlo pár kapek ledové vody.

Můj úkryt za osikami zřejmě nebyl dostatečný.

„Už jsem chtěla jít domů.“

„Platí ta večere?“

„Samozřejmě, stejně nemám co na práci.“ Trochu to znělo, jako že buď večere, nebo trhání zubů, ale nezdálo se, že by to David vnímal. Usmíval se, z delších světle hnědých vlasů mu kapala voda a celkově vypadal až nehorázně dobře.

Natáhl ke mně ruku a pomohl mi na nohy.

„Trochu se té večere bojím. U vás na farmě jsem viděla jen ovce, kozy a koně, a já nejím ani koninu, ani skopové,“ poznamenala jsem.

„Co králíka?“

Nepatřila jsem k těm, pro které byl králík mazlíček. Babička jich měla vždycky plnou králíkárnou, i teď.

„Na česneku, nebo na smetaně?“

„Nech se překvapit.“

Přikývla jsem a doufala, že nebude se švestkovou omáčkou.

David mě opět vyzvedl přesně na čas a o pár minut později jsem zjistila, že králík je na grilu s trochou tymiánu, rozmarýnu a dalších bylin, které omamně voněly. I tady se mi však sem tam vetřela do nosu nemocniční dezinfekce.

Nenechala jsem si kazit chuť a pustila se do králíka. Zcela bezkonkurenčně toho nejlepšího, jakého jsem kdy jedla.

„Včera jsme se bavili o tom seznamu,“ začal David, když nám doléval víno.

„Jo, mám ho,“ vytáhla jsem z kapsy pomačkaný papírek. David mi mírně odstrčil ruku a zavrtěl hlavou.

„Přemýšlel jsem o tom. Nechceš se raději nechat překvapit?“

„Jak to myslíš?“

„Vím, že to jsou věci, které jsi vždycky chtěla dělat, ale nikdy se ti to nepovedlo, a je mi jasné, že nedokážu odhadnout, co všechno to je. Přesto bych to rád aspoň zkusil. Možná tě překvapím, možná ne. Slibuju, že pokud bude z toho seznamu na konci dovolené něco chybět, zařídím, aby sis mohla odškrtnout i to.“

„Nemám ráda překvapení, ale tohle zní spíš jako dobrodružství. Proč ne.“

„Dobrodružství? Takže nudný piknik na louce si mám škrtnout?“

„Rozhodně.“ Popravdě bych brala i ten piknik. Tak nějak jsem tušila, že s Davidem by nemusel být vůbec nudný.

Chvíli jsme poseděli, dopili víno, ale pak se omluvil, že musí ráno brzy vstávat, a doprovodil mě domů. Ani tentokrát mě nepolíbil, a teď už jsem tu pusu fakt chtěla.

Na noční můry a pípání v uších jsem si zvykla a naučila se je ignorovat. Odpočívala jsem a možná i proto byly méně časté.

Celý den jsem čekala, že se objeví David a udělá pro mě něco neobvyklého, ale marně. Sama sobě jsem slíbila, že mu v žádném případě nepodřídím svůj denní režim, a tak jsem se hned ráno sbalila a místo do lomu jsem odjela do nedalekého města na koupaliště.

Domů jsem se vrátila až pozdě odpoledne. Sotva jsem se stačila osprchovat a převléknout, přišel David.

Na sobě měl světle modrou košili, ve které vyniklo jeho opálení a barva očí, a nesl proutěný koš a kostkovanou deku.

„Tak přece jen piknik?“ protáhla jsem obličej.

„Věř mi trochu,“ zatvářil se téměř dotčeně, ale pak se usmál, vzal mě za ruku a vedl ke svému džípu.

Vezl mě do stejného města, odkud jsem se před chvílí vrátila, ale naštěstí už ne na koupaliště. Zajel kousek za město a zaparkoval u dlouhé kamenné zdi, kde už stálo mnoho dalších aut.

„Letní kino,“ prozradil, když zaregistroval můj nechápavý výraz.

Kousla jsem se do rtu. Letní kino skutečně bylo na mém seznamu, ale David se tvářil tak spokojený sám se sebou, že jsem se rozhodla mu to neprozradit.

Vešli jsme do areálu, našli hezké místo a počkali, až se trochu setmí. Promítali nějakou filmovou pohádku, ale já vůbec nedokázala sledovat děj. Vychutnávala jsem si jídlo, které můj společník přinesl, višňovou limonádu a jeho přítomnost.

Tak nádherně voněl, jeho kůže vyzařovala teplo, a kdykoli se mě dotkl, ucítla jsem jiskření. Teď už se mi to nezdálo, ta elektrizující přitažlivost mezi námi skutečně existovala a byla jsem si jistá, že ji vnímal i on.

Přibližně v polovině filmu se zvedl vítr. Nejprve jen o něco silnější než vánek, ale postupně sílil. Za chvíli vzduchem poletovaly kelímky s popcornem, PET lahve a karimatky.

„Nechci strašit, ale zdá se, že se přibližuje bouřka. Asi bych to pro dnešek zabalil,“ navrhl David.

Než jsem stihla odpovědět, ucítla jsem na rameni první kapku. Posbírala jsem část věcí, popadla Davida za ruku a společně jsme se vydali k autu. Skutečně se zanedlouho spustil déšť, a i když jsme posledních pár desítek metrů utíkali, promokli jsme až na kůži.

David nastartoval a vraceli jsme se domů. Z hlavní silnice odbočil na vedlejší, která vedla do Pravoslavic. Ta byla na rozdíl od hlavní tichá a prázdná.

Z rádia se linula příjemná hudba a trochu mě uspávala. David zastavil u krajnice, zesílil rádio na maximum, a aniž by dbal na to, že prší, otevřel dveře a vytáhl mě ven z auta.

Ani jsem se nezmohla na odpor.

Absolutně jsem neměla představu, co chce dělat. Vzal mě kolem pasu a zaujal taneční postoj. Prvních pár kroků jsme zkazili, ale během několika taktů jsme sladili kroky v rytmu waltzu.

Vlasy se mi lepily na obličej, oblečení na kůži, ale stejně už jsem byla mokrá tak, že to víc nešlo. Přestala jsem vnímat okolí a doslova se ztratila v hudbě a Davidově náručí.

Waltz skončil a moderátor hlásil něco o dopravní situaci. Čekala jsem, že nasedneme do auta a snad konečně dojedeme domů, ale David si mě přitáhl blíž a políbil mě. Moc jsem si ho přála, přesto mě polibek zaskočil.

Na okamžik jsem ztuhla. Odtáhl se, podíval se mi do očí, jako kdyby nejdřív potřeboval můj souhlas, a když jsem přikývla, znova přitiskl své rty na moje.

Pokoušela se o mě závrať. Nevnímala jsem déšť, hlas z rádia ani nic jiného. Vlastně v tu chvíli zmizel i David a já. Zůstala jen neskuptečně slastná emoce, která ve vlnách procházela mým tělem.

Netuším, jak jsem se dostala domů, jak jsem se převlékla a lehla si do postele. Myšlenky na Davida mě tak dokonale pohltily, že jsem tu noc spala bez nočních můr. I pípání v uších bylo mnohem tišší a snesitelnější. Stres zřejmě ustupoval.

Ještě dlouho po probuzení jsem ležela a zírala do stropu. Blázen jeden. Aniž by to věděl, splnil hned dvě přání z mého seznamu. Letní kino a tanec v dešti. Na mém seznamu sice mělo místo deště sněžit, to už však byl malý rozdíl.

Hned po snídani jsem jela do města. Nejprve jsem se zastavila v obchůdku s vintage módou, což byl v podstatě jen lepší sekáč, a vybrala jsem si spoustu šatů, sukní a halenek, které se hodily k vodě i k posezení v zahradní restauraci. Potom jsem zamířila do drogerie a koupila jsem barvu na vlasy, co nejpodobnější mému původnímu odstínu.

Okamžitě po návratu domů jsem se obarvila. První pohled do zrcadla byl divný, tmavě hnědé vlasy jsem neměla od svých osmnácti, ale rychle jsem si zvykla a uznala, že příroda opravdu ví, co dělá. Konečně jsem to byla zase já. Z platinové kariéristky se stala opět mladá holka. Teď, když jsem si přestala vlasy žehlit a používala na mytí kvalitní měkkou vodu, proměnila se má neučesatelná hříva v krásné lokny.

A babička nešetřila chválou.

Jelikož jsem strávila většinu dne ve městě, nejela jsem už do lomu ani na koupaliště. Místo toho jsem se natáhla s knížkou do houpací sítě, zavěšené mezi lípou a hrušní. Nemohla jsem se však začít,

přemýšlela jsem, co si pro mě zase David vymyslí. Toho dne však vůbec nepřišel.

Mrzelo mě to. Zvláště po tom neskutečně nádherném líbání předchozí noc. Možná jsem měla trvat na pořádném plánu a ne se spoléhat na překvapení.

Ráno jsem našla na peřině kytici lučních květin. Sice jsem spala s otevřeným oknem, ale to se nacházelo v prvním patře a zvenčí nic, čeho by se mohl David chytit. Nechápala jsem, jak to dokázal.

Ještě v noční košili jsem běžela do přízemí najít vázu. Babička už byla pryč, asi šla na trávu pro králíky, nezapomněla mi ale přichystat na stůl snídani. Pod síťovým poklopem jsem našla chleba s máslem a medem nakrájený na andělíčky, tak jak to dělala, když jsem byla malá. V podstatě uplynulo jen pár let, ale mně se zdálo, že to bylo v jiném životě a na jiné planetě.

Strčila jsem si jeden z malých čtverečků do úst a pokračovala v hledání vázy. Nakonec jsem se spokojila se zavařovací sklenicí. Než jsem se dostala k tomu, abych ji naplnila vodou, ozvalo se netrpělivé zabušení na dveře. Nejspíš David nemohl dospat.

Otevřela jsem a široký úsměv na mojí tváři okamžitě zmizel. Za dveřmi stál Zdeněk.

„Co to máš s vlasama?!“ řekl překvapeně, ale pak jen mávl rukou. „Nevadí. To potom spravíme.“

„Taky tě ráda vidím. Vlastně ani ne. Co tady děláš?“

„Dobře, pár dní jsem ti toleroval tenhle dětinský výmysl, ale je načase vrátit se do práce, jinak o ni brzy přijdeš.“

„No jo vlastně, díky, žes mi to připomněl. Musím poslat výpověď. Nerada bych to místo někomu blokovala,“ usmála jsem se, jak nejlíbezněji jsem dovedla.

„Děláš si legraci? Neočekáváš snad, že tě budu živit?“

„Jsi pořád můj manžel, ne? Takže mám nárok na stejnou životní úroveň jako ty.“ Bavilo mě, trochu ho zlobit.

„Sama jsi to řekla. Jsi moje žena, takže pojedeš domů a začneš se podle toho chovat.“

Zuřil a ani se to nesnažil skrývat.

„Jsem tvoje žena, zatím, ale ne tvůj majetek. Obávám se, že se budeš muset vrátit do Prahy beze mě. Příjezd sem bylo úplně to poslední řešení, ale ukázalo se, že to nejlepší. Je mi tady opravdu dobře a mám v plánu tu ještě nějaký čas zůstat.“

„Jak dlouho?“

„To nevím. Nejdřív jsem chtěla dořešit rozvod, ale pak jsem si řekla, že to tý chudince Padrholcový neusnadním. Je mi jasné, že vaše fotky dala na Instáč jen proto, abych je viděla i já.“

„Koukám, že ty jsi taky nelenila. Od koho je ta kytky?“

„Nebudu tady řešit, kdo zahrnul první a s kým. Ale znáš to, vesnice, od rána tady kokrhají kohouti, a když už jsem vstávala časně, došla jsem na louku a při brouzdání ranní rosou jsem si natrhala i pár květin. Jsou krásné, že?“

Zdeněk se mě ještě nějakou dobu snažil přesvědčit, abych se vrátila domů a dál se chovala tak, jak si mě vychoval, ale ta žena už byla dávno pryč. Musel odjet beze mě.

Sotva odjel, začalo mi pípat v uších tak hlasitě, až jsem se musela posadit. Pomalu jsem začala chápat, co ty stavy vyvolávalo. Zdeněk, jeho přítomnost i pouhá vzpomínka na něj.

Zhluboka jsem se nadechla a pomalu dostala svoje emoce pod kontrolu. Byl pryč, nic z toho, co řekl nebo udělal, na mě nemohlo mít žádný vliv.

Po nějaké době jsem se zvedla, dala ubohé květiny do vázy a šla se převléknout. Zdeňkova návštěva mě donutila k rozhodnutí. Musela jsem si najít práci.

Nejprve jsem odeslala výpověď a potom odjela do města ucházet se o místo průvodkyně na nedalekém zámku, které jsem ke svému překvapení také dostala. Porušila jsem proto dohodu o čekání a kontaktovala Davida, aby šel se mnou slavit. Naštěstí souhlasil a řekl, ať to nechám na něm.

Kdybych slavila se Zdeňkem, seděli bychom v luxusní restauraci, mezi námi by hořela svíčka zasazená do stříbrného svícnu

a pili bychom jiné víno k předkrmu a jiné k hlavnímu chodu, což by bylo miniaturní sousto něčeho zeleného na obrovském talíři. Musela bych sedět rovně, usmívat se a vést tichou konverzaci.

Nechtěla jsem srovnávat, ale jinak to nešlo. S Davidem bylo všechno jiné.

Vzal mě opět do hospůdky kousek od naší chalupy, ovšem tentokrát jsme neseseděli na zahrádce, ale v zadní části budovy, kde se nacházel travnatý pruh, jehož hranici tvořil potok.

Na čerstvě posekané trávě, která omamně voněla, ležela rohož a na ní deka se dvěma polštářky s modrotiskovým vzorem. Před dekou se nacházelo malé železné ohniště, které trochu připomínalo pánev wok na třech nožkách. V něm plápolal oheň a vedle ležela hromádka borových polínek.

„Budeme opékat buřty?“ zeptala jsem se.

„Když budeš chtít... Ale neboj, máme připraveno i něco jiného,“ ujistil mě David.

Posadila jsem se na deku. Od vody trochu táhlo, v duchu jsem ocenila, že jsem si vzala i kašmírovou pašmínu, do které bych se mohla později zabalit.

David přihodil do ohně poleno a posadil se vedle mě. Téměř vzápětí přišly dvě mladé dívky a přinesly nám ták s nejrůznějšími druhy grilovaného masa a zeleniny, salát, lahev vína a skleničky.

„Tohle přece nemůžeme nikdy sníst,“ poznamenala jsem, ačkoliv se mi sbíhaly sliny a v duchu jsem si říkala, že po mně rozhodně nezůstanou žádné zbytky.

„Ještě bude moučník.“

„Ty ses zbláznil. Ta oslava není zase tak velká, jen jsem dostala práci.“

„Tohle není Praha, práce se tady nehledá tak snadno. A pokud budeš protestovat, objednáám ještě ohňostroj.“

Usmála jsem se. Proč bylo najednou všechno tak snadné?

Myslím, že přesně tohle byl ten okamžik, kdy jsem se přestala trápit tím, co bude.

Dny na venkově ubíhaly klidně. Pípání v uších a halucinace nevymizely, ale zlepšovalo se to. Pomalu jsem překonávala stres nahromaděný za posledních několik let.

S Davidem jsme se scházeli, kdykoli to šlo, a pomáhal mi plnit všechno, co jsem nezažila, když jsem měla. Většinou to byly drobnosti, ale právě ty malé věci se mi zdály důležité na mojí cestě k uzdravení.

Prázdniny se chýlily ke konci a na mém seznamu stále zbývalo pár věcí, ale David, který uměl zřejmě číst myšlenky, mi splnil čtyři z nich v jeden den.

V sobotu ráno mi přišla zpráva, abych si stáhla do telefonu aplikaci, a hned za zprávou následoval link. Netušila jsem, co má v plánu, navíc jsem byla v práci. Pro průvodce na zámcích víkendy neplatí. Ne v hlavní sezoně.

Po obědě za mnou přišla šéfová, že jestli potřebuju, můžu si vzít odpoledne volno a na neděli má za mě náhradu.

„Ten mladík byl velice přesvědčivý,“ dodala. Ani nemusela, hned mi bylo jasné, že v tom měl prsty David. Přesvědčivý a hlavně okouzlující skutečně byl.

Poděkovala jsem a jela domů.

David už na mě čekal, seděl u stolu pod lípou a babička mu snášela na stůl první poslední.

„Jedeme na výlet, přes noc, tak si sbal, co potřebuješ,“ oznámil mi.

„Můžu aspoň na záchod?“ zamračila jsem se. Výlety s ním mě bavily, ale tohle bylo trochu moc narychlo i na jeho spontánní povahu.

„Jasně, nespíchej. Klidně počkám. A vezmi si něco teplého, budeme spát pod širákem. Spacák a karimatku jsem už sbalil.“

„Aspoň že tak,“ utrousila jsem a zmizela v domě.

Pod širákem... měla jsem vůbec nějaké tepláky a mikinu? Nakonec jsem přece jen něco našla a přihodila do batohu pár dalších drobností, o kterých jsem si myslela, že bych je mohla potřebovat.

Neměla jsem nejmenší tušení, kam mě David veze, ostatně jako vždy. Zamířili jsme na severozápad a jeli asi půl druhé hodiny. Chvilí jsme stoupali do prudkého kopce, kam bych si se svým autem netroufla, ale džíp to hravě zvládl.

Zaparkovali jsme před nějakými rozvalinami. Z většiny zřícenin zbude aspoň věž a cimbuří, tady jsem však musela zapojit veškerou představivost, abych poznala, že to kdysi býval hrad.

„Ještě před nějakými deseti dvanácti lety, když jsem jezdil s kámošema na čundry, nebylo těžké najít klidné místo,“ vysvětloval David. „Dneska je to všude jako lunapark. Pak jsem si ale vzpomněl na tenhle skrytý klenot.“

„Trochu strašidelné, ne?“

„Přece by ses se mnou nebála?“

Nepředpokládala jsem, že čekal na odpověď, ale ne, nebála jsem se. Za poslední dva měsíce mě přesvědčil, že se na něj můžu spolehnout. Už jen to, že mezi námi stále nedošlo k ničemu jinému než k polibkům, o něčem svědčilo.

Položila jsem batoh do trávy, posadila se vedle a sledovala, jak David zručně, rychle a bez nejmenšího zaváhání připravuje tábořiště.

Rozložil karimatky a spacáky, připravil lahve s vodou a baterky a nad ohništěm, které už použilo mnoho lidí před námi, vztyčil trojnožku s kotlíkem.

„Tak ještě skočíme na dřevo a pak můžeme už jen lenořit,“ zavelel David.

Nemuseli jsme chodit daleko, kolem hradu se válela spousta suchých větví. Potom nastala ta část s lenošením. Teda aspoň pro mě, protože David rozdělal oheň a pustil se do vaření. Z chladicího boxu vylovil pořádnou porci naloženého masa již smíchaného se zeleninou. Směs podlil červeným vínem a zbytek, který zůstal v lahvi, jsme společně vypili.

Zatímco se připravovalo jídlo, bavili jsme se o všem možném. Tohle byla Davidova superschopnost, vždy vést lehkou konverzaci.

Přibližně za dvě hodiny jsem pochopila, proč mě vzal zrovna sem. Před námi se odehrával ten nejkrásnější západ slunce, jaký jsem si dovedla představit.

Obloha zezlátla, zružověla a později zrudla. Bylo to tak kýčovitě krásné, až se mi sevřelo srdce. David mě objal kolem ramen a krátce políbil. Mlčeli jsme. V tu chvíli byla slova zbytečná.

Slunce zapadlo, rudá barva se změnila na fialovou.

„Večeře je hotová,“ oznámil David, sundal kotlík z trojnožky, postavil jej mezi nás a podal mi dózu s chlebem.

Vzpomněla jsem si, že kotlíkový guláš bylo úplně první jídlo, které jsme spolu jedli. Tenkrát mi připadal jako božská mana, ale tenhle byl ještě o pořádný kus lepší.

Po večeři jsme si zalezli do spacáků a já si automaticky položila hlavu na Davidovo rameno.

„Ještě chvílku počkáme, až se pořádně setmí, a pak přijde na řadu ta apka,“ zašeptal mi do ucha.

Měl tak neuvěřitelně hezký hlas, až mi naskočila husí kůže. Věděla jsem, že tu noc k tomu už konečně musí dojít, i kdybych ho měla přemluvit.

„Když jsem byla malá, dostala jsem k Vánocům mapu hvězdné oblohy,“ snažila jsem se odvést myšlenky jinam, „ale v životě jsem nenašla nic jiného než Velký vůz.“

„Ta aplikace by nám právě měla pomoci, ale kdyby to bylo z nějakého důvodu nepraktické, rád ti ukážu všechna souhvězdí, která znám.“

„Je jich hodně?“

„Asi tři.“

Měla jsem mít myšlenky úplně někde jinde, ale hlavou mi blesklo jediné. Tři souhvězdí nezaberou moc času a po zbytek noci pak můžeme... jestli bude chtít...

Vyšlo pár hvězd, ale ne dost na pozorování. Museli jsme počkat, až bude větší tma. Nevadilo mi to. Vnímala jsem teplo Davidova těla a jeho dech a bylo mi tak dobře.

Bylo by, kdyby nepřerušil mlčení. Měla jsem počítat s tím, že to jednou přijde.

„Víš, že na vesnici se nic neutají, ale... možná bych to chtěl slyšet od tebe.“

„Není co.“ Mírně jsem se odtáhla. Nemělo cenu mluvit o minulosti.

„Možná ne. Chápu, že člověk občas hledá správnou cestu. Ještě na střední škole jsem začal pracovat pro otcovu firmu. Neměl jsem žádný život, existovala jen škola a práce. Když jsi říkala, že jsi neprožila nic jako teenager, no... já taky ne. Jednou jsem si vzal pár povzbuzováků a pak další a na vejšce jsem v tom pokračoval ještě usilovněji. Krátce po pětadvacátých narozeninách jsem dostal infarkt. Z nemocnice už jsem nešel domů, ale sem ke kamarádovi. Společně jsme pak koupili tu farmu.“

„Ty jsi majitel?“ Tohle jsem netušila.

„Spolumajitel. Poprvé v životě jsem sám sebou. A víš, co je nejhorší? Otec nikdy nedokázal přiznat, že měl na mém vyhoření podíl.“

Teď byla řada na mě. Toužila jsem se mu svěřit, ale dlouho jsem nevěděla, jak začít.

„Naši mě neustále kontrolovali. Tohle asi říká každý, ale já si nesměla svobodně rozhodnout vůbec nic. Měla jsem předem vybrané knížky, to, na co budu koukat v televizi, s kým se budu bavit, co budu jíst, jak budu mít upravené vlasy a co si ráno obléknu. Ještě ve čtrnácti jsem měla každé ráno připravenou hromádku oblečení a nesměla jsem si vzít ani jiné ponožky. Jednoho dne jsem udělala jednu jedinou věc, nad kterou jsem měla kontrolu: rozhodla jsem se nesníst pečlivě sestavenou svačinu a hodila ji do koše. Byl to nesmírně opojný pocit svobody. Víc než jakákoli droga. Neuplynul ani rok a skončila jsem v nemocnici na kapačkách, nevážila jsem ani pětatřicet kilo. V nemocnici mě dali dohromady, ale jakmile jsem se vrátila domů, začalo to nanovo. Rodiče usoudili, že jsem nezvladatelná, přidalo se k tomu pár dalších průšvihů a skončila jsem v pastáku. Předpokládám, že tohle je ta část, kterou jsi slyšel. Důvody k odmítnutí potravy sice pominuly, ale zato jsem se naučila spoustu špatných věcí.

V osmnácti jsem skončila na ulici a tady bych asi nešla do detailů. Nicméně jsem se fakt snažila neklesnout až na dno a to se mi asi povedlo. A pak jsem potkala Zdeňka. Za hodně jsem mu vděčná, ale... musela jsem se změnit víc, než se mi líbilo a... opět měl někdo pod kontrolou úplně všechno, co jsem dělala.“

„Ty drby, co o tobě kolují, jsou dramatičtější.“

„Je támhleto Polárka?“ změnila jsem téma a ukázala na jasný světelný bod na obloze.

„Ne, to je družice, podívej,“ zamířil mobil na oblohu.

On se v tom možná vyznal, ale mě ty symboly nic neříkaly. Nakonec to vzdal a sám mi ukázal, jak poznám Orion, Kassiopeiu a jak najdu Polárku.

Vzal mou ruku, nasměroval ji k obloze a svým ukazováčkem na mém obkresloval souhvězdí. Asi jsem měla šanci se něco naučit, ale dokázala jsem vnímat jen jeho dotek.

„Pavlíno... Posloucháš mě?“

„Pokračuj,“ zašeptala jsem.

„Půjdeme spát. Je pozdě.“

„Prosím, nenuť mě to říct. Víš, co chci, a přesto mě necháš se v tom plácát a hledat odvahu a...“

Umlčel mě polibkem. A dalším.

„Promiň, nechtěl jsem, abys měla pocit, že jsem tě v tom nechal samotnou, ale bál jsem se. Pořád se bojím. Víím, že až všechno tohle skončí, až skončí prázdniny, zase odjedeš.“

„Netvrším, že zůstanu pořád v Pravoslavicích, ale do Prahy se nevrátím a ke Zdeňkovi už vůbec ne.“

„To mi stačí.“

A stačilo to i mně. Stulila jsem se v Davidově náručí a nechala se líbat. Takhle bláznivě jsem měla být zamilovaná v patnácti, ale musela jsem si na to počkat celých deset let.

David se svlékl a pomohl z oblečení i mně. Koncem srpna byly už noci chladné, ale nevnímala jsem to. A zřejmě bych to nevnímala, ani kdyby mrzlo, sněžilo a foukal severák.

Přítiskl se ke mně, jeho tělo hřálo. Mírně mi zatlačil na rameno a naznačil, abych se položila. Druhou rukou trochu neohrabaně rozepnul spacák a přehodil ho přes nás.

„Musím to slyšet,“ zašeptal.

„Chci to,“ ujistila jsem ho.

Políbil mě s naléhavostí, ve které byly obsažené celé dva měsíce čekání. Cítila jsem se úplně stejně vyprahlá jako on. Okolní svět přestal existovat, kromě hvězd, které v tu chvíli svítily jen pro nás.

David jen na okamžik oddálil své rty a vstoupil do mě. Bylo to tak nádherné a přirozené, jako nic z toho, co jsem zažila předtím. Veškerá nejistota ze mě rychle spadla, brzy jsem se přizpůsobila jeho rytmu a přestala kontrolovat svoje pohyby. Nebylo to nutné, naše těla spolu splynula, mazlila se a objímala zcela nezávisle na naší mysli. Netrvalo dlouho a ucítila jsem v podbřišku pomalé třepotání tisíců motýlích křídel, které postupně nabývalo na intenzitě. Omotala jsem lýtka kolem Davidových štíhlých boků a pevněji se k němu přitiskla. Zhluboka vydechl a potom ještě několikrát. Motýlci v mém břiše se rozlétlí po celém mém těle, od konečků prstů až k srdci.

„Jsem s tebou rád,“ uslyšela jsem zašeptání těsně před tím, než jsem upadla do spánku.

Spali jsme hodinku, možná dvě, přesto jsem neprotestovala, když mě David vzbudil na východ slunce. Čtvrtá položka z těch, které mi splnil během jediného výletu. Západ slunce, spaní pod širákem na tajemném místě, naučit se rozeznat některá souhvězdí a nakonec i východ slunce.

Tak nádherný jako slib, že každý den může být nový začátek, že nikdy není pozdě začít znova a lépe, že dokud dýcháme, máme naději.

Najednou se všechno pokazilo. Bolesti hlavy, které jsem v posledních dnech nevnímala, se vrátily v plné síle. Nebo spíš ještě silnější než kdykoli předtím. Vrátily se i s halucinacemi. I ty byly silnější a zřetelnější.

Je to na vás, ale z lékařského hlediska jsou tři měsíce hranicí, kdy už to nemá cenu. Jedná se o perzistentní kóma. Mozkové buňky odumírají,

svaly atrofují, a i kdyby se za další měsíc nebo dva probrala, její IQ bude podstatně nižší.

Rozhodl jsem se, pane doktore. Její rodiče mě ani nepustili dovnitř. Je čas na to, vrátit se do reality. Už je zajištěný pohřeb.

Všechno mi došlo. Nebyla to skutečnost, ale ani sen. Byl to příslib. Ukázka toho, co všechno můžu mít, když v sobě najdu dostatek síly. A tu jsem teď už měla.

Netušila jsem, jestli bude stačit, ale člověk často zvládne víc, než si myslí.

Mohla jsem to mít a strašně moc jsem to chtěla. Roubenou chaloupku, borůvkové koláče, houpací síť ve stínu lípy, křišťálově čistou vodu v lomu, práci na zámku a hlavně Davida. A vůbec nezáleželo na tom, jestli doopravdy existoval. Měla jsem to na dosah. Zbývalo udělat jediné...

Otevřela jsem oči.

The Final Countdown

Dagmar Digma Čechová

1...

Bolelo to. Šíleně moc. Víc, než si kdy uměla představit. A fungovalo to. Cítila, že ŽIJE.

2...

Voněl zvláště. Co to jen...? Snad hřebíček? Připomněl jí, jak s maminkou jako malá píchala ty podivné malé větvičky kolem dokola jablka, ze kterého se rázem stal ten nejkrásnější vánoční svícen. V té asociaci bylo něco kouzelného.

3...

Otevřela oči a překvapilo ji, v jaké blízkosti spatřila ty jeho. Pásly se po každém náznaku emoce v její tváři. Až teď si uvědomila, jak netradiční jejich barva je. Takhle temně modré duhovky snad ani nebyly fyzicky možné, zírала tedy do té až indigové barvy s otevřenou pusou. Jejich dramatičnost ještě podtrhovala škraboška z černé hladké kůže, kterou si za celý večer nesundal.

4...

Bolelo to. Její rty se rozevíraly mimo jiné proto, aby se jimi mohl ven prodrat slabý sten.

5...

Zpozorněl. Hypnotizoval ji jako hladový leguán masařku a ve chvíli, kdy ten tichý zvuk dolehl k jeho uším, se mu zorničky rozšířily. Otázku v nich zahlédla a pochopila.

6...

Zavrtěla hlavou sotva znatelně, protože se bála pohnout víc. Přesto instinktivně následovalo krátké mrknutí, při němž jí magická modř mořských hlubin na zlomek vteřiny zmizela z výhledu. Okamžitě jí začala chybět. Cítila se v ní bezpečně, což bylo vzhledem k okolnostem absolutně šílené.

7...

Ta bolest rozechvívala každou buňku jejího těla. Vlastní kůže jí připadala jako membrána bubnu afrického šamana a ON na ni hrál rytmickou píseň, jejíž každý jeden tón zasahoval ty nejnižší lidské pudy. Začínala se lehce třást. Zároveň však v jejím klíně pomalu, ale jistě vznikala bouře, která dávala tušit blížící se tsunami. Tak přece!

8...

Nesmí si to vyčítat. Měla by si přiznat, že ten plán ani zdaleka nebyl tak impulzivní, jak se celý večer snažila předstírat. Sama sobě ale přece lhát nemusí. Kdy jindy to měla vyzkoušet než právě dnes?

9...

Když ji Viola s tím šibalským úsměvem přesvědčovala, že to k rozlučce se svobodou patří a že jí má jako své svědkyni prostě důvěřovat, právem se jí zmocnily obavy. Nikomu jinému se nikdy nesvěřila a svou nejlepší kamarádku znala až příliš dobře. Stejně jako její názor na Honzu. Myšlenku na něj rychle zaplašila a raději se ponořila zpět do hloubi moře.

10...

„Dobry?“

Muselo na ní být vidět, že se na moment vzdálila. Nebo ho snad znejistěl další neubrzdný sten. Bylo čím dál těžší působená muka snášet, ale tsunami svůj příslib stále oznamovalo zpovzdálí. Zaryla nehty do prostěradla a do tichého zašustění bavlny jen lehce přikývla.

11...

Přejel jí bříškem ukazováku po holém rameni a ona se tím směrem instinktivně ohlédla. Překvapilo ji, jak se její kůže leskla. S Honzou se jí rameno nikdy nepotilo.

12...

Byl to naprosto šílený nápad. Vynálezci některých předmětů by si svůj počin možná raději rozmysleli, kdyby jen tušili, na co všechno je lidé budou používat. Ačkoli, dost možná to bylo vůbec poprvé v historii lidstva, co někoho taková bláhovost napadla.

13...

Mžitky. Dobrovolně opustila indigové bezpečí a zavřela víčka, protože tušila, že už je za nimi uvidí. Rozšiřující se duhová kola vídala zřídka – pouze, když se blížil extrémně silný orgasmus. Honzovi by nikdy nepřiznala, že s ním je za celé čtyři roky zahlédla pouze dvakrát. Proč na něj, sakra, zase myslí?

14...

Kromě prstů zatínala ze všech sil i zuby, skrze něž se křečovitě usmívala, jako kdysi na vysoké škole účinkem marihuany. Přestože bolest začínala být k nevydržení, její vzrušené sténání roztáhlo spokojeně koutky i jemu. Odhalilo dvě řady dokonale bílých pravidelných zubů. Musel být velmi krásný. Proč jen trval na skrytí své tváře pod tou škraboškou? Bylo to vzrušující, ačkoli se před ním cítila poněkud v nevýhodě.

15...

Přestěhoval své prsty na její ňadro, kde se o pozornost hlásila jedna z dokonale vztyčených bradavek. *Vida, tak ony to umí!* Kdyby křečovitě nesvírala prostěradlo, ráda by si na ně sáhla i sama. Dost možná už k tomu nemusí mít nikdy znovu příležitost. Podle toho, jak jí při každém doteku jeho zvědavých konečků prstů vylétaly elektrické impulzy až do malíčků u nohou, jejich pevnost tentokrát nebyla jen zdánlivá.

16...

Stiskl. Silně. K již téměř nesnesitelné bolesti vycházející z klína se přidala nová. Běžela té první naproti a setkaly se u žaludku, kde se srazily tak ohromnou silou, až se jí ze rtů vydral ven hlasitý výkřik, který profesora Indigo zastavil v pohybu.

17...

„Nepřestávej!“

Ačkoli poslední nádech zvládla už před drahnou dobou, na tuto prosbu část své oxygenové kapacity obětovala více než ochotně. Odkysličený mozek se jako třetí mušketýr přidal k oběma stávajícím bolestivým podnětům, aby se společně bok po boku postavili do boje za svou královnu Annu.

18...

Hrana první vlny tsunami s obrovskou silou pleskla o břeh její ve skutečnosti bezbřehé zoufalosti. Zároveň s tím, jak uvnitř ní padly veškeré zábrany a ona se s úlevným výkřikem v průběhu následujících přílivů poddávala nečekané orgasmické síle, vhrkly jí do očí slzy. Poprvé. Naposled.

Hned poté se sklonil k jejímu klínu, aby ji vysvobodil z nebetýchých, nyní již zbytečných muk.

„Au,“ neudržela se, když povoloval první. Při druhé jen stiskla čelisti.

„Pro štěstí,“ usmál se na ni a neuvěřitelně tmavá modř znovu získala ten hluboce uklidňující nádech, když jí do dlaně vkládal dvě záclonové žabky.

Neubráníla se pohledu na své zkrvavělé nateklé pysky. To nebude snadné vysvětlit. Zřejmě ani Viole nedošlo, jak riskantní tenhle krok byl. Zítra jí dost možná připraví horké chvílky, přesto nelitovala.

A pak přišlo ráno...

18...

„Jsi tak krásná,“ vydechla maminka. Ale neříká to své dceři v tuhle chvíli každá?

Zkontrolovala svůj odraz ve velkém starožitném zrcadle. Viděla v něm ženu s tvářemi neobvykle nachové barvy, jejíž původ měl všem zůstat navždy utajen. Červeně jí do obličeje vhněla sebemenší vzpomínka na předešlou noc.

17...

„Jsem na tebe pyšná, holčičko...“

Nebyla by, kdyby jen tušila! Honzu bez pochyb zbožňovala a od začátku jí opakovala, jak je hodný, pozorný a spolehlivý, jaký z něj jednou bude skvělý manžel a otec jejích dětí. Stačí to však? Je to dost na celý život? Souhlasila by, i kdyby její dcera nahlas vyslovila věci, jichž se v tuhle chvíli nepochybně navždy vzdává? Vášeň, touha, tsunami... Milenec, při jehož pohledu či letmém dotyku se v jejím těle odehraje výbušná chemická reakce... Vzrušení spíš než klid, rozbourané moře namísto nehybné hladiny rybníku, skutečný pocit života ve srovnání s jistotami a stereotypem...

16...

„Můžem?“

Nabízené rámě přijala a nechala se odvést z matčina pokoje do chodby, kde čekal Honza, aby ji poprvé spatřil připravenou. Tradice se mají ctít a vidět ji dřív by mohlo věštit neštěstí.

15...

Nikdy se necítila připravená méně, než když před ním teď stála a on obdivně vydechl.

„Sluší ti to,“ pronesl jako vždy to, co se patřilo.

14...

Vyměnila matčino rámě za Honzovo a přijala kytici, připravenou přesně podle jejích vlastních instrukcí. Odmítl ji v tomto překvapit, v obavách z případného neuspokojení.

13...

To slovo jí výstražně znělo v hlavě. *A to už budeš mít napořád!*

12...

Věděla, že to bude napořád, když na jeho otázku kývala. Po třech a půl letech společného soužití to byl zcela logický krok, který nepřekvapil vůbec nikoho.

11...

Každá nevěsta je prý nervózní a nejistá, jestli dělá dobře. Je to normální a rozum jí jasně napovídal veškeré nesmyslné obavy ignorovat. Bude se mít dobře.

10...

Společně přicházeli ke špalíru svatebních hostů, mezi nimiž nervózně čekal její otec, aby ji odvedl k oltáři. Každý krok jí přitom působil bolest. Nateklé pysky se třely o sebe jako nemá připomínka divoké rozlučky se svobodou. Mimoděk se jí vybavily dvě záclonové žabky v horním šuplíku nočního stolku.

9...

Pustila Honzu a zavěsila se do otce, přičemž očima vyhledala Violu. Vrátilo se jí povzbudivé mrknutí svědkyně, o jejíž mlčenlivosti neměla pochyb. Nikdo se to nikdy nedozví.

8...

A nebudou spolu o tom ani mluvit. Zůstane to jen v jejich vzpomínkách. Jako jemný rudý střípek v poklidně azurové mozaice jejího života. Střípek, jehož ostré hrany uhladí roky spokojeného života vedle věrného milujícího hodného muže. Mžitky jednou za dva roky a už nikdy se jí nebude potit rameno.

7...

Pokračuj! napomenula se v duchu a snažila se samu sebe přesvědčit, že to zaškobrtnutí způsobily příliš vysoké podpatky jejich bílých lodiček, že její nohy ve skutečnosti vůbec neměly v úmyslu se zastavit.

6...

Muž vedle ní se povzbudivě usmál a lehce jí stiskl předloktí. Muž, který jí až dosud byl vzorem. Dokonalý otec a manžel. Nevybavovala si, že by se kdy s matkou hádali. Stejně tak ale nemohla přijít na jedinou vzpomínku, kdy by se spolu od srdce smáli.

5...

Ženy si prý berou kopie svých otců. Byla by to pro ni prohra? Jistěže ne, tátu přece miluje! A její děti to jistě ucítí také tak. Dělá dobře.

4...

Život přece není jen o vášni. Nic není důležitější než bezpečí a spolehlivost. Na tom, že s Honzou necítí spalující vzrušení, vlastně nezáleží. Sex s ním je docela dobrý, to jí musí stačit.

3...

Ano. Stane se jeho ženou a bude šťastná. Na ty nesmysly jednu provždycky zapomene. Jsou součástí minulosti, života svobodné dívky, která za chvíli přestane existovat.

2...

„Sešli jsme se dnes, abychom spojili tuto ženu a tohoto muže,“ začal oddávající příjemným uklidňujícím hlasem svůj obvyklý proslov.

1...

A tak zvedla zrak a upřela ho do očí zástupce radnice, jemuž dnes příslušelo odevzdat ji Honzovi navždy a bezpodmínečně. Zírala do té nejhlubší indigové modři, jaká snad ani nebyla fyzicky možná...

Maličkosti

Adéla Věchetová Kalousková

Sychravou podzimní Prahu bičují přívaly deště, šedivé mraky už celé týdny nepropustily ani paprsek slunce a studené vlhko zalézá za límce i pod kabáty. Marek Bittner sedí ve své kanceláři, rezignovaně zírá z okna a už hodinu se pokouší sebrat dost energie na to, aby se zvedl ze židle a odešel domů. Marně.

Donutit se vzchopit je každým dnem těžší a těžší, noha ho otravně, bez přestání bolí a v duši má stejně šedivo jako za oknem. A čím dál víc nenávidí celý ten svůj podělaný život.

Je mu dvaadváct, nemá manželku ani přítelkyni, nemá svoji milovanou basketovou kariéru, kterou mu navždycky zničilo šeredné zranění nohy, nemá nic. Není finančně zabezpečený ani se nehřeje na prestižním výsluní coby právnické eso. Kdepak. Jeho dosavadní životní skóre je starý mládenec bez vyhlídky na rodinu, který většinu dne řeší strhující spory o příliš kouřící komíny, chátarající zahradní kůlny a šest centimetrů průjezdu. Sotva vyjde s platem, celé tělo ho bolí a bydlí v zabordeleném podnájmu. Se spolubydlícím. V tomhle věku. Bomba.

Se sociálně natvrdlým a jinak oficiálně geniálním matfyzáckým spolubydlícím, se kterým lítají po městě při šifrovačkách, staví modely a po večerech paří WoWko, sjíždí Star Trek nebo vášnivě diskutují úplně o všem a chechtají se jako blázni.

S potrhlym a nekonečně zábavným spolubydlícím, se kterým si sednul od první minuty, snadno s ním sladil krok a brzy taky dohlížel, aby se aspoň občas věnoval i takovým přízemnostem, jako je jídlo

nebo spánek. Se spolubydlícím, do kterého se bezhlavě a naprosto beznadějně zamiloval.

Stalo se to plíživě, zcela nečekaně a ukrutně ho to vyděsilo – jak se mohl sakra zamilovat do chlapa? Co je to za fóry?

I když proč ne, usoudil nakonec s poněkud nuceným cynismem. Čím jiným si ten podělaný život ještě taky vylepšit, že jo. Snad jen zamilováním nejen do chlapa, ale rovnou do takového, který nikdy neprojevil zájem ani o holky, ani o kluky, ani o nic jiného z komplikovaných lidských vztahů.

Jo, je vážně klikař každým coulem.

Randění už dávno vzdal, protože upřímně řečeno, jaký to má smysl? Před lety, když do celé té absurdní, pitomé situace spadnul, doufal, že to je jen přechodné pomatení smyslů, podivné okouzlení, které časem přejde.

Když zjistil, že to nebude ten případ, doufal, že najde pěknou, chytrou ženu, která mu myšlenky na potrhlého génia vyžene z hlavy, a svět bude zase v pořádku. Ani to ovšem nebyl ten případ.

Nakonec doufal, že najde aspoň takovou, která mu přinese jakýs takýs klid a odkloní jeho pozornost, aby ho to tolik nebolelo, když nic jiného. Doufal marně, nesnesitelně marně. Nezměnilo se vůbec nic, zamilovat jinde se nedokázal a bolelo to stále stejně svinsky.

A kdyby to alespoň byla jenom neopětovaná láska – jenže ještě sžíravěji mu duši naleptávalo vědomí, že pro Filipa neznamena žádnou zdaleka tolik, co on pro něj. Věděl, že ho má rád a oceňuje jeho společnost, jenomže současně si vždycky žil tak trochu ve vlastním světě a doopravdy mu záleželo jen na své práci a zálibách, které ho plně pohlcovaly. A Markovo psychické rozpoložení mu dělalo zhruba stejně vrásky jako tektonický neklid v Peru.

Hluboce si povzdychne a schová hlavu do dlaní. Kde se to tak strašně podělalo? Kdy? A hlavně proč? Proč všechny sračky světa musí padat zrovna na jeho hlavu?

Tisíckrát přemýšlel nad tím, že by se měl ještě pokusit z toho bludného kruhu vystoupit. Přestat se v tom takhle bezmocně plácát a vzít věci do vlastních rukou. Udělat za svým nynějším životem tlustou čáru, odstěhovat se někam daleko, třeba na Zéland, který ho vždycky lákal. Dokonale změnit prostředí, přátele i zaměstnání, najít ztracený zápal, zkusit třeba nějakou humanitární práci nebo klidně chovat ovce, prostě cokoliv. Najít znovu sám sebe a pak i toho druhého, který mu chybí. A stát se spokojeným, imponujícím chlapem, který zná svoje místo na světě.

Zní to tak lákavě... Jenže sám moc dobře ví, že zůstane u snění, protože na tak radikální krok nemá ani sílu, ani odvalu. A navíc by musel opustit Filipa a nechat ho tu samotného... A to prostě nepřichází v úvahu.

Se zaklením se zvedne ze židle. Je prostě v prdeli. Neřešitelně. Natáhne ruku po kabátu, stále ještě trochu provlhlém, a začne se pomalu oblékat. Čas vyrazit.

Už už vychází ze dveří, když mu hlasitě zakručení v břiše připomene, že dnes vlastně ještě pořádně nejedl. Sáhne po letáku z čínské restaurace pohozenému na polici a bez velkého zájmu se do něj zahloubá. Dal by si něco sakra masného, slaného, kořeněného a tak horkého, aby mu to vyhnalo z kostí i z duše tu odpornou, hluboce zahnížděnou zimu.

Během pár vteřin si vybere pálivou krevetovou polévku, pikantní kachnu a navrch ještě ananasový dezert, který si, mastnota nemastnota, dneska prostě zaslouží. Filipovi objedná osm pokladů, v kterých se určitě stejně jenom porýpe, ale mohl by vyjíst aspoň trochu masa a dost rýže a omáčky na to, aby v nejbližších třech dnech neuhynul hladu...

Poprvé za celý den se pousměje. Když teď vyrazí, bude to mít domů zhruba nastejno s dovážkou, a tak má alespoň na co se těšit.

Než se dostane šedou slotou na Spořilov, nálada mu zase spadne na bod mrazu. Celou cestu sice drobně, ale vytrvale mží, fouká nepříjemně ostrý vítr a všudypřítomné zpružené obličejе situaci taky zrovna nevylepšují. Ztěžka dopadá na odporně bolící nohu a začíná litovat, že si nevzal taxík.

Konečně se dostane před dům, ale není mu jasné, jak se teď vyvláčí nejdřív do bytu a pak ještě do patra, aby se převléknul. Tolik schodů nevládne. Jenže sedět dole v provlhlém oblečení a mrznout v nepohodlných kalhotách situaci jenom zhorší. V duchu tiše zaskučí. Do hajzlu už s tím vším!

S obtížemi zdolá schody, v předsíni shodí mokrou bundu a zavře se v koupelně. Opláchne si obličej, umyje ruce a při pohledu na umyvadlo si vzápětí uvědomí, že na dezert se těší nadarmo – ananas sice miluje, ale jeho agresivní šťáva mu naleptává sklovinu tak, že si ho může bez bolestivých následků dopřát jenom tehdy, když si pak zuby rychle ošetří remineralizačním gelem. Na který samozřejmě co? Zapomněl.

Tentokrát zakleje nahlas. Do prdele práce! Další bolest už dneska prostě nesnese.

Asi bude nejlepší se na celou večeri rovnou vysrat, obdelhat se přímo do ložnice a zkusit celý ten pojebaný den zaspat. Kéž by šla zaspat rovnou i celá zima...

Sáhne do kelímku pro kartáček a pastu na zuby, uzávěr je samozřejmě odhozený kdovíkde a celá tuba opatlaná zaschlými hroudami, no paráda. A když se pokusí vymačkat její obsah na kartáček, zjistí, že se snaží marně. Pasta došla, musel mu ji dobrat Filip, když byl líný si koupit svoji. Pochopitelně, proč by mu ji taky nevypatlal, když je to sobecký kretén.

Se skřípáním zubů odhodí zmasakrovanou tubu do koše a zanoří se do skříňky pod umyvadlem v naději, že tam bude ještě jedna náhradní. Žádnou nevidí, ale na polici trůní malá igelitka s logem drogerie, tak se do ní podívá... A pastu opravdu najde.

Ale že by ji tam dával...? Navíc on do drogerie moc nechodí a tyhle titěrné taštičky si nebere. Hm. Že by se do té sloty obtěžoval Filip?

A kvůli pastě? Sotva. Leda by pověřil paní na úklid, to je asi nejpravděpodobnější, usoudí. Nebo ji samotnou pohoršil stav jejich kelímku na kartáčky, nakonec kdo se jí může divit, že.

Zavrtí hlavou, začne pastu vyndávat z krabičky a už se chystá prázdnou taštičku vyhodit, když si najednou uvědomí, že v ní ještě něco je. Zaloví do zmuchlaných rohů... A jako na zjevení zírá na malou tubičku remineralizačního gelu.

Který Filip nepoužívá. A který on sám nepotřeboval už minimálně měsíc a potřebuje ho dneska, kdy se v koupelně zázrakem objevil. A který rozhodně nekoupila paní na úklid.

V hrudníku mu cosi zatrne. Jak to mohl vědět? Tušil, že je mu dneska tak mizerně, že bude potřebovat obří nálož mastnoty a cukru, a zná ho tak dobře, že věděl naprosto přesně, co si vybere? Očividně ano. A nejen, že to věděl... Ono mu to nebylo jedno.

Omráčeně se opře o kachličky. Je to vůbec možné? Že by se Filip dobrovolně zvedl z gauče a vydal se do toho hnusu venku kvůli němu? To je absurdní! Ale jiné vysvětlení není...

Vyběhne z koupelny, dnes je to jeho první svižnější pohyb, a vpadne do obýváku s hlasitým: „Filipe! To jsem vážně tak průhled-“ a při pohledu na svoje křeslo se náhle odmlčí.

Přes opěradlo jsou přehozené jeho domácí kalhoty a oblíbené tričko s dlouhým rukávem. Připravené k převlečení. Nemusí se táhnout nahoru do ložnice s bolestí vystřelující až do kyčle, nemusí tu sedět v mokřem. Všechno má tady, prohráté od radiátoru, jehož suché teplo mu ulevuje už takhle na dálku.

Zírá na tu kupičku, jako kdyby viděl ducha, v ústech vyprahlo.

„Á, Marku!“ ozve se vedle něj vzápětí Filipův sytý hlas. „Tohle se válelo v koupelně, asi ti to spadlo ze sušáku, tak jsem ti to hodil do křesla, ať to nepřekáží,“ vysvětluje rádoby ledabyle, ale Marek jeho lhaní vůbec nevnímá.

Nedokáže odtrhnout oči od těch dvou obnošených, bezvýznamných kusů textilu, které náhle znamenají úplně všechno, v uších mu hučí a žaludek provádí podivnou akrobacii.

Nemá ponětí, jak dlouho tam bez pohnutí stojí, až konečně zvedne oči k Filipovi, jehož rty se stále pohybují, asi pořád mluví, něco říká a zní to znepokojeně, ale Marek neslyší ani slovo.

Zírá na něj jako v transu, srdce mu zběsile buší a vzápětí omráčeně vyhrkne to jediné, čeho je teď plný až po okraj, to, co obsadilo všechny jeho smysly a hrozí ho roztrhat na kusy.

„Miluju tě.“

V místnosti se rozhostí hrobové ticho. Oba naráz zmlknou, Marek šokovaný úplně stejně jako Filip. A jen bezmocně přihlíží, jak se mu v ústech sama od sebe formují další a další slova, která se nekontrolovatelně a zcela o vlastní vůli hrnou ven.

„Miluju tě,“ vydechne znovu nevěřícně, tichým hlasem, jakoby mluvil spíš sám k sobě než k němu. „Panebože, já... jsem do tebe blázen. Už celý roky. Miluju tvůj smích a vražednej intelekt a hovězí nápady a nevyčerpateľnou energii a naše nekonečný debaty a to, že si před tebou nemusím na nic hrát... A svinsky to bolí a chtěl bych se už konečně vzpamatovat, jenže ať dělám, co dělám, jsi prostě to jediná, co v celý mý podělaný existenci dává smysl. Což je, vzhledem k okolnostem, dost na hovno,“ pokusí se usmát, ale v očích má nekonečný smutek.

„A ty nic netušíš a ani tušit nechceš a já se snažím dát dohromady, vážně snažím, jenže je to marný. Protože nikdo jako ty už prostě neexistuje. Jsi přírodní úkaz a geniální anomálie a to nejlepší, co mě kdy potkalo,“ zlomí se Markovi hlas a nastane mrtvé ticho.

Bez pohnutí na sebe zírají, Filip oněmělý šokem a Marek omráčený svou vlastní odvahou.

Čas stojí.

První se překvapivě vzpamatuje Marek, který jakoby se probral z transu, pohled se mu zaostří a ústa zvlíní do rezignovaného úsměvu.

„No. To bychom měli. A teď mě omluv, jdu se zabít,“ chabě se pokusí zavtipkovat a otočí se k odchodu.

Než ale stihne udělat první krok, na rameno mu dopadne velká dlaň.

„Marku.“

Ani se neotočí.

„Marku, já...“ začne Filip tak nejistě jako nikdy v životě, „nevím, co mám na něco takového říct. Nejspíš... nejspíš bych teď měl říct, že to mám stejně. Jenže to není pravda.“

Marek se mu vytrhne. „Skvělý. Díky za info, všiml jsem si,“ začne ustupovat směrem ke dveřím.

„Nemám to takhle,“ přeruší ho Filip v půli kroku. „Nikdy jsem neměl, takhle já prostě nefunguju. Ale... nejsi pro mě jenom spolu-
bydlící. Ani jenom kamarád.“

Marek se pomalu otočí. „A co jsem?“ zeptá se a ze všech sil se snaží nedoufat. V nic.

„Nevím. Jak říkám, já... nevím, jak by to mělo fungovat a jak vlastně funguju já. Očividně ne úplně standardně. Ale bez tebe... Bez tebe to tady není domov, jenom dům. Když tu nejsi, hůř se mi spí. Nechce se mi mezi lidmi. A všechno, co dělám, je jen jakýsi nanicovatý odlesk toho, když v tom jsme spolu.“

Marek se mu napjatě vpíjí do očí, podezřele intenzivně mrká a napětím zatajuje dech. „C-co navrhuješ? Chtěl bys... chtěl bys i... no... to... Co bys vlastně chtěl?“ koktá rozpačitě.

„Nevím,“ zopakuje Filip nešťastně. „Ale chtěl bych... chtěl bych to zkusit zjistit. Třeba to bude fiasko, vždyť víš, jak v tom umím chodit,“ rozpačitě se zakření. „Ale... fakt si neumím představit život bez tebe. A ani nechci,“ uhne zahanbeně pohledem a do tváří se mu hrne horkost.

Zato Markovi šplhají koutky úst výš a výš, a než překlene vzdálenost, která je od sebe dělí, nemá už s tím rezignovaným, rozbitým mužem, který tu stál před pár vteřinami, vůbec nic společného.

Vletí Filipovi do náručí a přitiskne ho k sobě tak pevně, jak vždycky chtěl.

„Tak víš co?“ zašeptá mu do krku, zatímco hladově vdechuje jeho vůni. „Prostě už si ho představovat nebudem.“

Všebarevný vír

Kristýna Dostálová

Nechala se od něj položit na postel, málem se do té záplavy polštářů a peřin vsákla. Jediné světlo v pokoji poskytovala modrá záře venkovní lampy, která stála dole pod okny hostince U Levého boku. Ačkoliv Lumíra znala už dlouhou dobu, během které společně cestovali po klikatých cestičkách propojujících Zelené hory s těmi Bílými, v tom modrém šeru rysy jeho mírně zarostlé tváře skoro nepoznávala. Se zatajeným dechem sledovala, jak postupně odhaluje více a více nahé kůže a odhazuje oblečení na podlahu.

Dobře, že jsme se zastavili napřed v lázeňském domě, pomyslela si, když si vzpomněla, jak tlustou vrstvu prachu a špíny měli na kůži po týdnu strmého stoupání k vrcholku Zimoně. Celou tu dobu, co se svlékal, z ní nespustil pohled. Snad se bál, že když se otočí nebo mrkne, vypaří se dívka s ohromeným výrazem ve tváři jako mlha nad jezerem. Když před ní stál úplně nahý, náhle se zastavil, jako by si něco uvědomil. Omámení v jeho očích se proměnilo v nejistý výraz.

„Je tu hrozné ticho, že?“ zašeptala dívka, aby konečně narušila chvíli vyplněnou pouze bušením dvou poblázněných srdcí a tichého lomozu přicházejícího z nejspodnějšího patra hostince, kde se ještě pilo a zpívalo. Lumír polkl a přemýšlel, co dělat. Celý večer si byl přitom tak jistý! Všechno dění směřující k tomuto okamžiku začalo tam u těch vodopádů, kdy zahlédl kousek její obnažené kůže. Koupala se v ledové vodě a byla tak nádherná. Od té doby viděl její obličej zevnitř na svých víčkách, když usínal. Bylo to právě v tom okamžiku u vody, kdy si uvědomil, že už Zlata není dítě. Stala se z ní žena s krásným

tělem a ještě krásnější myslí. Byl o hezkých pár let starší než ona a křehkost jejího mladého těla mu učarovala.

Dlouho tu touhu po ní popíral. Snažil se ji vnímat dále jako přítelkyni, ale něco se změnilo. Všechno se zlomilo na té křižovatce v lese, kde se jim společně podařilo skolit medvěda. Jakmile útočící zvíře padlo k zemi, v záchvatu vášně ji políbil. S naprostým ohromením si uvědomil, že mu dívka polibek dychtivě opětuje. Jenže pak nastalo opět divné napjaté ticho, které je provázelo po zbytek cesty do Modraví. Jakmile však spolu začali v hostinci popíjet a jiskření mezi nimi vzrůstalo, oběma jim bylo jasné, že už se nedokážou déle držet dál od sebe.

„Děje se něco?“ zeptala se, když muž stále neodpovídal. Lumír zavrtěl hlavou a sedl si na postel vedle ní. Koukal někam do stěny před sebe, vzpomínal na všechny ty ženy, které měl. U některých neznal dokonce ani jména. Jenže se Zlatou to bylo jiné. Zlatu znal lépe než všechna ta děvčata. Se Zlatou strávil na cestách celé dva roky. Tohle nebylo náhodné vzplanutí, tohle bylo něco, co mezi nimi rostlo velmi dlouho, aniž by si to uvědomili.

To proto se jí teď tak bojím dotknout? Protože pro mě znamená něco víc? Můžu vůbec překročit tu hranici? Co když jí ublížím? Co když...

Náhle ucítil, jak mu na holé rameno položila dlaň.

„Já se nebojím. Víím to jistě, chci tě,“ zašeptala mu do ucha. Obrátil oči k její světlé tváři, která byla v modravém šeru podivně bílá. I přesto si všiml, že se panenky v jejích zelených očích rozšířily vzrušením. A pak už nechal svoji hráz zdrženlivosti rozpadnout pod záplavou vášně. Položil ji opět na záda a pomalu jí přešel dlaní od krku až na břicho. Začal rozvazovat provázek u kožených kalhot, které pak odhodil na podlahu mezi své oblečení. Její bílé nohy byly tenké a jemně ochmýřené. Přešel po lince holenní kosti, potom pokračoval přes koleno až ke stehnu osvalenému dlouhým putováním. O chvíli později se na podlahu snesla spodnička. Potom zajel prsty pod povolenou blůzu, jeho prsty studily na rozehráté kůži.

Zlata cítila, jak v ní vzrůstá vzrušení. V břichu se jí strádala chladivý bublavý pocit divoké lehkosti, která toužila vyrazit ven. Jako

by někdo v jejím nitru rozdělal modrý oheň. Otrásla se a zamumlala něco nesrozumitelného.

„Zlato,“ řekl něžně a zbavil ji i posledního kousku oblečení, které zakrývalo její tělo. Měl pocit, že sní, ale tentokrát i přes lehké omámení způsobené alkoholem věděl, že je to skutečné. Vjela mu prsty do vlasů a přitáhla si jeho hlavu blíže. Přitiskl své rty na ty její a pronikl jí jazykem do úst. Po chvilce líbání přesunul svou pozornost na krk. Moc dobře věděl, jak háklivá na něj je. Stačilo, aby jí po něm přešel stéblem trávy, a už sebou cukala, nadávala a ukazovala mu husí kůži. Ostatní místa na jejím těle ještě neznal a těšil se, až je bude objevovat. Těšil se i na to, až ji nechá objevovat, co se líbí zase jemu.

Udělal z polibků cestu od krku přes ploché břicho až do jejího klína, kde se na chvíli zastavil. Dech se jí zrychloval a sem tam jí bezděky uniklo z pootevřených úst i zasténání. Když skončil, opět pohladil její nahou kůži a užíval si ten pocit. Věnoval jí poslední pohled, aby se znovu ujistil, že s tím souhlasí.

V ten okamžik jejich vášeň spustila bouři a omámila je mnohem více než alkohol, který ještě před pár minutami popíjeli u krbu. Bylo to silnější než jakákoliv esence živlů. Spojili se v jednoho. Začal se v ní pohybovat pomalu, nechťel jí způsobit bolest. Jemně jí sevřel krk a tančil nad jejím tělem, orientoval se podle výrazu v její omámené tváři.

Minuty se rozplynuly v jedno jediné „ted“, které se táhlo jako med. Nemysleli na nic jiného než na toho druhého. Jejich vesmír už neobsahoval Šedé hory, žádnou válku s Dvoutvářnými, ani stovky a stovky měst, řek, polí a lesů. Jen dva poutníky, kteří našli cestu jeden k druhému.

Nekonečný vír barev, který Lumíra vynášel nahoru a zároveň stahoval dolů, mu vybouchl uvnitř hlavy dříve, než to očekával. Nechal se vláčet vlnami rozkoše a pak se opatrně zhroutil na její tělo, podepřený na rukách, aby ji nezadusil. Po chvilce, kdy dýchali jeden druhému do ucha, si lehl vedle ní. Všiml si, že se směje.

„Co se děje?“

„Nic, jen jsem šťastná,“ odvětila, obrátila se k němu a dlaní ho pohladila po tváři. Zvedla se z postele a zamířila k oknu, kde se

opřela dlaněmi o parapet a vykoukla ven. I on se posadil a zamýšleně se zahleděl na její plné boky a bílá záda posetá pihami. Byl ještě ve sladkém opojení všebarevného víru a stále nemohl uvěřit tomu, co se stalo. Cítil se podivně klidně i divoce zároveň, jako by mu teď v žilách kolovala síla, na kterou už dávno zapomněl. Připojil se k ní u okna a zezadu ji objal.

Je tak drobná, tak něžná.

„A podařilo se ti...“ načal větu, kterou nakonec nechal odeznít do prázdna. Zvedla k němu tvář.

„Ne, na to bych asi potřebovala více času.“

Ksakru, zanačoval v myšlenkách Lumír. Nechal se tím tak unést, že se nedokázal zastavit.

Měl jsem zpomalit, měl jsem...

Zlata si obavy v jeho obličeji přečetla a usmála se.

„Nic se neděje, bylo to překrásné. A navíc máme ještě celou noc, ne?“

Deštěm za dobrodružstvím

Gabriela Pachtová

Mračna se po obloze stahovala nezadržitelnou rychlostí blíž a blíž. Jejich barva naznačovala, že se nebude jednat o zanedbatelnou přeháňku. Naopak – nebesa se rozhodla ukázat v plné síle a zbarvila se do temně šedivé.

Dívka se světlými vlasy spletenými do copu, vykukujícím zpod motorkářské helmy, se snažila nenechat svůj zrak sklouzávat vzhůry. Přidávala plyn a znovu ho zavírala, aby stiskla páčku brzdy, než naklonila stroj do další ostré zatáčky. Přenášela váhu do strany a za zatáčkou opět otočila pravou rukojetí, aby tah motoru stroj narovnal.

Pod zatmaveným, zavřeným hledím se usmívala, když se jí podařilo udržet stopu a odstředivá síla v zatáčkách, v kombinaci se spokojeným bručením motorčky, nechala jejím tělem proudit adrenalin.

Na první benzínku se jí podařilo přijet společně s prvními těžkými kapkami, které se spustily ze zlostně se stahujících mračen a pleskaly divoce nejen do hledí helmy, ale taky o nádrž motorčky. Zastavila bokem pod střechou, která se táhla od stojanů pumpy až ke skromnému obchůdku. Sotva stáhla helmu z hlavy, aby ji pověsila na zrcátko motorčky, ucítila na sobě cizí pohledy. Na to byla zvyklá. Kdekoliv zastavila, chlapi ji zvědavě očumovali. Nevšímala si jich. Jezdila pro pocit volnosti, který jí to dávalo, a ne aby se před někým předvedla.

Posadila se bokem na sedlo a houpala špičkou boty vzduchem, zatímco jí v hlavě hrála oblíbená melodie od Pearl Jam. Sledovala

neúnavné kapky deště spouštějící se z nebes a snažila se uhodnout, jak dlouho to potrvá, než přestane pršet. Ani si nevšimla, kdy kus od ní k tankování zastavilo auto.

„Pěkná motorka,“ ozval se sytý, pohodově znějící hlas za jejími zády.

„Díky,“ odpověděla automaticky a strojeně se usmála dřív, než otočila hlavu, aby se podívala, kdo jí stroj pochválil. Umělý úsměv jí pak zmrzl na tváři.

Zírala na kluka ve svém věku, který si se zájmem prohlížel motorku odpředu dozadu. Pak přešel očima od kožených holínek přes dívčina stehna a kvapem k její tváři. Doširoka se usmál chlapeckým úsměvem, až se mu v levé tváři utvořil d'olíček. I ona stihla zaznamenat jeho široká ramena, jistý krok a nedbale rozčuchané vlasy.

Očekávala, že se začne snažit o rozhovor, aby se pokusil zaujmout její pozornost. Namísto toho se však vydal do útrob benzínky zaplatit za naftu. Oddychla si, že má svůj klid, a dál pozorovala provazce deště směřující k zemi. Ta je nebyla schopná pohltit, a tak voda tekla v proudech po vozovce směrem z kopce.

„Kam máš namířeno?“ ozval se po chvíli ten samý klidný hlas.

Ohlédla se překvapeně přes rameno, přímo do hlubokých modrých očí. Dívala se a přemýšlela, na co se jí to právě zeptal.

„Cesta je cíl,“ pronesla bezmyšlenkovitě. Šlo o ohraný výrok, ale řídila se jím většina motorkářů.

Jejich pohledy se znovu setkaly a oba současně se lehce usmáli.

„A co ty tu děláš?“ zeptala se na to první, co ji napadlo, aby přerušila trapné ticho.

On místo odpovědi sáhl do kapsy u košile a vytáhl krabičku cigaret. Otevřel víčko, jednu vyndal a přiložil ke rtům, aby papírek jazykem podélně lehce naslinil. Následně si ji vložil do koutku úst. Ruku s balíčkem napřáhl k Nicole.

Už chtěla nahlas prohlásit něco ve smyslu, jestli má v plánu vyhodit je s celou benzínkou do povětří, ale po kontrolním ohlédnutí přes rameno si uvědomila, že s motorkou zastavila dost daleko od stojanů. Kouřila jen na pařbách a při podobných příležitostech. Za toho hnusného deště

však začínala mít docela ponurou náladu a vůně tabáku jí přišla jako dobré rozptýlení. Po krátkém zaváhání zvedla ruku a nabídla si.

Počkala, až mladík najde v kapse kalhot zapalovač, a přihlížela, jak si připaluje, než mu došlo, že ona oheň u sebe nemá. Připálil i jí.

„Kouřit už –“ vyhrkla pak Nicole, ale nedořekla, protože on řekl to samé.

„Kouřit už budeš sama?“

Rozesmáli se tomu, že ve stejnou chvíli pověděli totéž, a pak mezi sebe vysílali oblaka kouře. Pozorovali se skrz ně kradnými pohledy a občas se na sebe usmáli.

„Já jsem Nicole,“ napřáhla k němu volnou ruku.

„Frederik.“

Když se její drobná ručka ztratila v jeho překvapivě velké tlapě s hrubými mozoly, celá strnula. Zírala s lehce pootevřenými ústy na jeho opálenou ruku, o několik odstínů tmavší, než byla její, a ačkoliv oba povolili stisk, nespěchali s tím, aby svoje ruce od sebe oddálili. Projel jí tělem zvláštní zachvěv, aniž by tušila, co přesně ho vyvolalo.

„To je trochu moc dlouhý,“ pronesla a nakonec se přece jen pomalu odtáhla. „Budu ti říkat Fredy.“

Odfrkl si, až mu cigareta málem odlétla z úst. „Ne, to teda nebudeš. Můžeš mi říkat Hany, tak mi říkaj přátelé.“

„Honey?!“

„Hany,“ opravil ji, ona v tom však neslyšela rozdíl.

„Proč ti říkaj Medíčku?“ pobaveně si ho prohlížela a uvažovala, jestli ho jeho kamarádi považují za sladouše. Jí přišel nápadně pohledný, ale ne krásný v tradičním smyslu.

„Ale prdlačku. Hany je zkratka z příjmení,“ odtušil s povytaženým obočím a bokem jí pohled vracel.

Připomněla si, že drží cigaretu, kterou jí nabídl, a trochu nuceně si z ní popotáhla.

„Dobře, Hany. Tak teda... ty tu bydlíš?“

„Jo. Vlastně myslím, že jsem tě viděl. Jo, teď si jsem docela jistej. Viděl jsem tě.“

„Kde?“

Kývl bradou směrem k horám. „V průsmyku.“

Nevěřicně na něj civěla a nereagovala. Sledoval ji?

„Myslím, že jsem tě viděl, jak jsi projížděla tam nahoře. Kolem naší salaše.“

„Salaše?“ zopakovala po něm s přimhouřenýma očima a znovu se podívala na jeho auto.

Pickup. Jistě. Pracovní auto pro pastevce. Balík sena na korbě zřejmě neměl jen jako dekoraci.

Přejela ho znovu očima od moderního stříhu vlasů přes trochu příliš opálenou tvář až po nezapnutou flanelovou košili, pod kterou měl tričko neurčité barvy. Zřejmě se jí nezdálo, že na něm zahlédla několik fleků, podobně jako jeho džíny nesly na stehnech známky pracovního nasazení. Přinutila se odtrhnout zrak od jeho svalnatých stehen, aby se soustředila na to, co říká.

„Jo. Nic jinýho tam nahoře není, jestli sis stihla všimnout... Ale asi nestihla, podle toho, jak jsi měla naspěch.“

„Nespěchala jsem, jen jsem si užívala jízdu.“

„Jo, to teda sakra užívala. Vlastně mi trochu spadla brada, když jsem viděl, že seš holka.“

Od srdce se rozesmála. Líbil se jí ten obdivný tón, jakým to řekl. Někdy se totiž u chlapů setkávala s nelibostí, když viděli, že na holku je dost rychlá, aby se jich zvládla se svojí slabší motorkou držet.

Když se konečně dosyta vynasmála, otočila k němu opět hlavu a zjistila, že ji s hladovým zájmem pozorně sleduje. Musela polknout, protože v jeho pohledu uvízla jako v pasti a najednou jí jeho duhovky připomínaly mračna, která se právě hnala po obloze.

„Kam se chystáš, Nicole?“ zeptal se znovu.

Zaujalo ji, jak lehce mu její jméno splynulo ze rtů, a taky jeho předpoklad, že je na delší cestě. Domyslela si, že se podíval na její poznávací značku.

„Nejedeš snad až domů,“ prohodil s pochybovačným výrazem.

„Ne, někde cestou si najdu pokoj na přenocování,“ odpověděla s automatickou upřímností, a když jí došlo, že toho kluka vůbec nezdá, zalitovala, že nezalhalala.

„Nevypadá to zrovna na rychlou přeháňku a tady v blízkosti ubytování nenajdeš.“

Snažila se nedat na sobě nic znát, ale trochu ji to znepokojilo. Znamenalo to, že bude muset ujet ještě pořádný kus, a to případně za tmy.

„Nechceš si jít někam sednout? Na kafe? Nebo můžeme na chvíli zajet ke mně,“ odkašlal si a pak se kousl do rtu. Úsměv se mu přesto nepovedlo zamaskovat.

S povytaženým obočím na něj pohlédla a dala si záležet, aby to působilo povýšeně.

„K tobě?“ zopakovala odmítavě. „To asi ne.“

K jejímu údivu se hrdelně rozesmál nad její reakcí. „No tak! Takhle jsem to nemyslel!“ zakroutil hlavou. „Ve městě je to jiný, ale my tady u nás jsme k sobě přátelský a pohostinný.“

Přejela pohledem z jeho tváře na hrud'. Pod tričkem se mu rýsoval široký svalnatý hrudník, na předloktí odhalených zpod srolovaných rukávů košile byly viditelné jednotlivé svaly a šlachy. Nebyl sice o mnoho vyšší než ona, ale byl skutečně jen pohostinný a přátelský? Co když se na ni někde na samotě vrhne? Těmahle prackama ji zardousí dřív, než stihne ceknout.

„Rodiče mě učili, abych nevěřila cizím lidem. Co když seš sériovej vrah?“

Frederik se znovu srdečně rozesmál a v očích mu pobaveně tančily jiskřičky.

„Pojď dovnitř,“ ukázal směrem na obchůdek patřící k benzínové pumpě. „Maria ti potvrdí, že mám problém zabít i králíka. Natož snad abych vraždil krásný ženy, jako jsi ty.“

Překvapeně zamrkala nad nečekaným komplimentem. Musela se však pousmát, že se před ní nebál přiznat svoji slabinu. Poznala, že reagoval bez váhání a podle jejího úsudku naprosto upřímně. Nezdálo se, že by se snažil na ni nějak zvlášť zapůsobit a na nic si nehrál.

„Díky, no, domnívám se, že stejně nezjistím, jestli jsi Marii nepřinutil pod pohrůžkou bolestivého trestu, aby tě kryla...“

Od srdce se rozchechtal, až mu do čela spadla příliš dlouhá čupřina sluncem vyšisovaných vlasů. „Je s tebou sranda, takhle jsem se už dlouho nenasmál.“

„To mě těší, že tě moje obavy o vlastní život rozesmívají.“

„Tak jedeš se mnou?“ zeptal se bez zaváhání v hlase a nezdálo se, že by očekával odmítnutí. „Třeba na to kafe. Motorku tu můžeš nechat stát. Nikdo nehlídá líp než Maria. Věř mi.“

„Fakt?“ ujistila se a samotnou ji překvapilo, že má vážně chuť s ním sednout do auta a vydat se do neznáma. Vábila ji vůně dobrodružství.

„Jo, je lepší než náš ovčák. Tak pojď,“ pokynul jí rukou.

Naposledy zaváhala a změřila si Frederika pohledem. Nevypadal jako vrah a ani jeho smysl pro její humor nenapovídal, že by si neměli rozumět. Naopak ji zajímalo, kde se tu tenhle otevřený, srdečný kluk vzal – tady, na takové samotě uprostřed ničeho.

Bez přemýšlení zamkla řídítka motorky a strčila si klíček do kapsy u kalhot. On jí přihlížel s lehkým úsměvem, až jí přišlo, že jsou staří známí, kteří se náhodně setkali po dlouhé době.

„Helmu bych tu ale nenechával,“ poradil jí dobronaděně a než stihla reagovat, naklonil se blízko k ní a natáhl paži přes motorku, aby jí přílbu sundal ze zrcátka. Pohlédla na profil jeho tváře z té pro ni důvěrné blízkosti a očima rychle sklouzla od lícní kosti k dohledka oholené čelisti. Představila si, jaké by to bylo, kdyby se do ní jemně zakousla. Obratem si uvědomila, jakým směrem se její myšlenky ubírají, a v duchu se pokárala.

„Ach. Díky.“

Ťapkala za ním směrem k autu a ani nedutala, když jí otevřel dveře spolujezdce u svého pickupu, aby mohla nastoupit. Sotva se uvelebila na sedadle, bouchly za ní dveře. Přihlížela, jak se otočil přes rameno a mávl kamsi směrem do útrob obchůdku, kde se nacházela starší hubená paní, o které Frederik hovořil jako o Marii, a muž pijící kávu u pultu. Oba pozdrav opětovali.

Během jízdy autem se bavili o počasí a neúprosném suchu, které s průtrží mračen konečně ustalo. Mladík si mezi proudy vody na předním skle spokojeně prohlížel temnou oblohu, která se ne a ne protrhat.

Vedl auto ostrými zatáčkami s předstíraným klidem. K sobě ji nepozval jen z prostého pohostinství. V blízkém okolí se nenacházelo žádné místo, kam by ji mohl zavést na kávu. A před Marií s ní vysedávat nechtěl, protože by poslouchala každé jednotlivé slovo, které by si pověděli, a určitě by našla nějaké jeho šlápnutí vedle, aby mu to pak donekonečna opakovala a dobrosrdečně se mu smála. Kdepak, pomyslel si Frederik.

„Jsem rád, že ses rozhodla jet,“ zmínil opatrně.

„Jistě. Dyštak bych si přála, abys mě pak zpopelnil, až mě zabiješ a rozčtvrtíš,“ pronesla s humorem sobě vlastním a následně se svému vtipu zasmála. Přišlo mu to roztomilé a zasmál se taky, ale spíš, protože ho rozesmíval její smích, než fakt, že ho stále ještě podezírá z činů sériového vraha.

Po štěrkové cestě zajel až k dřevěnému stavení, kterému po celé uplynulé léto říkal domov. Po očku ji sledoval, jak se rozhlíží kolem, když auto zaparkoval.

„Vchod je z druhý strany. Doporučuju rychlý sprint. Nemám tu deštník.“

Odfrkla si, jako že není z cukru, a chytla za klikku, aby otevřela dveře. Opět se musel široce usmát, když jí přihlížel, jak vyskočila z auta a utíká směrem k chatě, až jí blondatý cop na zádech vesele poskakoval. Hned se k ní přidal.

„Ty nejseš jako ostatní holky, co?“

„Záleží na tom, co si představuješ pod pojmem ostatní holky. Jsem, jaká jsem.“

S máchnutím zabral za kliku a dveře s vrznutím povolily. Otevřel je a přidržel.

„Prosím,“ pozval ji dovnitř gestem ruky.

„Běž první,“ vyzvala ho.

„Proč?“

„Vejdu první a ty mě v tom bunkru zavřeš.“

Uchechl se, zakroutil hlavou a vešel, jak si přála. Pozoroval ji pak, jak ho následuje dovnitř a koulí očima kolem.

„Říkal jsem, že je to tu skromný. No... tak se posaď.“

Vyrazila směrem k židli, na kterou ukázal, a rozeplula si koženou bundu. Tiše jí přihlížel, a když opracovanou hovězinu nechala sklouznout z ramen, musel několikrát zamrkat. Měla na sobě jen černé tílko s hlubokým výstřihem a s krajkovými ramínky. Netušil, co se nosívá pod motorkářskou bundu, ale předpokládal něco více zahalujícího a méně provokativního.

„Wow,“ vyklouzlo mu.

„Hm? Říkals něco?“ ohlédla se po něm Nicole a pověsila bundu na opěradlo židle.

„Ne. Nic.“

Rozpustila si spletený cop a rukama vlasy roztřásla, až jí ve vlnách splývaly přes holá ramena.

„Ty vole... To je fakt sexy, tohle...“

„Co?“ sklopila hlavu, aby pohlédla dolů na svoji vrchní část těla.

„Aha. No. Díky.“

Zakousl se do spodního rtu a ústa si zakryl rukou. Snažil se tvářit, že urputně přemýšlí. Ve skutečnosti ale podcenil její přitažlivost a míru svojí nadržnosti po týdnech v dobrovolném celibátu. „Můžu ti nabídnout... rozpustný kafe, čaj... anebo čerstvou horskou vodu, zřejmě s kapkou mého potu, jak jsem se táhl s tím posraným vědrem od studny až sem...“

Snažila se nerozesmát na celé kolo, ale ramena se jí třásla.

„To není vtipný. V tom vedru je to fakt dřina,“ postěžoval si naoko dotčeně a odrfl si tak prudce, až si odfoukl čupřinu vlasů padajících do mu čela. Zvedl ruku a sčesal si je dozadu.

„Chudáčku! Čekala jsem spíš, že řekneš, že v tý vodě zřejmě jsou stopy kozího čůrání... ale tvůj pot, to mě teda překvapilo. Myslim, že zkusím to kafe. Jsem totiž zvědavá, jestli nejdřív budeš muset rozdělat oheň.“

Se zasyčením vydechl a ramena mu poklesla, ale znovu se rozesmál. „Oheň?! Mam přece plyn, to se rozumí.“

„Ježiš, tak to pardon.“

Naposledy se pokochal její smíchem rozzářenou tváří, než se k ní otočil zády, aby postavil vodu na kafe. Líbilo se mu, jak uvolněná atmosféra mezi nimi vládla, alespoň do chvíle, než mu citelně houpló z jejího minimalistického tílečka, a jak se společně dokázali smát vtípům, ačkoliv se ještě půl hodiny zpět neznali. Ještě nikdy se mu nic podobného nestalo.

„Jinak jsi teda asi nedávala v přírodopise pozor. Kozy nechoděj čůrat do vody.“

„No, to možná nechoděj, ale když čůraj všude kolem pramenu...“

Se zarachocení postavil rendlík s vodou na plynový vařič a otočil se k blondýnce. Cítil na sobě její pohled, jak si ho prohlížela. Když se k ní však obrátil čelem, docela uvolněně si hověla na židli a očima přejížděla kolem sebe. Nebylo toho mnoho, co si prohlížet, protože v dřevěné chatrči mezi čtyřmi stěnami se nacházelo skutečně jen to životně důležité a jinak v podstatě nic.

Založil si ruce v bok a pozoroval ji. Vůbec mu nevadilo, že ho považuje za negramotného pastevece, který umí maximálně spočítat zvířata ve stádě a porodit tele, ale jinak nic. Kousl se do spodního rtu, aby se nad tím nerozesmál.

Místní k němu chovali různorodý postoj. Jedni se usmívali nad tím, že se rozhodl vzdát pohodlí města, aby žil jako oni. Smáli se tomu, že se nevyzná v pro nich banálních věcech kolem držení zvířat a životu v horách. Jiní to stejné životní rozhodnutí obdivovali, vycházeli mu vstříc a vítali ho mezi sebe, aby ho přijali za vlastního, sobě rovného.

„Tohle začíná zavánět odbornou diskuzí. Jsi si jistá, do čeho se tady vrháš?“

„No, nechci se tě dotknout, ale nevypadáš jako diplomovanej biolog.“

„Nemluvím snad dost sečtěle?“ zeptal se jí s těžko potlačovaným smíchem a sledoval, jak přimhouřila oči, nevědomky naklonila hlavu ke straně a pak se její výraz poněkud změnil.

„Hm? Tak co? Neurazí mě, když řekneš, že ti vidlák jako já nepříjde jako společnost na úrovni.“

Zamrkala a následně se zhluboka nadechla, než promluvila. „Až teď mi došlo, že nemluvíš místním dialektem.“

S mlasknutím na ni namířil ukazovák a pak jí ukázal zvednutý palec. „Bingo.“

Když se znovu otočil, aby do hrnečků nasypal kafe, cítil v zádech její upřený pohled.

„Doufám, že ti bude stačit černý... Nebo s cukrem.“

„To nemůžeš skočit podojit krávu?“

Znovu se rozesmál, až málem vylil nápoj z hrnků, které nesl ke stolu. „Telata mlíko nedávaj.“

„Ty tu nemáš dospělou krávu? Jsem v šoku.“

„Ne, nemám. Telata. Kozy... Hodně koz. Ale krávu ani jednu.“

„Tak to bych si dala ten cukr, prosím.“

Dostala cukr podle svého přání a už po prvním loku měl Frederik pocit, že se mezi nimi nejedná o trapné ticho, ale spíš o elektrické napětí. Přisoudil ten podivný pocit stísněnému prostoru čtyř stěn, kde nebyl zvyklý trávit čas s takovou sebejistou kočkou.

„Můžeme si sednout venku, lavička je pod střechou.“

„Proč ne?“

Naslouchali šumění deště, hleděli na zelenající se pastviny táhnoucí se k úpatí skal a ztráceli se ve vlastních myšlenkách. Oba si klid krajiny a líné tempo přírody kolem vychutnávali, ale zároveň cítili nutkání vyplnit ho něčím víc. Nicole na sobě ucítila jeho pohled a pootočila hlavu, aby na něj naoko káravě pohlédla.

„Co zíráš? To je neslušný.“

Uvažoval, jak by reagovala, kdyby jí řekl, že se musí sakra přemáhat, aby jí necivěl výhradně do výstavního výstřihu. Nebyl si jistý, jestli ta prsa vystrkuje naschvál, nebo si to jen namlouvá.

„Vadí ti to? Mejm holkám většinou nepřekáží, když na ně zírám.“

Trochu s obavami čekal, jak zareaguje, ale naštěstí se srdečně rozesmála.

„Přirovnáváš mě ke koze? To je nějaká osvědčená místní lichotka k svádění žen?“

„Promiň. Myslim, že jsem živou ženu ve svém věku neviděl už... počkej, musím se zamyslet. Tipuju minimálně pět týdnů,“ pokrčil rameny.

„Ty nechodíš mezi lidi?“

„Většinou jsem jen tady.“

„Nechybí ti... sociální kontakt?“

„Ne. Proto jsem tady. Abych žádný kontakt mít nemusel.“

Se zaujetím zahučela protáhlé *hmmm*, z čehož si odvodil, že si získal její veškerou pozornost něčím, o čem ani netoužil mluvit.

„Teď zíráš zase ty. Jedna přemoudřelá blondýnka mi řekla, že je to neslušný.“

„A kdo tvrdí, že jsem slušná?“

Cukaly jí koutky, když to řekla, a on si olízl spodní ret, jak ho naprosto vyvedla z míry. Vyměňovali si pohled z očí do očí a mlčeli.

Zvedl ruku, aby jí zasunul uvolněný ramen vlasů za ucho, a dotkl se přitom konečky prstů pokožky na její lícní kosti. Zaskočil sám sebe, zarazil se a její překvapením povytažené obočí ho vrátilo zpět na zem.

„Promiň. Nechtěl jsem –“

„To je v pohodě.“

Dál se do sebe vpjeli pohledy, zaskočení vlastní ochotou k vzájemnému poznávání. Frederik se bez dalšího přemýšlení naklonil a tentokrát ho nezarazil ani její udivený výraz, když jednoduše přitiskl svoje rty na její. Po počátečním zaváhání ucítil, jak se uvolnila a pootevřela ústa, aby mu polibek opětovala. Vjel jí rukou do vlasů a líbal ji stále náruživěji. Oplácela mu to stejně vášnivě, a když jí z hrdla uniklo tiché zasténání, pomalu se od ní odtáhl, než úplně ztratí hlavu.

Fascinovaně na ni hleděl a uvědomil si, že teď už vedle ní nevydrží sedět. Automaticky vyskočil na nohy a rukama si sčesal vlasy z čela. Sám nechápal, co to do něj vjelo. Pozval ji k sobě bez jakýchkoliv postranních úmyslů. Svou otevřeností a smyslem pro humor ho však úplně dostala. Otočil se k ní čelem.

„To jsem asi trochu přehnal, co?“ založil si ruce v bok.

„Mně se to líbilo,“ usmála se a on si všiml, že se jí tváře trochu zbarvily do růžova. Strašně jí to slušelo.

„To mně sakra taky,“ zabručel a nespouštěl z ní oči.

Když pak natáhla ruku, prsty mu zajela za lem džínů a zatáhnutím mu naznačila, aby udělal krok blíž, nezaváhal. Sklonil se a znovu jí políbil. Tentokrát ještě vroucněji a ona mu to oplácela.

Během chvíle ucítil, jak její ruka sjela přes poklopec dolů a pohladila ho v rozkroku, kde už nějakou dobu cítil nezaměnitelné pnutí. Přerušil polibek a přerývaně se nadechl. Narovnal se a ztěžka polkl, než promluvil.

„Nicky?“ oslovil ji téměř šeptem.

„Hm?“ zvedla k němu zrak a pohlédla mu přímo do očí planoucích touhou. „Co je, Fredy?“

Ústa se mu zvlnila do úsměvu a zavřel oči. „Jen chci říct, že jsem tě sem nepozval kvůli tomuhle.“

„Hm, tomu se jen těžko věří.“

„Fajn. Tak... tomu nevěř. Ale hlavně mi už neříkej Fredy.“

„Dobře, Fredy,“ odpověděla se smíchem v hlase a rukou přes látku džínů důrazně stiskla jeho tvrdnoucí penis.

V odpověď se mu hrudí prodralo zavrčení. „Ty malá potvoro,“ zasyčel a natáhl ruku, aby jí prsty vjel do vlasů.

S očekáváním jí hleděl do tváře, byl dokonale vzrušený a přemýšlel, co bude dělat, jestli si z něj jen dělá srandu a najednou přestane. Když však zvedla i druhou ruku a začala mu rozepínat pásek, aniž by ho přestala hladit, uvažoval, jestli se mu to spíš jen nezdá.

Vysvobodila jeho vzpínající se mužství zpod boxerek a několikrát ho pohladila po celé délce, jako by se s ním chtěla přivítat. Pak se jednoduše naklonila a už cítil její horký jazyk, jak olizuje žalud kolem dokola.

„Kurva,“ vydechl a zapřel se volnou rukou o dřevěnou stěnu za jejími zády.

„Hm?“ zahučela a pohlédla na něj nevinně vzhůru, zatímco mu ho nepřestávala pevným stiskem honit.

„Tohle se mi asi fakt jenom zdá. Ježíši... a nevypadáš ani trochu překvapená.“

„Jak jako překvapená?“ zeptala se nechápavě.

„Je docela velké, nemyslíš?“

„Hm,“ našpulila rty a znovu se podívala na jeho penis ve svojí ruce. „Ale jo, docela jo.“

„Fajn. Asi jsem neudělal až tak moc dojem.“

Nicole se hravě zachichotala a znovu se přísála k jeho tvrdé erekci. Jednou rukou mu vjela pod tričko a její dlaň mu zvědavě bloumala po bříše. Shodil ze sebe košili i tričko, aby jí dopřál výhled, a ona ho obdivně hodnotila očima.

Přihlížel jí, jak ho střídavě zpracovává rukou, přetahuje předkožku přes žalud, aby následovně otevřela ústa a lačně se k němu přimkla měkkými rty. Hladil ji za krkem a ve vlasech, ale potlačil nutkání naznačit jí pohybem ruky, aby zrychlila. Když to pak obratem sama udělala, cítil, že je jen kousíček od vyvrcholení.

„Eeh, tohle bude asi trapně rychlý,“ oznámil jí zastřeným hlasem.

„Hihi,“ zachichotala se, když přerušila olizování jeho penisu od žaludu ke kořeni, aby na něj s doširoka otevřenýma očima pohlédla. „Tím líp,“ poznamenala rozverně a on si najednou nebyl jistý, jak se to semlelo, že se ona stala pánem situace.

Fascinovaně pozoroval, že ji kouření očividně baví. Chvilími během toho k němu vzhlédla nebo vlastním vzrušením zamručela, až se nakonec neudržel.

„Už budu... jestli nechceš, abych se ti udělal do pusy... tak bys měla přestat.“

Neodtáhla se. Pokračovala, jako by nic neřekl, a sála ho ještě důrazněji než předtím, až se pod jejíma rukama napjal a s nadměru úlevným výdechem jí vyslal mocnou dávku spermatu do úst. I ona se zdála se svým výkonem spokojená, protože se zarděla, ale usmívala se.

Sklonil se, políbil ji do koutku úst, pak na tvář a nakonec vsál do úst její ušní lalůček. Nadšeně zavrnila a on zavřel oči, když jí nosem pošimral na boltci.

„Strašně rád bych teď já potěšil tebe. Kdybys to chtěla...“

„Chtěla,“ zašeptala.

Prudce otevřel oči a pocítil mocnou vlnu vzrušení díky tomu jedinému slůvku, které opatrně pronesla. Jemně ji chytil za zápěstí a vytáhl ji do stoje. Pak si přidržel kalhoty, aby mohl jít, a za ruku ji táhl za sebou do chaty.

Sotva za nimi zapadly dveře, otočil se k ní čelem a za zápěstí ji přitáhl k sobě. Lehce narazila do jeho hrudi, ale to už jí vjel volnou rukou do vlasů a vrhl se na její rty. Líbal ji vášnivě, nedržel se ani trochu zpátky, tak moc ho přemáhala touha. Odpovídala mu stejně lačnými polibky a tiskla se hrudí k té jeho.

Začal rukama bloudit po jejím těle. Od ramen přes záda, zadek až na stehna a přes břicho vzhůru. Když přes látku stiskl v dlaních její ňadra, unikl jí z úst krásný sten, který na jeho rtech vykouzlil úsměv. Dodalo mu to odvahy, když se ujistil, že po něm touží stejně jako on po ní. Sám se nestačil divit, jak moc ho její přítomnost zasáhla.

Nepřestával ji líbat, zatímco ji i sebe postupně zbavoval oblečení. Nechal je padat k zemi, až za nimi tvořilo cestičku směrem k posteli. Obtočil jí paži kolem těla a druhou shodil na podlahu peřinu, pak Nicole přitiskl k svojí hrudi a položil ji na záda.

Zálibně ho pozorovala, když se vzepřel na paži a celou si ji prohlížel nahou, kousek po kousku. Zdálo se mu, že jí pod jeho drobnohledem zrůžověly tváře. Nahradil svůj důkladný pohled bříšky prstů. Dotkl se jejího spodního rtu a putoval přes bradu, jemnou kůži na krku, důlek mezi klíčními kostmi a pomalu mezi její krásná prsa, která se prudce zdvihala a klesala spolu s jejím zrychleným dechem. Jeho prsty putovaly přes ploché břicho směrem dolů, až ucítil, jak se pod jeho dotekem zachvěla.

Sklonil se, aby ji znovu políbil, a než se jeho prsty dopracovaly do jejího klína, přesunul svoje rty k oblině jejího ňadra. Obkroužil jazykem bradavku a následně ji vsál, takže když se jí dotkl tam dole, chraplavě zavrňela a rukou mu vjela do vlasů.

Hladil ji po celém těle, líbal ji na ústa i ňadra, dokud mu nezačala zatínat prsty do zad a vyrážet pánví vstříc. Už se chtěl nechat svést, když se zarazil.

„Nemáš kondom?“

„Mmh, jo, no mám. V peněžence. V bundě. Podáš mi ji?“

Jen s nevolí opustil její hřejivou náruč. Překonal dvěma kroky vzdálenost a podal jí peněženku.

„Stejně ti nebude.“

„Co?“

„Jsi tvrdil, že nemáš úplně konfekční velikost.“

Následoval její pohled ke ztopořenému údu. „Tak ti ho tam mám rovnou šoupnout?“

„Ne. Buďme zodpovědní.“

„No ne,“ kývl hlavou k druhému balíčku, který odložila. „Tipuješ to na dvě kola, jo?“

„A ty si troufáš na víc?“

Vklouzl mezi její stehna. „Pf. Já můžu skoro pořád.“

„Aby ses nepřecenil, Fredy.“

Přitáhla si ho za zátylek blíž, olízla mu spodní ret, políbila do koutku úst, na tvář a pak se mu zakousla do čelisti. Tiše zamručel.

„Spíš aby tys mě nepodcenila, Nicky.“

Navedl svůj penis přímo k jejímu vchodu a nevybíravě přitlačil. Když překvapeně vydechla, nechal jí moment, aby si zvykla, než se v ní začal pohybovat. Nejdřív pomalu, lehkými pohyby pánve, a teprve když ucítil, jak se pod jeho tělem celá uvolnila, zvyšoval tempo.

Líbal ji na rty a krk, naslouchal jejímu těžkému dechu a vnímal, kdy mu zatíná nehty do kůže. I jemu přestala ta pozice stačit a zvedl se, aby si Nicole mohl vzít pořádně. Vyklouzl z ní až po špičku a pak se do ní opět ponořil až po kořen. Nechal ji, aby se zapřela rukama za hlavou a on mohl tvrdě přirážet. Díval se na svůj úd lesknoucí se její vlhkostí, jak klouže dovnitř a ven. Laskal její prsa pohupující se s každým dalším nárazem jeho pánve. Sklouzl jednou rukou do jejího klína a palcem kroužil po její naběhlé fazolce, až nahlas vykřikla.

„Už budu!“ zakňučela zoufalým hlasem a on přidal na tempu, aby ji vyslal přes okraj. S potěšením sledoval, jak se celá prohnula a napjala. Se zavřenýma očima a chvějícími se víčky zalapala po dechu, rukama svírala prostěradlo, a i když se kousala do rtu, uslyšel její spokojený sten.

Chtěl ji nechat vydechnout a přestal se pohybovat. Hladil ji po těle a kochal se jejími křivkami.

„Na co čekáš?“ zachraptěla s přivřenýma očima.

„Až budeš zase připravená...“ odpověděl opatrně.

„Já můžu vždycky, Fredy.“

„To je dobrý vědět,“ zašeptal, „Nicky.“

Vyklouzl z ní úplně, popadl ji za boky a přetočil na břicho. Když se souhlasně zachichotala, lehce ji pleskl přes vystrčený zadeček. Obtočil jí paži kolem pasu, zdvihl jí zadeček o něco výš a přitiskl se na ni zezadu rozkrokem. Klečel za ní a nechal její kolena mezi svými. Nemusel se ani dlouho snažit, aby do ní vklouzl, tak byla mokrá. Přirážel pomalu a pronikal do ní jen zlehka, dokud se nezačala vrtět. Zrychloval, aby znovu zpomalil. Laskal ji na pošťváchku, potěžkával a hladil její houpající se prsa. Naslouchal jejím vzdechům a snažil se, aby se to líbilo jim oběma. Když pak ucítil, jak se pod ním začíná kroutit a svírat svaly v klíně, zatímco se její vzdechy začaly měnit v tiché kňourání, zrychlil a přirážel až po kořen. Její zalapání po dechu doprovázelo napětí celého těla, a když se roztřásla v druhém orgasmu, tak moc ho to vzrušilo, až i on uvnitř ní vybuchl.

Chvilí vedle sebe beze slov leželi, než ji krátce políbil a zvedl se, aby si zapálil cigaretu.

„Ty tu kouříš?“

„Proč ne?“

„Je tu všechno ze dřeva.“

„Jsem dobrovolný hasič.“

„A jste si jistý, pane hasič, že máte dost dlouhou hadici na uhašení případného požáru?“

S cigaretou mezi rty k ní přistoupil a než stihla zareagovat, pleskl ji po zadku. „Seš strašně oprsklá.“

Zahihňala se, ale rukou si začala třít místo na hýždí, kam ji svou medvědí tlapou trefil. Pak se opřel o lokty v otevřeném okně a díval se ven. Nevšiml si, když k němu zezadu přistoupila, aby se k němu přitiskla celým tělem. Nechal na sebe působit dotyk její teplé pokožky a zavřel oči. Stačilo, aby ho několikrát pohladila, než zabloudila rukou k jeho penisu a zlehka ho začala dráždit. Během chvíle byl opět v pozoru a tak jí druhé kolo věnoval s výhledem na zelenající se louky a západ slunce na obzoru.

Podřimovali potom těsně namáčknutí tělo na tělo v příliš malé posteli. Budili se, aby našli pohodlnější pozici a znovu se oddávali vzájemnému laskání, když je touha přemohla. Tělesná rozkoš je znovu zmohla až nad ránem, kdy oba usnuli.

Ráno proběhlo v zdrženlivém tichu. Ani jeden z nich nechtěl hovořit o tom, co se mezi nimi stalo. Fredy počkal, až se Nicky oblékne, a odvezl ji zpět tam, kde nechala stát svoji motorku.

„Děláš si zářezy?“ zeptal se, když vystoupili z auta.

„Zářezy? To jako vážně?“

Povytáhl obočí a se zvláštním výrazem z ní nespouštěl oči. „No jasně.“

„Hm,“ zamyslela se a pak si znovu rozepnula bundu, aby z vnitřní kapsy vytáhla propisovačku. „Ještě nemám ani jediný, tak jsi tedy první, a ten pomyslný zářez můžeš někam zaznamenat jako čárku touhle propiskou.“

Po jejích slovech se mu ulevilo, a když očima fixoval její nabízející ruku, konečně se natáhl a chytil ji jemně do své. Přiměl ji rozevřít dlaň, aby jí na ni něco napsal. Zvědavě nakoukla a zjistila, že jde o telefonní číslo.

„Ty máš v tý své kůlničce telefon?“

S hraným šokem na ni pohlédl, protože pochopil, že si z něj utahuje. Vytáhl ze zadní kapsy kalhot postarší model iPhoneu, několikrát ho otočil tam a zpět, aby jí ho ukázal, než ho znovu schoval. „*I'm like a dinosaur in the digital world.*“

Jeho mozolnatá dlaň znovu zachytila její drobnou ručku a přitáhl ji k sobě, až narazila do jeho pevné hrudi. „Nejradši bych z tebe vymámil slib, že se ozveš. Ale obávám se, že na to nemám nárok.“

„Víš co? Když to telefonní číslo ještě bude k přečtení, až dojedu domů a sundám si rukavice, tak se ozvu.“

Na tváři se mu rozlil smutný úsměv. „Přenecháš to takhle osudu, jo?“

„Jo,“ odpověděla odhodlaně a věnovala mu krátký polibek, načež se odtáhla, aby nasedla na motorku a nasadila si helmu.

Když odjížděla, Fredy tam ještě stál a díval se za ní. A i když ji vyprovázel pohledem dlouho, přesto nemohl vidět, jak hned za dalším kopcem zastavila, aby si překotně stáhla rukavici a s úsměvem na rtech si přepsala číslo do telefonu. Osudu je občas trochu pomoci.

Toužení

Dagmar Česká

Podzimní mlha se přelévá po hladině jako mléčná pěna. Je chladno, chladněji než v posledních několika dnech. Podzim začíná vyhánět poslední zbytky léta, a tak trvá každý den o kousek déle, než sluneční paprsky proniknou tím všudypřítomným oparem a rozjasní svět.

Očima netrpělivě visí na zákrutě prašné cestičky. Pak mu přelétnou zpátky k hodinkám. Už by tu měla být. Rychle zvedne hlavu. Uplynula další minuta. Proč zrovna dnes? Vždycky bývá dochvilná. A právě teď, když konečně nadešel čas, mešká. Dvě minuty. Nemůže už dál čekat. Neměl by tu stát a zírat do dálky, musí se otočit a vydat se opačným směrem. Poslední pohled na ciferník. A pak ještě jeden. Tělo už má otočené, ale hlava trochu mešká. A právě v okamžiku, kdy se rozhodne to definitivně vzdát, periferním zrakem zaznamená pohyb.

Pospíchá. Kráčí rychle, občas si dokonce maličko popoběhne. Navzdory počasí má krátkou sukni, na jeho vkus možná až trochu moc. Dlouhé štíhlé nohy, na které se vždycky tak rád dívá, dnes zahřívají teplé bavlněné punčochy. Vypasovaný šedivý kabátek dává vyniknout dokonalým ženským křivkám. Nemusí mít rentgenový zrak, aby věděl, co pod ním skrývá. Dívá se na ni už tak dlouho. Než přišel ten protivný podzim, nosívala ráda šaty. Za celé léto mu předvedla snad všechny možné střihy, barvy i délky. Nejvíce se mu líbily jednoduché zelené nad kolena, které krásně zvýrazňovaly její smaragdové kočičí oči. Vždycky, když si je oblékla, nechala si dlouhé rusé vlasy rozpuštěné, takže jí splývaly v sametových lóknách až do pŕlky zad. Smála se a zakláněla hlavu a ta rudá záplava mu připomínala mořské vlny při

západu slunce. Jako už tolikrát i dnes si začne automaticky představovat, jak jí ty šaty svléká. Mají vzadu zip, schovaný v průrvě pevné látky. Přehodí jí vlasy dopředu přes rameno, opatrně uchopí miniaturní jezdec a se zatajeným dechem sleduje, jak se centimetr po centimetru odhaluje křehká sněhobílá kůže. Líbá ji, samozřejmě. Nejdříve ze strany na krk, jako kdyby byl upír a chtěl z ní vysát život, potom postupně míří dolů. Ví, že se nedostane níž než nad pevný zadeček, kde zip končí. To ale nevádí. Stačí jen lehce posunout zelené pruhy z obou ramen a kluzká látka se v mžiku nařasí kolem jejích kotníků.

Na poslední chvíli se zalekne. Je už téměř u něj, ale on spěšně couvne do stínu košatého stromu.

Přeběhne kolem, tolik zaměstnaná rychlým úprkem, že si jeho mohutné postavy, tyčící se jen pár centimetrů od ní, ani nevšimne.

Znervózněl. Přeshlupuje na místě s pocitem další promarněné šance. Příliš rychle mu zmizí ze zorného pole. Několikrát se zhluboka nadechne, aby si dodal odvahy. Musí to být dnes. Už není cesty zpět. Udělá pár rychlých kroků stejným směrem jako ona. Pocit mrzutosti se ho drží jen těch několik málo okamžiků, než ji znovu spatří. Stojí k němu otočená zády na dřevěném molu, podle nakrčených zad a obláčku bílé páry kolem hlavy soudí, že si dýchá do prokřehlých dlaní.

Kolikrát ji už takhle pozoroval a dodával si odvahy.

Dnes je den D.

Když se vydá pomalými kroky směrem k ní, dovolí si popustit uzdu své bujné fantazii. Najednou kolem není šedý a pošmourný podzim, ostré paprsky poledního slunce se divoce odrážejí od řeky. Stojí na tom stejném místě, zelené šaty jsou jen kaluží, ze které pomalým pohybem vystoupí. Jinak na sobě nemá vůbec nic. Představuje si, že její kůže voní po mandlích, a když se jí dotýká, má pocit, jako kdyby hladil hedvábí. Slyší barvu jejího smíchu, který zazvoní, když ji jemnými doteky laská na šíji. Naklání hlavu a její rudá hříva klouže z jedné strany na druhou. Otočí se, aby se mu mohla vtisknout do otevřené náruče. Svými ústy okamžitě vyhledá ta její a bez vyzvání

se vpije do hlubokého polibku. Chutná ještě mnohem lépe, než voní. Její rty opouští jen proto, aby ji mohl líbnout na tváře, čelo a bradu. Předě jako kočka, když ji svými ústy začne laskat ňadra, přerývaně dýchá, když je opustí a jazykem si razí cestu pořád níž a níž. Zajede mu prsty do vlasů, hluboko v hrdle jí zavibruje zvuk jeho jména.

Vzduch prořízne zahoukání vzdálené lodní sirény a to ho vrátí zpátky do reality. Zrychleně oddechuje a pěsti tiskne tak silně, že si není jistý, zda dokáže prsty uvolnit.

Teď je ta chvíle.

Má pocit, že jeho obrovské tělo musí působit spoustu hluku, ale když zdolá posledních pár kroků, ona se vůbec neotočí. Neví o něm, dokud se dřevěná prkna nezhoupnou pod jeho vahou. Vyděšeně nadskočí, obrátí se a bezděčně couvne blíž ke studeným hlubinám. Na krátký okamžik si hledí přímo do očí. Hrozně si přeje v nich vidět to, co si představoval. Touhu, oddanost a chtíč.

Místo toho je v nich překvapení a slabá ozvěna strachu.

Bezmyšlenkovitě udělá ještě dva kroky a ona stejně automaticky couvne.

Pak její tváří přejede poznání a rozpačitě se usměje.

On se zhluboka nadechne. A pak ještě jednou. „Je čas,“ zabručí.

Vteřinu nebo dvě na něj zaraženě hledí. Je z něj nervózní.

Paže mu vystřelí od těla. Touží se jí dotknout, přejet prsty po prokřehlé tváři, zastrčit jí zbloudilý pramen vlasů zpátky za ucho. Místo toho jen zapáchne prst neurčitě nad její rameno.

Ona jeho výzvu pochopí a otočí se k němu zády.

Pořád ještě to může dopadnout jinak. Jen mít víc odvahy.

Nikdy by nevěřil, jak může být těžké pronést těch několik málo slov. „Nemohl bych vás někdy někam pozvat?“

Povzdechne si a tiše ji následuje směrem k houpačce se lodičce.

Pod její vahou se hladina ani nezčeří, zato když nastoupí on, rozeběhnou se po Vltavě široká kola.

Pak je odrazí od břehu.

Charón. Převozník.

Prostě dokonalý

Kateřina Inachis

„Když jsme šťastní, jsme vždycky dobří, ale když jsme dobří, nemusíme být vždycky šťastní.“

Oscar Wilde

Vždyť je to vlastně dokonalý, pomyslím si při pohledu na poličku plnou fotek z dovolený a diplomů z vysoký. A že jich je. Já u mayských vykopávek. Já na kajaku v Rakousku. Já bakalářka biologie. Já magistra biologie. Já ve vánoční Paříži. Tak proč mi to tak geniální a dokonalý připadá jen někdy? Většina lidí vždycky nadšeně óchne, kdykoliv tuhle mou výstavku vidí, takže bych si asi podle nějakých zvrhlých měřítek měla připadat děsně dobře.

Ale nikoho nezajímá, že jsem v Guatemale spala pod širákem a koukala na hvězdy vedle pole koky, nikdo nechce slyšet, že můj nejsilnější zážitek z Mexika je čekání na zpožděný letadlo, kdy mě parta bezdomovců u letiště pozvala k ohni a celou noc jsme strávili hraním na kytaru a debatama o životě. To byla vybraná společnost: doktor alkoholik, kterému se zabila rodina při bouračce, akademické malíř, kterýho vystěhovala manželka právníčka při rozvodu z domu, a dva kluci v mém věku, dvojčata, co okrádali blbý turisty. Já jsem, aspoň podle jejich ujišťování, mezi blbý turisty nepatřila. A nic mi neukradli, pokud se tedy nespokojili s mýma smradlavýma ponožkama se sobem, který jako jediný mi po příjezdu chyběly. Asi nějak vytušili, že v jejich krásný zemi nehledám jen úžasný fotky z dovolený.

Jo, to byla vybraná společnost. Ne jako tady, kde se z nějakýho důvodu pohybuju mezi nafrněnýma pozérama, pokud zrovna nejsem v práci. Takže se radši už dlouho nikde nepohybuju, když nemusím.

„Budeš ještě dlouho pracovat?“ přeruší tok mých myšlenek další nenafrněnej pozér, na kterýho jsem skoro ve svý sebelítosti zapomněla. V rukou svírá hrnek s kouřícím čajem.

Kvůli Arnymu se přemůžu a ten úsměv odněkud vytáhnu. Je tak hodnej, až je mi z toho smutno. Vždycky byl hodnej a vždycky se podřídil mým bláznivým nápadům, i když se v jedný slabý chvílce prořekl, že vlastně celej život chtěl bydlet na vesnici, chovat koně a postavit si vlastní dům. Mně ale dva roky života na venkově stačily, a tak Arnošt prožívá svoje vlastní osobní peklo v Praze vedle mě. Nahlas stejně nikdy nic neřekne. A já můžu jen sledovat, jak můj snoubenec fyzicky i duševně chátrá, ale z nějakýho zvláštního důvodu radši bude trpět po mým boku, než aby se mohl volně nadechnout ve svý vysněný vesnici. Asi to nikdy nepochopím. Z nějakýho zvláštního důvodu spousta lidí kolem mě dělá věci z nějakýho zvláštního důvodu. Na můj vkus je to až moc zvláštních důvodů.

„Dík, už jen chvílku,“ vezmu si kouřící hrnek.

Políbí mě letmo na tvář a ve mně v tu chvíli všechno křičí. *To je špatně, nech ho jít, vždyť tady s tebou umře!* Raději se ještě jednou usměju. Trocha přetvářky ještě nikoho nezabila. *Jenom přinutila asi tak šedesát procent lidí na planetě žít ve lži a pomalu se uchlastat, dodá můj sarkastickéj vnitřní andílek.*

A hodiny tikaj, tikaj a tikaj a každý tiknutí se mi zareje bolestivě pod kůži, protože je to jedinej zvuk, kterej naruší to ticho mezi náma. Škrábou mi ručičkama po zádech a vyjevaj do nich sprostý obrázky.

Když konečně zmizí do svý pracovny, ulehčeně vydechnu. Mám ho ráda, ale na ten jeho rozklad a úpadek se nemůžu dívat. Doslova fyzicky mě to bolí. Kdysi mě naprosto dokonale očaroval svým hravým elánem a vytrvalostí, ale i ty nenávratně zmizely... Ještě pár minut bezcílně klikám a hledám cokoliv, co by mě vytrhlo z letargie a zahrnalo ten děsnej pocit, co mi uzluje střeva. Když je z mých

útrob úplnej gordickej uzal, co by se dal rozmotat opravdu jen dobře nabroušeným mečem, něco mě konečně probere. *Někdo*. Očima přelítnu několik řádků...

Ať je psal kdokoliv, musel v sobě mít moudrost mexických bezdomovců, otrhaných poutníků a evidentně mého ztraceného dvojčete, protože psal přesně to, na co jsem několik posledních let intenzivně myslela a nebylo to ani na dně flašky nejlepšího francouzského červeného.

Běžídeštěm Smodroušálou... Trochu mě zamrzí, že tam rovnou není adresa, na kterou se mám teď o půlnoci vydat, ale to nevadí. Očima rychle přelítnu ještě několik článků na tom tmavomodrém blogu a... ten člověk je geniální. Znova a znova hltám ty věty a v mé duši rezonují jako už dlouho nic.

V noci nemůžu usnout. Arny vedle mě usilovně oddychuje, jako by spánek byl jeho jedinou radostí na tomhle smutném světě, jako by do něj musel dát všechno úsilí. Trochu mu to závidím, ale ještě víc závidím tomu, kdo oddychuje vedle *Běžídeštěm*.

Další den mě svou všedností ubíjí snad ještě víc než všechny předchozí. Ne že by moje práce nebyla skvělá. Ne že by kolegové nebyli jako moje rodina, se kterou sice skoro nepromluví, ale ve vzduchu vždycky visí vůně skořicového čaje a amerických vánočních ponožek. Ale... něco prostě není správně. Počítám minuty, který mě dělej od okamžiku, kdy za sebou zavřu dveře kanceláře, a dělám si jedno kafe za druhým. Dneska je fakt potřebuju. Asi po šestým silným presu se konečně zvednu a s hlasitým ahoj za sebou nechám svůj druhej tichej domov. Nebo spíš první.

Jako na potvoru se spustí slejvák, jakmile zavřu dveře. A deštník samozřejmě nemám, protože mi tenhle zbytečnej předmět nikdy nepřiřostl k srdci. Aspoň můžu líp sledovat, kdo *běží deštěm*... Nemůžu ho dostat z hlavy. Ty věty se mi dostaly tak hluboko pod kůži, že se po chvíli přistihnu, jak bohapustě moknu a sleduju lidi na zastávce autobusu, jestli náhodou někdo z nich nemá modrou šálu.

Ta holka s roztřeseným chrtem? Kluk s červeným deštníkem?

Nemám štěstí. Jediný vytržení ze všedního dne je partička pošuků ve fialových pláštích, co v tomhle počasí hrajou nějakou pošahanou hru na hrdiny.

„Můžu, Gandalfe?“ oslovím toho nejvyššího, kterej mi blokuje výhled.

Kapky deště stejkej po jeho šedivým plnovousu i plastovým okýnkou, za kterým se schovává jízdní řád, a on se zadívá nepřítomným pohledem někam za mě.

„Omluvte mě, má paní. Bohužel jsem si vás nevšiml.“

„Jo, jasně,“ zamumlám a radši si od rádoby čaroděje držím odstup.

Nechtěla jsem bejt tak hnusná. Vlastně jim tak trochu závidím, že mají svůj svět, do kterýho se můžou ponořit a ve kterým můžou bejt šťastný a možná trochu víc sami sebou. Kdoví jestli Běžídeštem má nějakej svůj svět, do kterýho utíká?

Tmavomodrej blog na mě zase čeká. Nebyl to jen přelud mý unavený myslí. Tak na tyhle řádky jsem se celej den těšila. Uvelebím se v křesle s notebookem, nehnutě rozmrzám a znova hltám ty geniální věty, který jsou snad ještě úžasnější než včera večer. Samotnej autor ale zůstává pořád záhadou. Neprozradí o sobě nic. Nic! Snad jediná stopa je nějakej uměleckej tábor u Prahy, kam každej rok jezdí, a hospoda U vlka, která je tam ještě dýl a kam ty umělci choděj chlastat. Můj program na víkend je v tom případě jasnej: ať klidně sněží nebo padaj kroupy, ale to místo musím najít.

Hledání umělecký školy je mnohem snazší než hledání Běžídeštem. Jejich webovky jsou nesmírně optimistický a hlásaj, že naučí malovat každýho. Pousměju se. Mě asi ne. Můj největší výkon byl nakreslit trepku velkou v senným nálevu během praktika na vejšce, a když mě neteřinka uhání, abych jí nakreslila koně, to nebohý zvíře dopadne vždycky dost nešťastně.

Něco se naučit, nebo to aspoň zkusit, než se vydám na tábor, mi ale nepřipadá jako úplně blbej nápad. Přinejmenším mi to usnadní pátrání.

Přece jen existuje malá šance, že se tam potkáme. Při pohledu na rozvrh školy jsem ale docela bezradná. Kurzů je tolik, že mi z toho jde hlava kolem: akryl, akvarel, figurální kresba, abstraktní malba, portrét... Ani si nedokážu pořádně představit, co by mě tam čekalo. Kam asi tak může chodit Běžídeštem? Sakra, jsem přece geniální, minimálně podle tabulek mého psychiatra. Rozhodnu se pro nejjednodušší řešení: nechám to na náhodě. Můžu momentálně utratit peníze za tři kurzy, takže zavřu oči, třikrát zapíchnu prst do monitoru a nechám osud, ať se stane, když se nedívám.

První ze střípků mého nového života je kurz figurální kresby, další akryl a poslední akvarel. Najednou se docela těším. Sice vůbec nevím, co po mně budou chtít, patrně půjdeme vymalovat strop nějaký kaple nebo portrétovat prezidenty, ale ten dlouho nepoznanej pocit je přímo opojnej. A navíc tam někde musím potkat Běžídeštem. Teď jsem o tom přesvědčená.

Vtom v zámku zarachotí klíče a se zvukem oklepávajícího se deštníku se ozve Arnyho nuceně veselý *ahoj*. Pohlédnu na jeho zdrchanej obličej, přes kterej je ledabyle namalovanej úsměv, a sevře se mi žaludek. *Tak moje radost moc dlouho netrvala...* Už ani nemám sílu se ho ptát, co je špatně. Jako vždycky by mi řekl, že nic, a já bych jako vždycky musela předstírat, že mu tyhle jeho lži z lásky věřím. Možná by mu taky prospěla trocha léčivého umění. Běžídeštem píše, že umění je léčivé, tak to musí bejt pravda.

„Chtěl bys se mnou chodit na malování? Budu chodit na figurální kresbu,“ nabídnu mu jeden ze svých večerů ve snaze trochu zmírnit jeho životní utrpení.

„Hele, ani ne. Nevím, co bych tam dělal,“ odpoví a já vidím, že moje snaha je zase marná.

Zbytečná. Bez šance. Moje idealistický já, který chce všechny na světě zachránit, tiše zapláče, ale já mu podám imaginární sušenku a věčná záchranářka Světlana si jde zase po svých. Raději se znovu ponořím do té úžasný geniality Běžídeštem.

Probudí mě šílená bolest za krkem. *Já jsem u toho usnula?* Jsou čtyři ráno a venku je ještě mrtvo. Notebook v mém klíně tiše vrní jako kočka

a na tmavomodrým blogu zatím přibyl další článek. Kterej... mě jako vždycky dostane a zbyde po něm jen příjemný mravenčení v mozku.

V práci do sebe zase leju jedno kafe za druhým. Vůně tý černý životadárny tekutiny se u mýho počítače dá v poledne skoro krájet. Vůbec mi to nevadí, vůně jsou léčivé. Tvrdí to Běžideštěm. Věřím tomu a po chvilce svoje okolí zaplním ještě trochou tý čokoládově nahořklý nádhery.

Cestou z práce zase správně říjnově moknu. Když už mám mokrou i podprsenku, něco mě napadne. Vykašlu se na autobus, kterej bude beztak narvanej smradlavýma nešťastníkama, a rozběhnu se do nedalekýho lesa. Chci si aspoň trochu představit, jak myslí. Běžím a skoro nevnímám okolí. Okolí na oplátku nevnímá mě. Kapky deště pleskaj o lesklý kořeny a všude je najednou spousta zvuků a vůní, který tam předtím nebyly. Běžím. Kapky deště pleskaj o kameny u cesty. Vůně a zvuky se zesilujou a já mám najednou hlavu plnou jen pronikavýho oděru lesní půdy. Kapky deště dopadaj na suchý listy a vpíjej se do jehličí. Letím. S lehkým zaduněním dopadnu na tmavo-zelenej mech a do dlaně se mi zarejou ostrý větvičky.

Pálí to. Ruka se mi během chvilky pokreje spoustou malých červených korálků. Je to... krásný. Položím hlavu do mechu a poslouchám, jestli uslyším něco, co poslouchali starý indiáni. Kapky deště mi dopadaj na holej krk a smáčejí mi zacuchaný vlasy. Jako by se mě v tu chvíli dotýkaly stovky prstů. Oblečení se mi lepí na kůži a prší mi do ucha. Navzdory všemu mi ale není zima. Déšť mě obejmě tak, jak mě už dlouho nikdo neobjal. Drží mě a nepustí. Šeptá mi, že se nemusím ničeho bát. Už to nejde dál vydržet. Brečím. Bohapustě řvu a moje slzy se vsakujou do mechu spolu s kapkama deště.

„Jste v pořádku, má paní?“ vytrhne mě někdo z mý hluboký chvilky.

Zase nějakej Legolas. Kde se pořád berou? Poněkud nerada se sbírám ze země a přemejšlím, co řeknu tomu klukovi, kterej je sice docela

hezkej a vypadá mile, ale zároveň chodí po lese v převleku a ruší lidi, co si přišli v klidu, míru a dešti zabulet na mech.

„Jo, jen... jsem se na chvíli zamyslela,“ odvětim a oklepu ze sebe jehličí.

„Chápu,“ odpoví s takovou samozřejmostí, že mu to dokonce i věřím, „mohu vám ale i přesto nabídnout přístřeší? Bude se stmívat a zdejší lesy nejsou k nocování vhodné.“

„Tak jo. Dík,“ řeknu odevzdaně a nechám toho podivína, ať mi ukáže jejich tajnou klubovnu. Při troše štěstí to nebude domek na stromě a ráno si zavolám taxíka. Arny jel beztak za mámou a doma mě nikdo kromě mého ticha nečeká.

„Jmenuji se Mikael,“ představí se po chvíli.

„Světлана.“

Mikael pořád něco vykládá o svém kouzelném světě a já ho poslouchám jen na půl ucha. Dlouhý tmavozelený plášť se mu s každým krokem zavlní a odkryje toru u pasu, ve který jsou bezpochyby lektvary a magický artefakty. Když ale dorazíme na místo, vyrazí mi dech. Čekala jsem nějakou dřevěnou klubovnu, kde mě přivítá lehce zpocenéj skautskej vedoucí, ale...

Místo decentní chajdy na nás čeká fakt krásnej barák z bílýho kamene. Štíhlý okna jsou zdobený lesklým kováním, modrá střecha se mokře leskne a já najednou nevím, co říct. Kde jsem se to ocitla?

„Tohle... co to je?“ ukážu na všechnu tu nečekanou nádheru.

„Vítej v mém domě, Světlando,“ usměje se a se slabým zaskřípáním otevře dveře, který musely stát víc než všechny v našem paneláku dohromady.

„To... to je tvoje?“ vydechnu překvapeně a snažím se probudit mozek k činnosti.

„Samozřejmě,“ odvěti a pozve mě podruhé dál.

Opatrně vejdu dovnitř a rozhlídnu se. Můj mozek se vtom skoro probudí a nemá z nastalý situace radost. Dojde mu, že jsem se ocitla v sídle nějakýho pošahanýho milionáře, co běhá po lesích, loví holky a zavírá si je ve sklepě. Nervózně se usměju na nějakou Galadriel, která se mi lehce ukloní. Mikael ji pozdraví a ona mu okamžitě sundá plášť a odcupitá ho pověsit.

„Deindel. Moje služebná,“ odpoví, jako by mi oznamoval, že prší.

Můj nebohej mozek má v tu chvíli dost a místo seriózních myšlenek se začne probírat pohádkama a vyhlížet, kdy oživne nábytek a začne mi vykládat, jak je jejich pán Mikael hodnej a osamělej a já jsem jeho osudová láska. Ani bych se tomu nedivila. A je mi jasný, že jediný, co se dá dělat, je hrát s nima a doufat, že mě do toho sklepa za dobrý chování nezavřou.

Za chvíli sedíme u praskajícího krbu se skleničkou červeného vína v ruce a koukáme do plamenů. Je to tak úžasně surrealistický, dřevěně voňavý a ohnivě praskavý, až si říkám, že takhle krásnej okamžik nevymyslí ani Běžídeštem.

„Chodíš často přemýšlet do lesa v dešti?“ přeruší ticho a zamýšleně se na mě zadívá.

„Ani ne. Dneska to bylo poprvý.“

„Proč ne?“

„Nevím,“ potřesu hlavou, „nikdy předtím mě nenapadlo, že bych vlastně mohla.“

„A proč tě to napadlo dneska?“

„Četla jsem něco... inspirativního.“

„To je dobře,“ zhodnotí s pohledem upřeným do plamenů a já si říkám, že na tomhle bláznovi je něco hrozně zvláštního. Způsob, kterým rozumí všemu, co říkám. Způsob, jakým bere naprosto samozřejmě, že ostatní prostě občas jdou do lesa, aby tam mokli na mechu a přemejšleli o smyslu života, vesmíru a vůbec. Způsob... Vtom mě strašně rozbolí hlava a svět se se mnou začne houpat.

Nikdo nemusí nic říkat. Za minutu se ve dveřích objeví Deindel, ukloní se, vezme mě za ruku a odvede mě po schodech do královsky zařízeného pokoje, kterej voní lesem, mokrým mechem a deštěm. Ta neskutečně krásná vůně mě odnese do své říše a já po dlouhý době spím tak tvrdě, že ani nepostřehnu ranní slunce, který se mi opírá o tvář.

„Ještě chvílku,“ zamumlám v polospánku a přetočím se na bok, aby mi svět dal ještě na chvíli pokoj.

„Slečno, tady přece nemůžete spát,“ třese mi někdo ramenem a olizuje ucho.

„No vždyť...“ otevřu oko a vzápětí toho blbýho nápadu lituju. Odeženu hladovýho jezevčíka, zamžourám do tváře stařenky, která je mým stavem lehce znepokojená a pro všechny případy svírá v ruce klacek, a snažím se pohnout prokřehlou rukou.

„Kde je Mikael? A Deindel?“ posadím se rychleji, než by bylo moudré.

„Kdo? Jste v pořádku? Potřebujete si zavolat?“ ptá se dobrá žena a raději poodstoupí.

„Jo, já... jen se mi něco zdálo,“ odpovím nepřítomně a návrat do reality mě zmrazí víc než studená říjnová noc.

Když si pospíším, stihnu dojít do práce jako první a vyhnu se tak blbým otázkám, pomyslím si, a i když to bolí, běžím do kanceláře, která je v tuhle hodinu opravdu prázdná. A ještě dvacet minut, který strávím čištěním oblečení a vymotáváním větviček z vlasů, prázdná zůstane.

A zůstane prázdná i potom... protože je sobota, uvědomím si a musím se začít hystericky smát. Tohle se mi fakt ještě nestalo. Naleju do sebe několik kafi, zapnu počítač, vyřídím pár věcí, který ve svém stavu ještě zvládnou, a jdu si užít to krásný, nádherný říjnový ráno. Je to naprosto úžasný. Nikde nikdo, jen pár pejskařů, slunce, co se mi opírá do bolavých zad, mokré boty, který se chůzí zahřály tak, že to v nich příjemně čvachtá... Z takovýho návalu životního optimismu bych si snad měla začít psát deník.

Doma ze sebe stáhnou špinavý oblečení, padnu a spím. Kdyby to šlo, prospím celou zimu, ale večer mě čeká moje historicky první hodina umění. Víím akorát, za kterej konec držet štětec a že tam možná bude Běžideštěm. A že by bylo fajn se vysprchovat. A tak zkusím vypadat dokonale a trochu upravit svůj tragicky pocuchanej zevnějšek, aby se se mnou tak úžasná osoba chtěla vůbec bavit. Takže, naprosto logicky, ze dna skříně vyhrabu svou modrou šálu, protože to je moje jediná stopa, kterou můžu dát najevo, že tomu všemu rozumím.

Ukázalo se, že lektoři ve škole jsou naprosto připravený na nemehla, co neuměj namalovat ani koně. Z dvanácti lidí, který se stejně jako já rozhodli udělat něco pro krásnější a barevnější svět, asi čtyři další drželi akvarelový barvičky poprvý v životě a taky byli – stejně jako já – ohromně překvapení, když jim učitel ukázal, že jejich mazaniny vlastně nejsou až tak strašný. Sice mě ani náš milej a schopnej Radim, kterej studoval na třech uměleckých školách, nepřesvědčil, že je ten můj výtvar aspoň trochu k světu, ale bylo to... povznášející. Jo, to je to slovo. Povznášející.

Skvělá nálada by mi vydržela až do dalšího dne, kdyby –

„Ahoj Světli!“ zdraví mě Arnošt, jakmile otevřu dveře. Jeho neštěstí je přímo hmatatelný, i když se ho snaží maskovat úsměvem. Oči ale nelžou. Je v nich jasně a zřetelně napsaný *nechci tady bejt, a nechci tady nebejt* a mně se v tu chvíli sevře žaludek takovou silou, že mám co dělat, abych se nerozbrečela. Tohle už není povznášející ani trochu.

Naštěstí se nemusím přetvařovat dlouho. Arny zaleze do postele, během pěti minut je někde v říši snů, kde je snad aspoň trochu šťastnej, a já se uvelebím v křesle, ve středobodu mého večerního vesmíru, kterej je momentálně plnej barviček, deště a Běžídeštěm.

Na blogu ale nic novýho nepřibylo. To mi ten svět plnej barviček trochu kazí. Proklikávám starší články, některý z nich čtu znova a snažím se ukojit svůj absták. Moc to ale nefunguje. *Běžídeštěm Smodroušálo*. Snažím se obrátit internet vzhůru nohama, ale nikde nenajdu ani jedinou zmínku. *Proč? Proč? Proč?!* Jedinej člověk, kterej ví naprosto přesně, na co myslím a jak to myslím, se kterým jsme se už dávno měli znát a kterej je určitě moje dávno ztracený dvojče a rodiče mi ho zatajili, a všechno, co mám v rukou, je jedna jediná webová adresa a opatrná naděje, že se někdy potkáme na uměleckým táboře za dlouhých deset měsíců. Chce se mi brečet toho dne podruhé. S tímhle se asi nedá dělat nic jinýho než jít spát.

Po několika hodinách neklidnýho převalování, který se mi občas podaří přerušit o něco klidnějším spánkem, to konečně vzdám. Vypadám sice jako pravá nefalšovaná mrtvola, ale to není nic, co by

několik hrnků kafe a sprcha nespravily. Nakonec mě ovšem probere něco úplně jiného: nový článek od Běžídeštěm!

Evidentně jsme propojený, protože mi mou půlnoční depresi okomentuje tak hlubokýma myšlenkama, že mě skoro až zamrzí, jak hnusně jsem večer proklínala celej svět. Má mě přečtenou do posledního neuronu. Všechno je najednou lepší. Kafe černější, slunce jasnější, podzim barevnější a možná i Arny veselejší.

„Co máš dneska v plánu?“ ptám se ho, když vyškobrtá z postele a kruhy pod jeho očima jsou mnohem světlejší.

„Nevím... Asi pracovat,“ zabručí a pomalu mě vrátí do krutý reality.

„Nechceš někam jet? Je neděle,“ nevzdávám se, ale radši do sebe kopnu zbytek kafe a představuju si, že je to víno.

„Ani ne. Tohle má aspoň smysl,“ zamumlá a šine se ke kávovaru.

Tak minimálně v tomhle mám hned od rána jasno. Zázračný uzdravení Arnyho se dneska opět nekoná, takže můžu sednout k počítači, pročíst si znova pár starších článků od Běžídeštěm, osprchovat se, vzít modrou šálu a jít ven. Kamkoliv. Nakonec skončím na Čertovce, házím žabky a přemejšlím, co asi dělá moje záhadný dvojče. Jestli ho poznám, až se potkáme. A jestli se se mnou bude chtít bavit. Jestli se vůbec bude zajímat o někoho, jako jsem já.

Chodím z jedny kavárny do druhé a snažím se nemyslet na to, co mě v životě čeká, a na to, co mě s největší pravděpodobností nečeká. Lidi v ulicích páchaj svoje podzimní nedělní hemžení a kdoví jestli se někdy zastavěj a zkusej najít za oponou všednosti něco víc. Možná je něco špatně se mnou. Kdybych byla hloupější, asi by mi ke štěstí stačilo dělat to, co se dělat má, odstěhovat se s láskou mého života na vesnici a podporovat ho v jeho snu, chodit poctivě do práce, vychovat dvě roztomilý děti, zdravít sousedy a bavit se s nima o počasí... Stačí mi okamžik vidiny tohohle smutného života, kterej je cokoliv, jen ne můj, a začne se mi znova svírat žaludek. Radši budu do konce života pátrat po Běžídeštěm, než abych se

nechala zavřít do klece s nápisem *Světlana Sanderová, narozena v zajetí, vychována v zajetí, a patrně i zemře v zajetí; prosíme nekrmit zbytečnou nadějí.*

Když rozpustím celou neděli v kafi a několika skleničkách červeného, rozhodnu se vzít to přes park na metro, přece jen nocovat na Hlaváku nemusím. Hlavák je hnusný místo, plný zkrachovalých existencí. Minu vyžilou šlapku, která se snaží koulet krvavýma očima na nějakýho nešťastníka, a nějakou smažku, co v koši hledá zbytek kebabu, a snažím se bejt neviditelná.

„Errrrrchr...“ ozve se vedle mě a z křoví se na mě dívá něco hrozně nehezkyho.

„Hele, sorry kámo, já nemám prachy,“ couvnu a začnu se trochu bát. Je to tady děsivý, ale obvykle tak nějak snesitelně.

„Praaaaachrr,“ zachrchlá to stvoření a jedním nejistým krokem se ocitne asi dvacet čísel ode mě. Najednou se jich kolem mě motá asi pět a všichni vypadaj dost... hladově.

„No dobře, mám kilo, dám vám ho, ale zase to tolik nehrotte,“ měním taktiku a sahám do kabelky. Takový sblížování mi za žádný prachy nestojí.

„Arrrrggh,“ oponuje další z těch divných postaviček, udělá dva nejistý kroky a mě začíná zaplavovat panika. Najednou mám nohy z rosolu a nemůžu se hnout.

Z křoví se jich vyloupne dalších pět a všichni na mě upíraj zoufalý a děsivý pohledy. Občas se některej z nich příkolíbá blíž a já cejtím každou kapku potu na zádech, která si razí cestu dolů.

„Světlano!“ ozve se za mnou známej hlas, kterej si ale nejsem schopná v tu chvíli nikam zařadit. „Co tady děláš?“

Nemůžu ze sebe dostat jedinej zvuk, natož abych byla schopná otočit hlavu. Další kapka potu mi steče po páteři a vpije se do kalhotek, který asi nezůstanou dlouho suchý. Zavřu oči a v ten okamžik vidím skrz víčka jasnej záblesk. Podlomí se mi kolena a padám. Asi mě někdo zachytí, ale jsem moc vyčerpaná na to, abych tuhle realitu konzultovala se svým mozkiem. Prostě padám a pak mě někdo někam nese. Tyhle informace mi k životu stačej.

Když konečně seberu dost energie na to, abych otevřela oči a zkusila vnímat svět okolo, málem se zakuckám vlastníma slinama.

„Dandel?“

„Deindel,“ opraví mě Galadriel z mého nedávného snu a kejvne hlavou.

Kromě toho, že asi zase spím, zjišťuju, že jsem v luxusní vaně, nahá a moje – dost možná počůraný – oblečení pere sama královna elfů. Tohle je možná trochu moc i na moje odvážný já, který chce změnit svůj život.

„Co... co se stalo?“ ptám se a ponořím se do vody trochu víc.

„Pan Mikael vás přinesl. Říkal, že jste měla potíže s těmi... bytostmi,“ odvětví, usměje se a ponoří do lavóru mou modrou šálu.

„Jo, s bytostmi,“ hlesnu a říkám si, jak je hezký, že někdo mluví o vyšinutých fetácích s leprou jako o bytostech.

„Mikael je tady?“

„Pán říkal, že když budete chtít, můžete se k němu připojit v salonu. A když si budete chtít odpočinout, můžete tu zůstat, jak dlouho budete chtít,“ usměje se a já jí v tu chvíli chci dát pusu. Akorát netuším, jestli podle snový logiky můžu. Nakonec mi jen pomůže z vany a zabalí mě do huňatého zeleného županu.

Mikael už na mě čeká, popíjí víno a kouká do plamenů. Beze slova mi nabídne sklenku a přizve mě k ohni.

„Díky,“ zašeptám, „za víno... i za pomoc.“

„Kdykoli,“ odpoví, jako bych mu děkovala za podržení dveří.

Nemusí nic říkat. Přisunu se k němu a opřu si hlavu o jeho rameno. Tuhle chvíli prostě nemůžu ničím rušit. Tohle je přesně to ticho, o kterém píše Běžídeštem. To ticho, který je správný a ve kterém má smysl každé jeho tón. Ne to, který svou neměnností drtí všechno kolem a ani ptáci se v něm neodvážej zpívat.

Dalšího rána se probudím – jak jinak – ve své vlastní posteli. Arnošta nechám spát, ať si ještě chvíli užívá své jediný životní štěstí,

a když poslouchám lahodnej zpěv kávovaru, přehrávám si svůj dnešní sen. Tyhle věci jsou přesně tím důvodem, proč považuju svůj mozek za tu nejlepší a nejmilejší věc na planetě. Sice občas pěkně otravnou, nesnesitelnou a tyranskou, ale i tak nejlepší.

Kuchyň se za chvíli topí v tý krásně černý vůni a svět je hned veselejší. Ani Arnyho pochrupování z ložnice nezní tak bezútečně. A navíc je pondělí, který se spolu se sobotou a čtvrtkem stane na dalších pár měsíců světlým bodem mé naděje, že bych během zdokonalování svých barevných mazanic mohla potkat Běžideštem.

Po pár měsících poctivýho mučení štětců, tužek a ostatního uměleckýho náčiní umím dokonce i toho koně nakreslit tak, aby nevypadal, že je zralej na klobásu. Sice se s každým obrazem trápím dvakrát dýl než ostatní, ale ve chvílích, kdy se patlám v barvách, mě nic jinýho neruší, neštve a nezajímá. Klidně bych se jednoho dne mohla rozpustit v tubě tmavomodrý barvy a byla bych šťastná, protože by ze mě někdo nadanější udělal nějaký převratný dílo, co bude lidem měnit životy.

Jen Běžideštem pořád nenacházím. Na moje komentáře na svém blogu nikdy neodpoví tak, že bych z toho mohla bejt moudřejší. Vlastně mám pocit, že si se mnou hraje. Že o mně moc dobře ví, ale radši zůstává někde ve skrytu. Možná se taky bojí. Nebo je na vozíku a bydlí někde na Islandu. Anebo to je nějaký nesmírně chytrý děcko, který držej v laborce a dělaj na něm tajný pokusy.

Jo, to bude ono. Je to děcko, který akorát jednou za rok pustěj na uměleckej tábor.

Jediným lokem vyprázdním sklenku vína a znova se pohroužím do nejnovějšího článku. Hrozně mi v životě chybí někdo takovej. Povzdechnu si. *Kde jseš, ty moje dvojče ztracený?*

Po chvíli se mi už rozdvoujoug písma. Mít dvakrát Běžideštem je lepší než jednou, ale nemusím si kvůli tomu pozvracet notebook. Zaklapnu ho, rychle se obleču a vyběhnu do mrazivých ulic prosincový Prahy. Všechno je tady v zimě čistější. Lidi, i když nasranější, jsou přece jen občas milejší. Když zapluju do uliček Starýho města, odevšad se ke mně linou vůně Vánoc. Trdelník si sice nikdy

nekupuju, protože je na mě moc sladkej, ale s kalíškem medoviny si na promrzlou lavičku sednu a sleduju, jak se ostatní hemžej. Sháněj dárky. Nenáviděj se. Maj se rádi... Je to krásně pestrý a barevný, když nemusím bejt u toho a můžu se na ně jen dívat.

Když už jsem promrzlá na kost, seberu se a zapadnu do nejbližší hospůdky, která vypadá přívětivě. Mám štěstí. Stejněj nápad jako já měla evidentně i partička milovníků Pána prstenů, se kterýma se tady roztrhnul pytel. Asi bych týhle knížce mohla dát šanci, když už na ně narážím tak často. Jeden Legolas stojí na stole a hraje na housle a dalších pět sedí kolem a vydatně ho povzbuzuju. Snažím se bejt nenápadná, nechci jim kazit vánoční náladu, a tak cucám další pohárek medoviny a sleduju, jak se bavěj.

Vypadaj opravdu šťastně. Zvlášť ten houslista. Nikdy jsem neviděla někoho tak šťastného. Snad kdybych to, co vyzařuje, vydělila stovkou, bude se tomu blížit moje malování. Za chvíli už na něj nepokrytě zírám. Dlouhý vlasy mu padaj do obličeje, maj stejnou barvu jako jeho smyčec a poskakuju v rytmu písničky, která je tak podmanivě veselá, až se dokonce i já usmívám. A Legolas si ještě zvládá podupávat nohou do rytmu.

„Nevěděl jsem, že tě tady najdu, Světlano,“ ozve se vedle mě.

„Mikaeli,“ zamrčkám překvapeně, když mi dojde, že tohle není nic jinýho než další z mých snů. Aby taky ne. Na realitu by to bylo až moc dokonalý.

Usměje se a přisedne si. Říkat nic nemusí. Ví, že přišel za mnou, a tak jen usrknu trochu medoviny a opřu se o něj. Voní jako déšť v lese. Kdybych měla vyjádřit tenhle pocit barvou, tak to bude modrozelená se zlatýma tečkama. Nic lepšího mě nenapadá. A je to dokonalý.

Po chvíli, kdy oba sledujeme koncertujícího elfa, se zvedne a vezme mě za ruku. Ani se neptám, kam jdeme. Je mi to jedno. Teď půjdu kamkoliv, jen když s ním budu moct zůstat o chvíli dýl. Procházíme uličkama, který jsou teď docela tichý, a i v oknech je většinou tma.

Oheň v krbu už nějakou dobu praská a v pokoji je příjemný teplo. Jestli mám na naše další snový setkání čekat zase několik měsíců,

musím udělat to, na co myslím už od října. Vezmu ho za rozpálenou dlaň a zadívám se mu do očí. Má je v tu chvíli tak modrý a tak hluboký, až mě zamrazí. S každým úderem srdce o kousek zmenšuju mezeru mezi náma a ani nedejchám, abych se náhodou neprobudila. V tom polibku se skoro rozpustím. Zachytí mě a oplácí mi všechno, co jsem mu kdy beze slov chtěla říct.

Všechno, co ve mně celý ty roky tiše dřímalo, se najednou probudí. Jako by se pode mnou měsíce šedivý všednosti začaly točit a prosakovaly jima ty barvičky, se kterýma si po večerech hraju. V tomhle malování už ale nejsem ztracená, vím naprosto přesně, co dělat. Prstama nabírám z palety času, kterej mi zbejvá do probuzení, a maluju na jeho rozechvělý tělo. Tou láskou, který se Arny kvůli svý sebenenávisti bojí i dotknout, Mikaela vynesu až tam, kde maj elfové svoje nebe, a letím s ním.

„Nechci se probudit,“ šeptám do jeho špičatýho ucha.

Pohladí mě po zádech a pousměje se. Něžně, smutně, láskyplně... Už nemusí nic říkat. Oheň pomalu dohasíná a já se snažím ze všech sil neusnout. Soustředím se na jeho silný ruce, který mě vynesly na konec světa a zase zpátky, na tenkou jizvu na hrudníku, na vlasy, který se pod mým dotekem rozestoupěj jako řeka roztavený mědi, a na ty krásný temně modrý oči, ve kterých je všechno, co tam bejt má.

A probuzení je přesně tak krutý, jak jsem se bála. Zpoza okna na mě dotírá reálnej svět a z druhý postele mě prázdným pohledem sleduje Arnošt. Netuším, jak dlouho je vzhůru, ani co se mu honí hlavou. Nic hezkýho to bejt nemůže. Víam to moc dobře, protože kdykoliv jsem se mu snažila pomoct, skončilo to u toho, že nechápe, proč by se mu v životě mělo dařit, protože si to prostě nezaslouží. A to musel bejt v dobrý náladě. Na to, co říkal, když na tom byl ještě hůř, ani nechci myslet, protože víno je moc daleko a mně se nechce vstávat tak brzo.

„Co kdybysme se už vzali?“ poleje mě další studenou sprchou reality, jako by se ptal, co chci ke snídani.

Určitě zblednu. Je pravda, že jsme zasnoubený asi pět let, ale to jsem ještě tak nějak doufala, že ty jeho temný stavy jsou dočasný a dokážu mu pomoci. Teď už se mi víno v lednici tak daleko nezdá.

„Jak tě to tak najednou napadlo?“ snažím se nevypadat moc vyděšeně.

Pokrčí ramenama a podrbe se na hlavě.

„Máma mi včera volala a ptala se, kdy bude svatba.“

Tak máma volala... Ani to není jeho nápad. Chce se mi brečet jako nikdy. Z tohoto se asi jen tak nevykrotím.

„Myslela jsem, že bysme mohli počkat, až ti bude trochu líp,“ snažím se zachránit si kůži.

„Já takhle blbě vypadám normálně,“ uchechtne se.

Můj žaludek udělá tři nebo čtyři salta a přistane na rozhoupaný kladině. Když budu souhlasit, už se z toho nedostanu nikdy. Když se s ním rozejdu, bude se zase významně ptát, kolik máme v práci nebezpečných chemikálií a jestli je zamykáme.

„Já si to rozmyslím, jo? Vybrat správný datum není jen tak,“ usměju se a pro změnu předstírám příčetnost a psychickou pohodu já.

Vypravit se mi tentokrát trvá asi tak čtyři minuty, a to včetně ranního kafe, který mi popálí jazyk. Jen co za mnou zapadnou skleněný dveře, neudržím se a zvracím do nejbližší popelnice. Je sice proti mému přesvědčení blejt do kontejneru na papír, ale v tuhle chvíli... *Sakra! Do hajzlu, do hajzlu, do hajzlu!* Jak jsem to mohla nechat dojít tak daleko?

Do kanceláře se dostanu v rekordním čase. Klopím do sebe jedno kafe za druhým a pohrávám si s myšlenkou říznout ho čistým etanolem, kterýho máme asi pět litrů a nějaká chybějící decka by určitě šéfovi nevadila. Nakonec ten geniální nápad zavrhuju, protože chci mít aspoň jedno místo, kde zůstanu střízlivá. Bude lepší zabíjet produktivitu u článků Běžídeštěm.

Kde jseš, dvojče moje milovaný, když tvoje moudra nejvíc potřebuju slyšet naživo? Samozřejmě že moje telepatický volání nevyslyší, ale osud je ke mně tak milosrdnej, že mi věnuje novej článek, kterej

aspoň trochu uklidní mý pocuchaný nervy. Myslím, že dneska si dám dobrovolnej přesčas a udělám něco pro svý vánoční prémie. A taky pro svý játra, protože je mi jasný, že jakmile odejdu, budu si muset dát nejmíň dvojkou vína, abych žaludek a ty ostatní rozklepaný věci v mém břiše aspoň trochu uklidnila.

Následující měsíce se vlečou s pachutí nevyřčeného termínu svatby, kterej nade mnou visí jako Damoklův meč. Večerům doma se vyhejbám. Veškerej volnej čas věnuju umělecký škole, jsem tam každej den a skoro se všema lektorama si tykáme. Občas spolu zajdeme na víno, takže nejen že se nemusím vracet domů, ale taky mám připravenou půdu pro setkání s Běžídeštěm, že to už snad líp nejde.

Ani nevím, jak se mi podaří přežít do srpna. Na ten tejden, kdy konečně vypadnu a kdy snad konečně potkám člověka, kterej mi už skoro rok pomáhá léčit mou bolavou duši, se těším jako na Vánoce. A i když se to zdá delší, než je celý stáří vesmíru, ten den přijde.

Mám všechno připravený do poslední ponožky. Pro jistotu přibalím ještě jeden modrej šátek navíc, protože na šálu bude moc velký vedro a nějak se poznat musíme, a zkontroluju svůj zevněšek. Moc slavně to se mnou nevypadá. Už jsem se sama sobě líbila i víc. Vztah-nevztah s Arnoštem mi nadělil každý narozeniny pár šedivých vlasů, a i kdybych sama se sebou nebydlela v jedny hlavě, tak poznám, že bych měla přestat s alkoholem. Ale co, dlouho už to trvat nebude. Za tejden budu vědět, kdo je Běžídeštěm, a určitě spolu odjedeme někam hodně daleko. Anebo třeba zůstaneme v Praze a budeme v tichu sdílet svý hluboký myšlenky.

Ubytjouj nás v malým penzionu u lesa. Je to kouzelný. Tolik lidí, který naprosto přesně chápou, co je na patlání barviček tak úžasného, na jednom místě, a jeden z nich je moje tajná spřízněná duše. Když se první dopoledne sejdeme u stojanů a začneme se učit, jak udělat svět ještě krásnější, nedokážu se soustředit.

Pokukuju po ostatních a snažím se odhalit, kdo z nich... Vtom mě poleje horko.

„Mikaeli?“ ujede mi a s vytřeštěnými očima zírám na kluka vedle.

„Mikuláš,“ zazubí se a natáhne ke mně pravačku.

„Světлана,“ odpovídám nepřítomně.

„Vypadáš, jako bys viděla ducha,“ směje se a podává mi štětce, které jsem rozsypala.

Samozřejmě že jsem právě viděla ducha. Třesou se mi ruce. Jen s maximálním vypětím se mi podaří dokončit obraz. Nemusím nad ním přemejšlet. Prostě maluju postavu s modrou šálou, která běží deštěm, a doufám, že to někdo pochopí. Ať už to bude kdokoliv. Nic lepšího se mi totiž vymyslet nepodařilo.

„To je krásný...“ přistoupí k mému stojanu Mikuláš. „Tos vymyslela sama, nebo to je podle předlohy?“

„To mě teď napadlo,“ zalžu okamžitě.

Nebudu nikomu vykládat, že tenhle obraz mám v hlavě už měsíce a že právě kvůli tomuhle dni jsem ho zkoušela malovat už minimálně desetkrát.

„Fakt hezký. Má to skvělou atmosféru, takovou dešťově záhadnou,“ nepřestává s chválou.

„Dík. Ty sem jezdíš pravidelně?“ vyzvídám.

„Ne, letos jsem tady poprvý. Dostal jsem to od rodičů jako dárek k Vánocům.“

„To je skvělejší dárek... A jen maluješ, nebo zkrášluješ svět i jinak? Třeba psaním a tak?“ nevzdávám se a pokračuju nenápadně ve výslechu, i když jestli je Mikuláš Běžideštěm, tak mu musí bejt všechno jasný.

„Ne, jen občas hraju na kytaru. I když...“ zasměje se, „to je spíš pokus o veřejný pohoršení než umění, protože ji fakt jen amatérsky trápím.“

Sama sobě se musím smát. Už mi evidentně šplouchá na maják. Mikuláš je prostě jen další z účastníků, i když vypadá navlas stejně jako můj snovej Mikael. Nebo aspoň tak, jak si ho pamatuju. Až na ty uši, samozřejmě. Můj mozek si se mnou pěkně hraje, povzdechnu si, umeju štětce a ještě chvíli s Mikulášem proplouváme bezstarostnou

konverzací. Po dlouhý době je to první rozhovor o ničem, kterej si doopravdy užívám.

Večer se sejdem u ohně, a když kromě flašky bílýho začnou kolovat i dva jointy, opadnou ze mě poslední zbytky napětí. I kdyby se mi nepodařilo najít Běžídeštěm, je mi jasný, že tohle je společnost, ve který chci strávit zbytek života, i kdybych se kvůli tomu musela vzdát všeho ostatního, co by mě kdy mohlo čekat s Arnoštem.

Když si pak lehnu do postele, celej můj svět je jedno velký rozhoupaný moře. Každý zavření očí ho zamodří. *Modro - tma. Modro - tma. Modro - Mikuláš. Mikuláš?!*

„Jak dlouho už na mě koukáš?“ vyjedu na něj, posadím se, a když se mi zamotá hlava, zachytí mě a nepustí.

Jenže... to není Mikuláš, uvědomím si za dvě dlouhý vteřiny. Zorientovat se ve snový realitě mi ale tentokrát trvá mnohem míň času. Pevně mě sevře v náručí. Nasávám tu magicky opojnou dešťovou vůni, líbám jeho mechový rty a doufám, že teďka už je to napořád.

„Musím ti něco říct, Světlanó,“ zašeptá naléhavě.

Už nikdy nepřijdu. Mám v Roklince ženu a tři děti. Musím jít zničit prsten do Mordoru. Výraz v jeho očích vypadá tragicky, jako konec mého světa.

„Musíš mi pomoci zachránit naši královnu. Uvázla mezi světy a nemůže se dostat zpět. Ty jsi jediná, kdo mezi nimi může cestovat.“

Už je to tady. A až ji zachráníš, vezmu si ji a dostanu půl elfího království k tomu. Sevře moje dlaně a čeká na mou reakci.

„Je potřeba -“

Prásknu sebou na postel. Tý trávy bylo dneska moc. A asi jsem ji neměla zapíjet vínem. A už vůbec nemám náladu na to, abych mému snovému milenci pomáhala zachraňovat jeho životní lásku.

Ráno přijde na můj vkus až moc brzo. Snažím se nedělat prudký pohyby a občas si zapíšu nějakou poznámku, protože mi přijde škoda přijít o přednášku úplně.

„Tys měla asi docela špatnou noc, co?“ ptá se Mikuláš, když si připravujeme barvy.

„Hele, Miki, ty mě dneska radši moc nesar, jo?“ neuhlídám se a skoro se mi povede bejt přátelštější, než jsem měla v úmyslu.

„Tak pardon. Nechceš donýst radši kafe?“

„Promiň... Měla jsem blbý sny. Ale jestli si jdeš pro kafe...“ snažím se vyžehlit svůj společenskej přešlap.

„Mělas říct, přišel bych ti s nima pomoct,“ zazubí se. „Já vím, my umělci jsme prostě komplikovaný duše.“

Mnu si spánky a přemejšlím, jak jsem se dostala do okamžiku, ve kterým posílám do prdele docela fajn kluka, kterej mi chce ještě ke všemu uvařit kafe. Asi bych se měla vážně zamyslet nad tím, co se svým životem provádím.

Tejden plnej barviček uteče hrozně rychle. Ani si nestihnu uvědomit, že začal. O sedm dní a hodně obrazů pozdějc zase sedíme u ohně s několika dalšíma lektorama a řešíme smysl života, vesmíru, umění a vůbec. Je to na dlouhou dobu naposledy, co můžu takhle volně vydechnout, a je mi to tak líto, že mi ani to červený víno nechutná.

„Hele, a nechcete s náma jet někdo do Kanady?“ podá mi Saša, jedna z lektorek, flašku. Usměju se a s díky ji pošlu dál.

„Do Kanady?“ zamyslím se a představím si všechny ty kilometry, který bych tak mohla umístit mezi sebe a Arnošta.

„Jasně. Na sever. Udělat si tam takový menší kolečko a trochu se ochladit. Vypadli mi bráchové, co se mnou měli jet. Vybourali se na motorce. Jeden si zlomil ruku a druhej nohu. Blbouni,“ dodá láskyplně a napije se z lahve, která k ní mezitím znova doputovala.

Ten nápad se mi líbí čím dál tím víc. Kanada je hezká země, je daleko a je určitá šance, že zatímco budu pryč, Arny zapomene, že vůbec nějakou snoubenku má. Třeba se ho takhle elegantně zbavím a ani mi tentokrát nebude vyhrožovat sebevraždou.

„Kdy jedete?“ ptám se.

„Šestnáctýho, na tři tejdny. Musela by sis jen koupit letenku a zařídit registraci místo víza. A zabalit bág,“ zasměje se.

„Já bych taky jel,“ ozve se nesměle Mikuláš, kterej do tý doby mlčel.

Vlastně mi to přijde jako další z mých geniálních nápadů. Okamžitě to píšu Arnoštovi, kterej určitě bude bez sebe radostí, že se nebudeme muset takovou dobu mlčky míjet a mluvit o svatbě, kterou ve skutečnosti ani jeden z nás nechce. Odpoví mi prostým *jeď, určitě to bude super*, takže není co řešit.

Když se s náma pak bílej ocelovej oř odlepí od země, připadám si zase o kousek víc naživu. Jako by v tom vzletu bylo něco definitivně odevzdaného. Mraky pod náma vypadaj jako ohromný mycelium, kterému chyběj k dokonalosti už jen obří lysohlávky, a směsice angličtiny, francouzštiny a češtiny mě rychle odnese do říše snů.

Kanada je podle očekávání naprosto dokonalá. Krásná, čistá, přátelská a daleko. Víc bych si od žádný země ani přát nemohla. Užívám si každěj výhled, i když se mi po čase začnou motat všechny dohromady. V jednu chvíli si říkám, že by bylo strašně poetický na tak kouzelným místě umřít. Ne zabít se, ale vidět něco krásného, dost možná nejkrásnější věc, kterou kdy v životě uvidím, a s tím pocitem naprostý nádhery se třeba zřítit ze skály.

A Miki by to potom mohl namalovat. *Letící Světлана poznala dokonalost*. Jo, přesně tak nějak to chci. Ne žádněj infarkt, protože manžel už postý přišel ožralej z hospody a poblil gauč. Ale myslím, že dám tomuhle světu ještě šanci. Když se nevyvlíknu ze svatby, vždycky se sem můžu vrátit. A budu se prostě kamarádit s medvědama, jako se Jane Goodallová přátelila s gorilama.

Tohle uvědomění mě naplní klidem. Když o něm pak v chatě řeknu ostatním, uznale pokyvujou hlavou nad mou životní moudrostí. Po hodince už vzhůru zůstaneme jen já a Mikuláš, kterej se probírá fotkama. Rozhodnu se, že chvilky klidu využiju k tomu, abych se podívala, co hezkýho mi zase píše Běžídeštem. Už dlouho... Ztuhnu. To ne... *To ne, to ne, to ne... To nemůže bejt pravda. Jestli je tady... protože se... dva borci vybourali na motorce...*

Popadnu bundu, flašku vodky a vykradu se ven, abych nemusela svý pohnutky vysvětlovat Mikimu, a utíkám od chaty pryč. Je mi jedno kam. Je mi jedno, že v sobě mám už sedmičku vína. Otvírám tu protivně páchnoucí sračku a snažím se jí spláchnout zjištění, který převrátilo můj malej dokonalej svět vzhůru nohama. Nesnáším vodku. Nikdy jsem ji neměla ráda. Ale teď... Uklouzne mi noha na mokrým sněhu a já najednou letím. Zastavím se až o strom. Ani nevím, jestli to bolí, nezajímá mě to a nechci to vědět. Kontroluju flašku. Přežila. Znova se napiju tý odporosti a čekám, kdy mi mozek konečně vypoví poslušnost.

Tak už spi, ty hajzle, už mě nech na pokoji! Vzlykám a polykám další a další pálivý doušky. Vtom za sebou slyším kroky. Miki. Zaostřím. Ne. Tohle je Mikael. Má špičatý uši a svůj blbej zelenej plášť. Přikrčím se, až moje anestetikum cinkne o kámen. Bere mě za ruku a svírá v náručí. Snažím se vykroutit. Nepotřebuju další žádosti, abych mu zachránila jeho Galadriel.

„Světlano! Světlo, to jsem já, Mikuláš,“ dolíhá ke mně zdálky přes tlustou duchnu opilosti.

Možná jsem se spletla. Ale ani tak nechci s nikým mluvit. Proč vlastně ještě nespím? Můj mozek je potvora. Teď ho upřímně nenávidím.

„Bál jsem se, když jsi odešla. Četl jsem ten článek, cos napsala, a je takovej... smutnej. Můžu ti nějak pomoci?“

„Běžídeštěm...“ zamumlám, „Běžídeštěm neexistuje. Byl to kec. Jedna velká lež!“

Rozeřvu se a ani se nesnažím předstírat, že ze mě nelítaj nudle na všechny strany. Chci jen, aby mě Mikuláš pustil a nechal jít.

„Cože? To jseš přece ty. Nebo ne?“ odpovídá a pořád mě pevně drží.

„Jo. Právě! A ty... jdi taky do prdele. Nesnáším tě, nesnáším... vás všechny, nechci už nikdy nikoho vidět! Žádný lidi!“ křičím na toho chudáka s dobrým úmyslem.

Po chvilce nevyrovnanýho boje se mi přece jen podaří se mu vysmeknout. Běžím, kloužu se a střídavě letím. Pryč od toho všeho. Pryč od tý přetvářky, předstírání a her. Pryč od dobrých úmyslů. Pryč od depresivního debila Arnyho. Od pitomých pošuků z Pána

prstenů. Od všech těch věcí, který maj v popisu práce mi akorát komplikovat život.

Sklání se nade mnou Mikael. V ruce drží nějakou lahvičku a pootevřeným okem vidím, že z pohledu na mě není právě nadšenej.

„Světlano... Prober se,“ šeptá.

Mikuláš mi otírá čelo a drží mou dlaň.

„Světlo, slyšíš mě?“

Nechte mě umřít, chce se mi říct, ale vyjde ze mě jen jakýsi aarch.

Mikael mě drží v náručí, líbá mě do vlasů a slyším, jak vzlykne. Voní mokrým mechem.

„Otevři oči, Světlano...“

Mýho snovýho milence vystřídá holka, která vypadá jako moje kultivovanější já, co se nesnaží uchlastat k smrti.

„Když si přestaneš ubližovat, slibuju, že ti zase napíšu něco hezkýho. Tak jako dřív,“ šeptá mi do ucha a pak mě políbí na rty. Voní jako akvarelový barvy a její vlasy mě šimraj na nose. Je tak rozpalená, sálá z ní tolik tepla, že mě to zarazí do polštáře ještě hloub.

„Nemůžeš zůstat mezi světy, trhá tě to na kusy,“ nese se ke mně zdaleka Mikaelův hlas.

„Otevři oči,“ hladí mě po vlasech Běžideštěm. Vtiskne mi do ruky svou modrou šálu a znova mě horce políbí.

Mžourám do pronikavýho bílýho světla, ze kterýho se pomalu vynořej dvě modrý, hluboký a moudrý oči. Natáhnu k nim roztřesenou ruku.

Tak já to teda udělám, zareje se mi do spánků definitivní myšlenka.

I když na něj nevidím, vím, že se Mikael usmívá. Jeho oči se usmívaj. Tiskne mou dlaň a dává mi napít jakýhosi bylinkovýho odvaru, kterej pomalu odnáší všechny moje bolístky tam, odkud už na mě nemůžou.

A konečně vím, že takhle je to správně.

Lilek

Lucie Peřinová

Dwayne si z hrudi serval těsné tričko, tak těsné, že kdyby to neudělal, prasklo by tlakem mohutných prsou a obřích bicepsů samo. Boxerky už ležely někde na podlaze společně s většinou mého spodního prádla. Poslední kousek, punčochu s připnutým podvazkovým pásem, mi právě pomaličku, mazlivě přetahoval přes nohu, kterou si opřel o rameno, a něžně mi olíbal kotník. Když punčocha přistála u ostatního oblečení, pokračoval s polibky směrem dolů. Nijak nespěchal, vnímavě zpomaloval v reakci na mé vzdechy, když rty přejížděl přes citlivější místa, jako pod kolenní jamkou nebo po vnitřní straně stehna. Zůstával na těch místech schválně déle, škrábal je strništěm na bradě a lehkými stisky zubů, dráždil mě k nepřičetnosti, kterou jsem mu nadržene dávala najevo, že už ho chci tam, kde si určitě přeje být i on sám. Ale když se konečně obličejem přiblížil až k vagíně, a i když jsem řečí těla i slastným sténáním jasně dávala najevo, že už je nejvyšší čas, aby do mě vstoupil, jen se jí zlehýnka dotkl jazykem a zase se vrátil o dva kroky zpátky. Tímhle nekonečným oddalováním rozkoše mě zřejmě chtěl utýrat.

Jenže v tu chvíli se z lovné zvěře stal dravec: nedočkavě jsem si ho přitáhla zpátky a povzbuzovala ho, ať už mi ho tam sakra strčí! Spokojeně se usmál, tím svým hollywoodským úsměvem, a i když nehodlal doslova vyhovět mým příkazům, uspokojil mě mnohem nádherněji. Jazykem mi kroužil kolem klitorisu, vynalézavě a tak dlouho, až mě dovedl k mokrému orgasmu. Mému prvnímu v životě. K něčemu, co jsem do té doby považovala za mýtus, marketingový výmysl pornoprůmyslu.

Sexuální bůh Dwayne! Miluju chlapy s výraznou muskulaturou. Mám extrémní slabost pro cizince. Zbožňuju vášnivé, a přitom ohleduplné muže, kteří mi plní všechna erotická přání. A Dwayne je tohle všechno v jednom!

„Ještě pořád ho tam chceš?“ zeptal se, a aniž by čekal na souhlas, uvolnil své místo Terryemu. Ten byl sledováním našeho dosavadního počínání naprosto připravený. Vrazil do mě svůj neobvykle velký černý penis a já po krátké chvíli prožila snad ještě dokonalejší vyvrcholení.

„Laděnáá, čo tam tak dl'ho robíš? Sa ešte potrebujem oholiť!“

Vypnula jsem sprchu, přišroubovala hlavicí zpátky na její místo a snažila se zklidnit dech, srdce rozbušené právě prožitým vzrušením i hlas, kterým jsem na svého přítele křikla: „Už jdu, pořád! Kdybys nebyl takovej lakomec a nechal ještě zapnutý topení, tak bych se nemusela takovou dobu nahřívát ve vaně.“

Sbohem, Kráčejíci Skálo, a sbohem, chlápku z reklamy na Old Spice! Návrat ze světa sexuálních fantazií do reality mě poněkud frustroval. Tím spíš, když mě můj přítel vyrušil těsně před dosažením skutečného orgasmu. Snad to ale ještě půjde napravit! Namazala jsem se tělovým mlékem s jím oblíbenou květinovou vůní, přehodila přes sebe saténový županek se zvířecím vzorem, co mi koupil k Vánocům, a neutahovala jsem příliš pásek, aby... aby to bylo jasné i mému příteli.

„Nie som lakomý, ale pre lepšiu kondičku je dobré mať v byte nižšiu teplotu,“ obhajoval pravidla svého domova, ale pak si mě všiml. „Napokon, môžem ťa zahriať aj inak... Pod' ku mne!“

Přitáhl si mě za stehno, které jsem nechala vykouknout zpod rozevřeného županu, k sobě na gauč, odkud sledoval záznam zápasu MMA, a očichal mi břicho.

„Noo, vymydlinkovaná? Asi sa pôjdem odchlpiť až neskôr, by som si teraz dal povedať...“

Sáhl mi na právě osprchované chloupky, podle jejichž vlhkosti usoudil, že už jsem nachystaná. Konec přede hry. Stáhl si slipy ke

kotníkům a natlačil mi hlavu ke svému rozkroku. Neurvale mi ucpal pusu *panem Au*, jak svému penisu s nekritickou oblibou říkával, a po krátké chvíli byl nachystaný *také* on. Zvedl mě z gauče jako padesátikilovou činku, přenesl si mě do ložnice a pak, bez jakékoliv snahy mě ještě trochu víc navnadit, se pustil do kopulování. Ano, romantičtější ani erotičtější to nazvat nelze. Do procesu, jehož výsledkem bude jeho rychlé a mé nulové uspokojení. Ledaže... ledaže se pokusím nažhavit ho i na druhé kolo, které nebývá tak rychlé a je během něj šance, že se stihnu udělat i já. Musím jen hrát podle jeho pravidel.

„Nepřestávej! Ještě... ještě! Pojd'! Ještě chvíli...“

Můj přítel má rád, když při tom hodně mluvím.

„Ty prasáku! Dělej! Ano... jo... ano! Ano! Ano!... ANÓÓÓ!“

Mého přítele vzrušuje, když navíc používám sprosté výrazy a křičím. Milostné decibely a vulgární oslovení zaručí, že na druhé kolo skutečně dojde.

Co naopak můj přítel nesnáší – když o něm mluvím jako o *svém příteli*. Zní to prý přitepleně. A to je pro něj, který se vnímá jako chlapák, macho a alfa samec, největší urážka. Já ho kvůli tomu vnímám jako homofoba. Názorově si opravdu ve většině věcí neseďíme.

Nabízí se otázka, proč s ním vlastně jsem. Mindráky z otcových poznámek a proher z dětství? Psychologická diagnóza? Pořád si tak nějak myslím, že mám přece na víc, že se zahazuju. Když se ale slyším, jak namyšleně, povrchně a pozéřsky při takových myšlenkách znám, tak se ve mně ozve ta druhá stránka, ta bojující za mír a rovnost v celém světě, a říká: a proč by vysokoškolačka nemohla chodit s klukem z ostraHy? *No, právě sis odpověděla sama*, usměje se škodolibě zase mrcha ve mně a láskoserka nemá, čím by oponovala.

To ta moje zatracená slabost pro svalovce a cizince! V dnešní době je tak těžké nalézt ideální protějšek. Člověk musí slevovat ze svých požadavků a tenhle chlap ještě není to nejhorší, co mě v životě potkalo. Tráví v posilovně každou volnou chvíli a jeho rodná slovenština na mě působí jako afrodiziakum. A zní v ní podstatně inteligentněji, než když se pokouší o češtinu: v takovém případě okamžitě

získává ukrajinsky dutý přízvuk a dělá příšerné gramatické chyby, horší než Babiš v projevu před korekturami! Jsme spolu, navzdory našim rozdílným povahám a názorům, už skoro rok. Nevěřím, že náš vztah vydrží navěky, ale žiju přítomností – užívám si společnosti atraktivního chlapa a přísunu pravidelného sexu. Povrchní, uznávám, ale *nobody's perfect*.

Právě se udělal. Zvedl se z postele a koutkem oka mrknul na hodinky na nočním stolku. Bylo krátce před půlnocí, ale o to mu nešlo. Jelikož se díval už před začátkem prvního kola, pochopila jsem, že kontroloval stopáž. Spokojeně se pousmál a rádoby slastně se protáhl, aby mi svádivě předvedl svůj pevný zadek.

„Idem si vyfajčit... hahaha... cígo na balkón a potom dáme repete?“ zeptal se mě s vyzývavým pozdvižením obočí a rukou si potěžkal své dohledka vyholené vybavení, které si před chvílí nenápadně utřel do povlečení.

Když se po pár minutách vrátil, táhl se za ním odér cigaretového kouře a dentální vody. Na bocháncích jeho skvěle vypadajícího hrudníku se ještě pořád leskla slabounká vrstva potu z předchozího čísla. Ukázal mi malý černý kroužek, který držel v ruce.

„Počúvaj, odkiaľ sa vždy vo vani objaví tesnenie?“

Nebyla jsem si jistá, zda se ptal vážně a opravdu netušil, nebo zda věděl o mé koupelnové autoerotice a jen mě škádlil. Každopádně jsem si zapsala do svého notýsku v hlavě, že si sem musím konečně pořídit modernější sprchovou hlavici s možností navolení potřebně silných proudů. Před přítelem jsem ale nedala nic najevo, jen pokrčila rameny a pokusila se převést pozornost ke slíbenému opakování tím, že jsem nestydatě roztáhla nohy.

„Prosila bych jednu velkou, tlustou okurku!“ rozehrála jsem další jeho oblíbenou scénku poté, co místo predehry použil lubrikant. „Ne, okurka je proti tobě nitka, máš ho jako cuketu... jako tykev!“ Zelinářská objednávka má úspěch a *pan Au* dorůstá potřebné velikosti. „Pojď, vraz do mě tu svou kládu!“ Více jsem ho pobízet nemusela, znovu mi zatlačil záda do polštáře a zlehka na mě nalehl.

Pohládila jsem čínského draka na jeho rameni a oddala se druhému pokusu, tentokrát už tiše, abych se mohla soustředit na sebe. Nebyl nijak nápaditý, ale měl výdrž. Zavřela jsem oči a hned nad sebou viděla Dwayna. Sjela jsem dlaněmi po jeho svalnatých prsou, přes boky a záda, a zaryla se mu nehty do hýždí. Přirážel silněji než obvykle. Možná mu právě došlo, odkud vypadlo to těsnění, a chce trumfnout hrátky se sprchou? Anebo se mu možná líbí, že ho oběma rukama držím za pŕlky? Patří snad mezi muže, které vzrušuje to, co navenek haní? Zkusím to! Opatrně, zlehounka jsem zasunula špičku prostředníčku do třinácté komnaty...

Zareagoval okamžitě a nezvykle prudce. Nejdřív překvapeně vyjekl, vztekle dokončil hrubý příraz, až mne z toho zabrněla pánev, a ozvalo se tupé *křup*, po kterém nelidsky zařval: „Auu! Čo robíš?!”

Aniž by někdo z nás vyvrcholil, uraženě přestal, posadil se ke mně bokem do tureckého sedu a prohlížel si *pana Au*, jako by se tou drobnou ochutnávkou ze světa čtyřprocentních měl změnit na *paní*.

„Vždyť jsem byla jen na krajíčku, to tě nemohlo tolik bolet, ne?“ přesvědčovala jsem ho omluvným tónem.

„Si blbá?“ utrl se na mě hrubě. „Nejde o kakáč! Ja, ako som sa zľakol, som si ho o teba narazil!“

Aha. Sice jsem si myslela, že to snad zas taková bolest být nemohla, ale raději jsem mlčela a dlaní ho polaskala po zádech.

Rozzlobený výraz v jeho očích najednou vystřídal děs: „Dá sa zlomit?“

Váhavě jsem odpověděla: „Vždyť tam žádná kost není...“ A měla jsem chuť doplnit: „...hlupáčku!“, ale včas jsem si to rozmyslela. Přesto se na mě podíval ukřivděně. Důvod křivdy mi vzápětí došel a hned jsem se opravila: „Ale ten tvůj je tvrdej, jako bys tam měl kost aspoň dinosauří!“

Doufala jsem, že přirovnání k prehistorickému obru bude stačit.

I tak se ozval, že ho to pořád trochu bolí, jestli mu můžu donést obklad. V koupelně jsem nejdřív brala do ruky žínku, ale když jsem si uvědomila, že její rozměry jsou odhadem pouhých patnáct na dvacet, namočila jsem do tekoucí ledové vody raději ručník.

Po návratu s lehce vyždímaným obkládkem jsem ho přistihla v jogínském předklonu.

„Pozri, že ho mám väčšieho?“ zeptal se s náznakem nejistoty v hlase.

Podala jsem mu ručník a bez pohledu do jeho klína automaticky pochvalně odpověděla: „Je to macek, miláčku!“

S vděkem ode mě převzal ručník a přiložil si ho s bolestínským syknutím do rozkroku.

„Já ale myslím väčší ako inokedy... po obvode?“ zeptal se znovu a vzhlédl ke mně. Až teď jsem zaregistrovala, že můj statný, silný chlap s velkým egem a mohutnými řečmi má uszlzený pohled a rozklepanou bradičku jako malé, slaboučké dítě. Nebyla to tedy jen typická snaha o upoutání pozornosti zveličováním bebička, ale asi něco vážnějšího.

Odhrnula jsem přiložený ručník a pohled, který se mi naskytl, mě šokoval: chlouba mého přítele byla opravdu koňská, asi trojnásobná oproti normálu a zbarvovala se do fialova!

V hodině mezi psem a vlkem, po absolvování martyria na pohotovosti, jsem zašla k automatu se sladkostmi v areálu nemocnice pro něco na zub pro maroda, kterého právě hospitalizovali kvůli poraněným topořivým tělískům pro krátkodobé pozorování. Naštěstí se mi podařilo zajistit nadstandardní jednolůžkový pokoj, protože zrovna opadla vlna covidových případů. Mohla jsem tedy nerušeně hýčkat pacienta v soukromí přímo u postele.

Zpod drátěné obloukové konstrukce, která měla chránit postižené místo před tlakem příkrývky, vykukoval obrovský, tlustý, jako lilek fialový penis. Díky chladivým gelovým polštářkům, kterými byl *pan Au* obložený, už vypadal menší, splasklejší než po úrazu, ale otok prý úplně odezní až později.

V porovnání s penisem byla varlátko malinká a bílá; vykukovala na mě z nemocničního lůžka jako pár vyčítavých očí. Druhých takových v místnosti. Můj přítel mě probodával nenávislnými pohledy, kterých jsem si už během noční jízdy taxíkem do nemocnice a následného čekání před ordinací užila ažaž.

„Přinesla jsem ti čokošku...“ nadhodila jsem povzbudivě a sáhla pro maxibalení Milky. Už když jsem ji vytahovala z kabelky, došlo mi, že volba dárku byla pěkná blbost. V tomto pokoji nebylo místo pro další velkou a fialovou věc.

„Čo si sa nám prišla vysmievať?!“ vykřikl vážně rozzlobeně a hlas mu rozčilením přeskočil o tóninu výš. Nechtěla jsem ho rozhněvat ještě víc, ale představitost se proti mně spikla se škodolibostí: co když mu hlas do fistule přešel z důvodu uskrýpnutého mužství? Co když bude takhle mluvit pořád?! Byla to smutná představa, ale pohybu koutků úst směrem vzhůru už jsem zabránit nestihla.

Všiml si toho a... rozešel se se mnou.

V prvotním šoku mě to ani moc nerozesmutnilo. Během cesty do jeho bytu jsem se dostala do první fáze truchlení po rozchodu, kdy jsem si ještě nepřipouštěla, že to je pravda, že se to opravdu stalo. Až během balení svých věcí jsem si u lahve bílého uvědomila, že mi ten magor bude strašně chybět. Litovala jsem se a trýznila se nesmyslnou představou, že už nikdy nenajdu tak vytrvalého milence. Brečela jsem jako želva nad tím, že příště narazím na ještě horší případ nějakého primitiva, kdy klesnu na totální dno. Klíč od bytu jsem mu házela do schránky s myšlenkou, že už navždy budu šíleně smutná, v depresi a nikdy, nikdy, nikdy se už ničemu nezasměju.

Jenže pak jsem nasedla do přivolaného taxíku, a jakmile jsem si na palubní desce přečetla jméno řidiče, propadla jsem záchvatu hysterického smíchu. Začala jsem se smát tak jako nikdy v životě. Řehtala jsem se jako blázen, nahlas a zalykavě, až mi znovu tekly slzy, a téměř jsem nebyla schopná nadiktovat řidičovi adresu kamarádky, která mi nabídla porozchodový azyl.

A můj smutek se jako kouzlem rozpustil. Změnil se spíš v naštvání, že jsem to nebyla já, kdo dal kopačky jemu. Sobečkovi bez smyslu pro humor. Pitomcovi pod mou úroveň. Ve vztek na sebe samu, že jsem taková kráva, namyšlená, povrchní, co dá na vzhled a nehledá humor, inteligenci a porozumění. Ten osvobozující smích ve mně spustil odhodlání, že příští chlap, kterého si nechám vstoupit do

života, byt třeba jen do toho ložnicového, bude Čech jak poleno, žádný kulturista a hlavně někdo, kdo bude myslet víc na mě než na sebe.

Škoda jen, že jsem takhle neprohlédla dřív. Někdy prostě dojdete k prozření sami, někdy vám osud musí poslat do cesty taxikáře jménem Karel Lilek.

Má milá s mandlovýma očima

Martina Vítová

Dneska mi už spousta těch výjevů splývá dohromady. Všechna ta klukovsky odřená kolena, brodění se lány zlatavého ječmene a hořká pachut' ginu s tonikem na rtech... Kdo ví, kolik sluncem zalitých letních dní jsem vlastně ztratila ve věčném zápase stár-noucího člověka s pamětí. Ale na jedno léto nikdy nezapomenu. Jak by také ne. Bylo první.

Tenkrát jsem poznala svoji milou.

Nedokážu s jistotou říct, nakolik si pamatuju její skutečnou podobu a nakolik jen její stín, který jsem si zvykla vídat ve tvářích všech těch, které přišly po ní, jako přízračný odraz na blankytné hladině vody. Víím ale, že měla překrásné mandlové oči, takové, ve kterých by se člověk dokázal lehce ztratit. A také to, že jsem ji tehdy nadevše milovala.

Potkaly jsme se na zábavě, jak už tomu tak bývá. Když tančila, nikdo od ní nedokázal odtrhnout zrak. Bylo to, jako by konečně naplno roztáhla svá křídla a vzlétla jako nějaká víla nebo anděl ověn-čený svatozáří (člověk by v ten moment pro její krásu zapomněl, že i draci umí létat). Všichni mužští, ale i některé ženské se rvali o to, kdo s ní půjde do kola.

Ale nakonec jsem to byla já, koho vytáhla na parket. Neohrabaná, postrádající veškerou její eleganci, ale tak plná života a nadšení, že si ze všech lidí v sále vybrala zrovna mě.

Netrvalo dlouho a z místnosti jsme se vytratily, abychom si vyměnily telefonní čísla – a také náš první polibek, schovaný pod rouškou tmy jako nějaké tajemství. Tenkrát mi ještě nepřišlo divné, že se pokaždé napřed rozhlédla, než se naše rty setkaly. Možná kdybych dávala větší pozor, všimla bych si těch drobných náznaků brzkého konce. Ale to byla lekce, kterou mě má milá s mandlovýma očima měla teprve naučit.

Jak jsme byly šťastné, těch několik krásných letních měsíců! Rozkvetlé sady lákaly k procházkám a na modravém nebi neplul ani mráček. V náruči mé múzy čas plynul tak rychle, a přitom se zdálo, že ty prosluněné letní dny nikdy neskončí.

Jenže ony vždycky jednou skončí.

Poslední zlatavé listy se snášely k zemi, když jsme kráčely nahoru k nádraží nám už známou alejí, kde jsme spolu prožily tolik krásných chvil. Má milovaná se zdála být nervóznější než obvykle, a to už bylo co říct. Pokusila jsem se ji vzít za ruku, ale hrubě mě odbyla. Její kůže byla na dotek chladná jako led. Pak konečně našla hlas a řekla: „Myslím, že bychom se měly přestat vídat.“

Nechápala jsem. U srdce mě sevřela úzkost jako něčí studená ruka. Ona... ona to určitě nemyslí vážně, žertuje!

„Ale proč?“ zeptala jsem se.

Ze rtů se jí vydral povzdech, jako vždy, když mi unikal význam jejích slov, a ukázala neurčitě mezi nás dvě. „Byla to zábava, ale mám už dost. Mrzí mě to, jsi fajn holka, ale je načase najít si někoho... perspektivnějšího. A ty bys to měla udělat taky.“

S těmi slovy mi ještě jednou na rozloučenou stiskla rameno a pak navždy zmizela z mého života, zanechavši po sobě zející ránu v mém srdci, první v nikdy nekončícím pořadí, a všeobjímající mráz.

Zima přikryla vše bělostnými závěsemi. Do kostí se vedral chlad tak silný, že mě přinutil si dýchat na zarudlé klouby rukou. Bělavé obláčky mého dechu se mi chvíli vznášely nad hlavou, než se jednou provždy rozplynuly. Dlouhé bílé noci plné osamění nebraly konce a já už ztratila víru, že by mělo ještě někdy přijít léto.

Jenže ono vždycky přijde.

Poznaly jsme se na plovárně, jak už to tak na tom světě chodí. Žel, i její jméno a podoba jsou pro mě navždy ztraceny v proudu času. Jsem si jistá jen jediným: že měla velké mandlové oči podobné těm, jimiž se pyšnila i má první milá. Dokonce jsem si ji s ní spletla.

„Neznáme se odněkud?“ vyhrkla jsem, načež mě přejela zvědavým pohledem a s úsměvem potřásla hlavou. Vlasy barvy, na kterou si již nevzpomínám, jí přitom spadly přes ramena jako kaskáda vody. Byla tak krásná, její úsměv zářil hřejivým dotekem slunce.

„Ne, to bych si určitě pamatovala.“

Po tomhle trapném fiasku jsme spolu zapředly rozhovor, během něhož mě pozvala, abych si s ní šla sednout na sklenku. A já šla. Proč taky ne?

Vždyť bylo právě léto.

Spisovna

Viktor Legner

O tom, k čemu mezi nimi tehdy došlo, se ve slušné společnosti rozhodně nemluví.

Pracovali spolu jako úředníci u soudu. Sjížděli výtahem dolů. Tísnilo se obklopení spoustou soudních spisů. Na nedostatek místa si ale nestěžovali. Vlastně by ho v tu chvíli mohli mít i daleko méně. Smět se tak díky tomu vzájemně přitisknout. Hezky tělo na tělo...

Souhlasil s tím, že jí pomůže všechny ty svazky odnést do spisovny. V práci je totiž měla na starosti. Nechtěl dopustit, aby se s tím musela jako „nebohá dívka“ mořit sama.

Ona měla možná ve skrytu i jiný záměr.

On to nejspíš tak trochu tušil a pravděpodobně měl zase svoje plány.

Zálibně si ji zblízka prohlížel. Stropní světlo výtahu osvětlovalo její tvář. Vypadala odvážně i nesměle zároveň.

Jí na něm zas přišlo něco přitažlivého. Nejspíš nedokázala přesně popsat, co to je. Bylo to snad jeho neotřelé chování? Nebo určitá tajuplnost, která z něho vyzařovala? Ne, skutečně to nedovedla vyjádřit. Rozhodně ji ale zaujal.

„Proč se na mě tak díváš?“ zeptala se nesměle.

Lehce se usmál. Stále jí hleděl do očí. Jeho pohled měl předzvěst něčeho neočekávaného. Něčeho, co mělo právě přijít.

„Máš hezkou barvu očí. Líbí se mi,“ odpověděl na její zvědavý dotaz.

Usmála se také. Moc mu ale nevěřila, že tolik zkoumal jen její modré oči.

Dveře výtahu se otevřely v suterénu budovy. Galantně pokynul rukou na znamení, že jí dává při výstupu přednost. Šibalsky se při tom usmál. Ten jeho proklatý úsměv! Proč jí to jen vždycky dělal!

Vlastně bylo ale dobře, že jí to tak vždycky dělal.

Společně vynosili spisy z výtahu ven před vstup do spisovny. Poté odemkla dveře. Zevnitř zavál lehce zatuchlý sklepní vzduch. Rozsvítila, aby lépe viděla na tu změť zarovnaných regálů.

„Ukážu ti, kam který spis patří. Mám v tom svůj systém,“ instruovala ho, když už byli oba uvnitř.

Se založenýma rukama se ležérně opřel o bok jedné police a zase si ji prohlížel. Jako by vůbec nevěnoval pozornost tomu, co má na srdci.

„Co je?“ zeptala se ho nejistě.

Chvíli nic neříkal. Jen se na ni díval.

„Víš, že ti to docela sluší, když takhle projevuješ odhodlání a organizační schopnosti?“ odpověděl po krátké odmlce. „Oceňuju odhodlané a organizované ženy.“

Za tohle ji snad ještě žádný muž nepochválil. Jeho slova ji potěšila, i když moc nechápala, proč jí říká zrovna tohle.

Narovnal se a zamířil zpátky ke dveřím. Zavřel je a jediným otočením klíče je zamknul.

„C-co to děláš?“ nechápala.

Neodpovídal. Pomalým, ale rázným krokem se vydal k ní. Zastavil se až těsně před jejím tělem. Pomalým pohledem ji sjížděl od hlavy až kamsi dolů.

V jejích myšlenkách se mísily roztodivné pocity. Byla trochu nervózní, protože nevěděla, co bude následovat. Ovšem tak nějak hezky nervózní. Zároveň ji z toho všeho ale naplňovalo i očekávání.

Levou rukou jí lehce odhrnul pramínek světlých vlasů, který jí spadl do tváře. Díval se jí při tom do očí. Pak ji konečky prstů jemně pohladil po líci. Cítil, jak je hebká na dotek.

„Chtěla bys slyšet malé tajemství?“ zeptal se náhle tichým hlubokým hlasem.

Nejistě přikývla.

„Protože je to ale tajemství, tak ti to musím pošeptat,“ pronesl ještě a naklonil se k jejímu levému uchu.

Položila své ruce na jeho ramena. Bud' aby ho mohla případně odstrčit, nebo naopak přitisknout k sobě. Sama nevěděla. Cítila texturu jeho bílé košile, která mu tak slušela.

„To tajemství je, že moc hezky voníš,“ zašeptal.

Svým nosem přešel o něco málo níže a přivoněl k jejímu krku. To ji vzrušilo. Vydechla.

On nepřestával, stále si užíval její vůni. Jemně ji uchopil za boky a přitisknul si ji k sobě, zatímco nosem stále prozkoumával její šiji. Otočil ji a natlačil na bok jednoho z regálů. Ústy se přivinul k ní a vtiskl jí polibek. Nejprve pomalý, ale pak přidal na vášnivost.

Vtom jí bylo vše jasné. Znejistěla. Odlepila se od jeho lačných úst.

„Počkej, tady ne!“ dostala ze sebe naléhavě.

Zahleděl se jí do očí. Pohledem z nich těkal na rty a zase zpátky. Se sebevědomým výrazem ve tváři ji pohladil po vlasech. Na její námitky se mu asi nechtělo dbát.

Možná, že i ona sama ve skrytu duše chtěla, aby na ně nedbal.

Začal jí pomalu vyhrnovat sukni letních šatů, které měla na sobě. K tomu už si pomáhal i druhou rukou.

Konečně se odhalily její růžové kalhotky.

„Víš, že ta růžová barva prádla k tobě děsně sedne?“ prohodil tichým hlasem. „Je to strašně sexy.“

Náhle rychle vstal. Chytil ji za zadní stranu stehen a vyzvedl na sebe.

Vyjekla, jak to nečekala. Chytila se ho pevněji kolem krku, aby lépe vybalancovala rovnováhu.

Ačkoli byli ve sklepě, ten měl uvnitř dvě okna. Světlíky do místnosti pronikal tlumený denní svit. Odnesl ji směrem k jednomu z nich, kde si ji posadil na pultík, který před ním stál. Seděla nyní obkročmo tak, že stál přímo mezi jejími stehny.

Chytil ji pod zadkem a přitáhl si ji k sobě.

Mezi nohama teď cítila, jak jí přímo přes kalhotky tlačí boule, která se mu udělala na kalhotách. To ji opět vzrušilo.

„Počkej,“ řekl najednou. „Mám raději rozpuštěné vlasy.“

Začal jí stahovat gumičku, kterou měla vzadu svázané vlasy. Trochu to zatahalo. Zavrtěla hlavou a osvobodila svoji lesklou hřívu.

Opět ji chytil a políbil. Dlaní jí sjel po břicho až na rozkrok, kde jí přes prádlo krouživým pohybem masíroval pohlaví. Hned se ale tou nenechavou rukou přesunul kousek výš a prodral se jí pod lem kalhotek.

Sjel až do klína. Byla už pěkně vlhká. Stále ji líbal. Ona v tom s ním už kvůli hlubokým vzdechům jen těžce spolupracovala.

Vyprostil mokrou ruku ven. Kousek poodstoupil a dal jí nohy k sobě. Dvěma prsty každé ruky se zaklesl za okraje jejích kalhotek na bocích. Lehce se nadzvedla a on jediným trhnutím odhalil její nejméně ženské ženské.

Opět jí roztáhl nohy. Malou chvilku se na ni se zalíbením díval. Do očí, pak pomalu dolů až k rozkroku a zase zpět. Přiklekl a mezi dvěma prsty jí promnul klitoris. Zavřela oči a skousla si spodní ret.

„Jak to máš ráda?“ zeptal se důvěrně.

Nic ale neodpověděla. Prostě jen čekala, co bude dál. Zatímco měla stále zavřené oči, ucítila, jak se vlhká špička jeho jazyka dotkla jejích genitálií.

Tiše zavzdychala. Tohle bylo moc příjemné.

Nespěchal. Kroužil a kmítal na různých místech, v různých rychlostech a v různých nátlacích. Líbilo se jí to, rozhodně se vyznal.

Najednou – ano, ó ano, přesně tam! Odměnila se mu obzvláště hlubokými vzdechy.

Začala se prohýbat ve hřbetě jako kočka a zaklonila hlavu. Nohama se mu zaklesla kolem ramen a přitáhla si ho blíž. Rukou mu prohrabávala jeho hnědé vlasy.

Věděl, že tohle je trefa do černého. Ve stejném rytmu, ve stejné intenzitě a na stejném místě pokračoval dál.

Její tělem náhle projelo silné vzrušení, až ho zatáhla za vlasy. Celá se chvěla. Vlna pokračovala ještě několik dlouhých vteřin ve stejné výšce. Tohle si chtěla vychutnat. A vychutnala.

Po chvíli konečně povolila. Bylo jí najednou hrozně lehkou. Všechny starosti jako by přestaly náhle existovat. Jen se vznášela na obláčku kdesi v jiném světě. Orgasmus pomalu doznával, ale ještě zcela neopadl.

Když opět začala zřetelněji vnímat, co se děje kolem ní, tak zjistila, že rychle vstal. Stále byl u ní.

„Tak a teď tě pořádně ošukám,“ hlesl a začal si rozepínat pásek u kalhot.

Projela jí nová vlna očekávání a vzrušení. Trochu se na pultíku napřímila. Na stěně pod oknem, o kterou byla před chvílí ve své křeči opřená, ulpěla šmouha od jejího potu.

S mírným napětím se dívala, jak si rozepíná kalhoty.

Když si je stáhl, už mu z nich vystřelil zcela připravený dobyvatel.

Hm, tak tohle by celkem šlo, pomyslela si.

Zálibně si vzala jeho úd do ruky. Líbilo se jí, jak ten prokrvený kus lidského masa svým tvarem tak dobře padne do její dlaně.

Začala jej stimulovat pohyby nahoru a dolů.

On ale na nic nečekal. Přitiskl se blíže k ní a rukama jí stáhnul ramínka šatů. Vykoukla růžová podprsenka.

Promnul jí prsa a zahrnul je vášnivými polibky. Pak jí zajel do vlasů a líbal ji na ústa.

Její klín byl stále vlhký a plný naděje jako metropole čekající na svého vladaře, který se vrací z vítězného tažení.

Chytil ji za zadek a přitáhl k sobě. Uchopil svůj úd a zamířil s ním ke vstupu do její říše divů.

Chvíli ale jen přejížděl mezi závojíčky. Tohle bylo také příjemné. Zároveň už ale toužila po splynutí.

Konečně do ní vniknul. Jazykem jí ve stejné chvíli zajel hluboko do pusy.

Chytil ji za boky a začal přirážet.

Pak jí jednou rukou zajel do vlasů. Přitáhl si k sobě její hlavu a dál ji líbal. Přitom ji opět přitiskl na stěnu.

Bylo vzrušující, jak do ní bušil, čímž jí narážel na překážku, přes kterou už nemohla dál. Nešetřil ji. A ona ani nechtěla, aby ji šetřil.

Jak držel její vlasy, tak jí sklonil hlavu mírně dolů, aby nasměroval její zrak.

„Podívej se! Vidíš, jak tě tady tvrdě nakládám?“ zeptal se sverpým hlasem.

Dívala se, jak do ní zajíždí jeho tvrdý ocas a zase vyjíždí ven. Byl celý mokrý od jejích šťáv a příjemně to klouzalo.

„Hezky to celé procit“, pobídl ji. „Cítíš, jak se prodírá skrz dovnitř? Jak to pěkně tře?“

Ó ano, přesně to cítila. Když to ale tak řekl, tak se na to ještě víc zaměřila. Ani ji nenapadlo, jestli třeba není už příliš hlučná, jak samým blahem sténala.

Položil jí dlaň dolů na břicho.

„Cítíš ho pěkně v sobě?“ řekl jí tiše do ucha. „Vnímáš, jak ti ho tu zarážím až skoro někam do střev?“

Tohle ji hodně vzrušilo. Další orgasmus se dostavil v plné parádě.

„JO, pojď, kotě, hezky se pro mě udělej!“ vykřikl. „Chci vidět, jak se děláš!“

Z toho neobvyklého místa na sex byla celkem nejistá, takže měla možná předtím trochu zábrany. Ale po tom, co tohle vyslovil, už jakýkoli stud setřásla a všechno ze sebe pustila.

A stálo to za to. Byla jako posedlá. Samým vzrušením ho kousla do předloktí ruky, kterou jí pořád držel za vlasy.

Hlavu jí opřel o rameno a v této pozici za stálého přirážení jí nechával, aby dosáhla samého vrcholu a zas pomalu sestoupila níže.

Když začal její orgasmus doznívat, tak ho z ní vytáhnul.

„Kotě, jsi super, ale nemáme tolik času“, oznámil jí. „Musíme to pro tentokrát zkrátit.“

Pochopila. Vlastně si až teď uvědomila, že jsou pořád v práci a nahoře je možná začnou shánět.

„Kam ti to můžu hodit?“ zeptal se.

Vybrala asi nejefektivnější řešení.

„Nacákej mi to do pusy“, řekla a sklouzla dolů z pultíku.

Poodstoupil, aby jí uvolnil místo.

Ona si před něj přiklekla a otevřela pusou dokořán.

Díval se na její kopečky, které byly nyní po tom rodeu v podprsence trochu nakřivo. Poprsí měla ale hezky tvarované, takže se k vyvrcholení záhy dostal i on.

„Už budu,“ křikl a zastrčil jí penis do úst.

Přisála se k němu. Hned ucítila přívál horkého semene, který jí začal proudit dovnitř.

Při vrcholu zavrčel. To se jí líbilo.

Už byl klidný a spokojeně oddechoval. Podíval se na ni a usmál se.

„Šikulka,“ zmáčkl jí tvář mezi palcem a ukazováčkem.

Oba byli pořádně zpocení.

„Počkej, pěkně jsem tě rozcuchal,“ poznamenal. „Takhle nahoru nemůžeš.“

Urovnal jí trochu vlasy. Při tom si všimla, že má na ruce krev přesně v místě, kam ho kousla.

„Nebolí to?“ zeptala se trochu provinile.

„Myslím, že to přežiju,“ řekl jakoby nic. „Vlíneme ještě na ty spisy, ne?“

„Jo, to bychom asi měli,“ rozesmála se. „Víš, že mám nahoře ještě další? Tak můžeme zase třeba zítra.“

Spiklenecky na ni mrkl.

Psáno štětcem

Martina Mátá Nosková

Za okny kavárny se pomalu stmívalo. Poklepala špičkou tužky do skicáku a odhrnula si z čela pramen neposlušných vlasů. Termíny byly neúprosné, výstava se blížila, jenže inspirace nepřicházela. Všechny dosavadní nápady jí přišly povrchní a vyčerpané, stokrát omleté.

Rozhlédla se okolo. Aby se uvolnila a přišla na jiné myšlenky, začala črtat rychlé skici. Zachytila pár u stolku vzadu, který si propletenými prsty dával najevo svou náklonnost. Vedle se bavily a smály tři kamarádky. Na protější straně seděl muž s notebookem. Několikrát ho tu už viděla, vždy na stejném místě. Namodralé světlo obrazovky se mu odráželo v obličejí, zatímco se po klávesnici míhaly jeho obratné prsty. Rychlými tahy načrtla jeho špičatý nos, výrazné brýle, polohu těla u stolu, rozepnutý límeček košile i sako pověšené na opěradle.

Už se chtěla odvrátit a pokračovat dál, když si nejspíš uvědomil, že ho někdo pozoruje, a zvedl hlavu. Jejich pohledy se střetly. Polkla a uhnula očima. Neměla ráda, když ji někdo přistihl při kreslení. Když si to lidé uvědomili, většinou ztuhli a přestali se chovat přirozeně nebo si chtěli prohlížet její skicák.

Napila se kávy. Nakonec jí to přece jen nedalo a znovu se ohlédla na muže s notebookem, ale on svou pozornost věnoval monitoru. Možná dobře. Ještě si nakreslila několik dalších obrázků, ale pak skicák zaklapla a hodila do batohu. Tohle nemá smysl. Rychle dopila kávu. Nevšimla si ale, že když platila u pokladny, muž s notebookem si ji zkoumavě prohlédl.

„Co to dneska bude?“ usmála se na ni slečna za pultem. „Jako vždycky?“

V odpověď jen kývla. Chodila sem často, v posledních dnech obzvlášť. Kavárna byla plná proplétajících se příběhů, které bylo možné zaznamenat a pak v klidu ateliéru rozvíjet. Příběhy ji zajímaly, snažila se je otisknout do své práce. Nevyprávěla slovy, nýbrž tahy tužky a štětce.

Ale stolek, u kterého obvykle sedávala, byl obsazený, proto byla nucená se usadit jinde. Shodila kabát, v batohu našla skicák a tužku. Položila je před sebe a rozhlédla se. Osazenstvo kavárny se změnilo, až... pousmála se. Až na muže s notebookem. Stejně místo, mohla předpokládat, že i stejná káva a obličej stejně osvětlený namodralým světlem. Dnes z něj viděla jen brýle, v nichž se odrážela obrazovka, obočí, čelo, které přetínaly zamyšlené vrásky a rozčuchané vlasy.

Otevřela skicák. Kreslila ho už několikrát – tiché záznamy dní, kdy se tu potkali. Našla první prázdnou stranu. Ale tentokrát se jí nechtělo jen skicovat. Znovu se ohlédla a zamyšleně si skousla ret. Chtělo se jí kreslit portrét. Byla to výzva, protože portrét není jen o vzhledu, ale o duši.

Tužka se míhala po papíru a ona se zabrala se do práce. Ani by si nevšimla, že jí přinesli kávu, kdyby objekt jejího zájmu nezvedl oči a nezadíval se na ni přes monitor počítače. Chtěla uhnout pohledem, ale muž kývl hlavou a pak svoji pozornost znovu obrátil k práci.

Nejistě poklepala prsty o papír a pak pokračovala, jenže se už nemohla soustředit. Jako kdyby to, že o ní ví, nabouralo smysl tajné kresby. Nakonec otočila list a začala skicovat jiné návštěvníky kavárny. Stejně to nebylo ono.

Ovšem když muž s notebookem zazvonil telefon, znovu přitáhl její pozornost. Neslyšela, co říká, ale musel být naštvaný. I když mluvil potichu, poznala, jak drtí slova mezi zuby. Pak hodil telefon na stůl, sundal si brýle a prohrábl vlasy. Nedokázala od něj odtrhnout

pohled. Když zvedl oči a zadíval se přímo na ni, zamrazilo ji, ale usmála se. Jenže on její úsměv neopětoval, místo toho zaklapl notebook a uložil ho do brašny.

Když odcházel, ani se neohlédl a jí to přišlo nečekaně líto.

Ranní slunce nahlíželo velkým oknem do herny v bývalé školce, kde si zařídila ateliér. Velký stůl uprostřed pokrývaly skici i studie, skříň v rohu byla plná čistých papírů a krabic s barvami všech druhů. Vzadu se pod prostěradlem ukrývala prastará satinýrka. O zdi se opírala čistá i pomalovaná plátna a uprostřed stál zatím osamělý stojan. S materiálem se mísily nenápadné známky její přítomnosti – několik kusů oblečení, na stole konvice se zbytkem včerejšího čaje a nedojedená houska. Několikery boty, věšák na kabáty a v rohu neustlané letiště napůl zakryté závěsem.

Konvice na skřínce u umyvadla vychrlila oblak páry a ozvalo se cvaknutí. Protřela si nevyspalé oči, odložila skicák a vylila starý čaj. Když zalévala nový, už byla zase myšlenkami jinde.

Rychle se vrátila ke skicáku. Procházela jednotlivé strany a zastavila se u portrétu muže s notebookem, který se pokusila nakreslit před několika dny. Ne, rozhodně to nebyl její nejlepší portrét. Ale přesto ji něčím přitahoval. Nakonec zatřásla hlavou a pokračovala dál. Kreslila ho často, bavil ji. Líbilo se jí, že se nesnažil vnutit, aby si mohl prohlédnout kresby, i když se v kavárně potkávali každý den. On byl stále zaujatý svou prací, ona kreslila a jen občas se jejich pohledy na několik okamžiků setkaly. Vyměnili si úsměv a zase se každý věnoval svému.

Co asi dělá? Možná je spisovatel, který píše svůj další román, nebo právník nebo třeba lékař, také doktorand. Mohl by být kdokoliv.

Vzpomněla si na telefon, který ho rozladil. Kdo to asi byl? Nakladatel? Kolega? Klient? Manželka...?

Vrátila se k portrétu a přejela po něm prsty.

Kavárna byla plná, až na jediný stolek. Byl to ten, u kterého sedával muž s notebookem. Ještě chvilku váhala, než vykročila k němu. Když si sedala na jednu ze dvou volných židlí, žaludek se jí stáhl očekáváním. Objednala si kávu a na stůl položila skicák a tužku. Zůstala zírat na židli naproti, chtěla začít kreslit, ale nemohla se soustředit. Prázdné místo přitahovalo její pozornost. Znervózňovalo ji. Chtěla, aby přišel, i když se na to usilovně snažila nemyslet.

Až když se za okny kavárny začínalo rozprostírat vlhké podzimní šero, zahlédla ho, jak prochází okolo. Polkla a najednou nevěděla, kam s rukama. Nenápadně sledovala, jak vešel a sundal si zamlžené brýle. Vykročil ke svému obvyklému místu, ale když si jí všiml, zarazil se a rozhlédl se kolem.

Zhluboka se nadechla, aby si dodala odvahy a usmála se na něj. Chvilí váhal, a nakonec přece jen přišel blíž. „Dobrý večer, máte tady volno?“

„Mám.“ Usilovně se snažila přemoc dychtivost, když sledovala, jak z ramen sklepal kabát a sedl si naproti.

„Nebude vám vadit, když budu pracovat?“ Překvapil ji cizí melodický přízvuk jeho hlasu.

„Samozřejmě, že ne, taky mám práci, nebudu vás obtěžovat,“ poklepala na otevřený skicák, i když jí myšlenky rozdivočele vířily hlavou.

Jen kývl a z pouzdra vytáhl svůj notebook. Po očku sledovala, jak si pečlivě otřel brýle a nasadil si je zpět, chvilí něco hledal a pak se jeho prsty rozeběhly po klávesnici. Snažila se soustředit na lidi okolo, ale stále přitahoval její pozornost. Nechtěla na něj civět jako na papouška v zoologické, přesto neodolala a prohlédla si ho zblízka. Obyčejný, hezký muž, kolem čtyřicítky, pravděpodobně. Rozcuchané vlasy mu kolem uší začínaly šedivět. Když přemýšlel, krabatil čelo. Ale pořád nemohla přijít na to, co ji na něm přitahuje.

Všimla si ale, že je nervózní. Nepsal tak soustředěně jako vždycky. Semkl rty. Když zvedl oči od monitoru, nachytil ji. Rychle uhnula, ale on zaklapl notebook, sundal si brýle a promnul si kořen nosu.

„Znervózňuju vás... promiňte.“

„Ne... to není vaše chyba,“ pousmál se na ni, ještě chvíli přemýšlel a nakonec rozhodným pohybem uklidil notebook do brašny.

Nejistě se dotkla skicáku. On ale zůstal sedět, napil se kávy a ruce složil před sebe na stůl, propletl si prsty. Už chtěla bezděčně sáhnout po tužce, pak se ale zarazila.

„Můžete kreslit, jestli chcete. Aspoň pro někoho to bude mít smysl.“
Když zvedla pohled, usmál se.

„Nevadí vám to?“

Zavrtěl hlavou a pohodlně se opřel. Otočila stránku a rychle načrtla ruce ležící na stole. Jenže nechtěla jen črtu. Ponořila se do práce, zkoumala každý detail a přenášela ho do kresby. Všimla si mozolů na konečcích prstů levé ruky i jizvy na zápěstí napůl schované pod hodinkami... a světlejšího proužku na kůži prsteníku. Skoro by zapomněla na čas, kdyby se nepohnul, když sáhl pro hrnek s kávou.

„Zdržuju vás...“

„To je v pořádku.“

Nejistě poklepala tužkou o papír, ale nakonec se přece jen osmělila k otázce: „A... neměl byste čas i jindy?“

Jen tázavě zvedl obočí.

„Mám nedaleko ateliér. Ráda bych si nakreslila pár studií, kdyby vám to nevadilo. Přípravuji výstavu a hledám zajímavé modely... Půjčím vám stůl, můžete pracovat, když budete chtít,“ zalétla pohledem k jeho brašně s notebookem.

Zamyšleně se napil kávy a chvíli si ji prohlížel, možná ji odhadoval. Pak ale kývl. „Možná... Kdy máte čas?“

„Kdykoliv, jsem tam pořád.“

Na roh čisté strany skicáku napsala adresu s telefonem a útržek mu podala. On ho pečlivě složil a schoval do peněženky.

„Zvážím to.“

Jen se usmála a pak rychle dopila kávu. „Měla bych jít...“

„Přeji vám hezký večer.“ Vstal a podal jí ruku.

„Děkuju, vám taky,“ stiskla nabízenou pravici, ale když se mu zadívala do očí, zadrhl se jí dech. Usmíval se. Něco zadrnčelo jako přepjatá struna, táhnoucí se její páteří. Dívala se mu do očí déle, než bylo nutné, ale neuhnul, neusnadnil jí to, stejně jako nepustil její dlaň, i když slušnosti bylo již učiněno zadost.

Polkla a konečně povolila sevření, rychle uklidila skicák do batohu. Když si oblékala kabát, cítila jeho pohled v zádech. Chvěly se jí ruce, ale neohlédla se. Až venku, když byla dostatečně daleko, si promnula prsty, jako kdyby na nich mohla najít zbytky jeho doteku. Přidala do kroku. Barvy a plátno čekaly a jí se chtělo malovat.

V ateliéru burácela hudba. Kdyby si nemusela rozsvítit lampu nad stolem, ani by si nevšimla, jak rychle utíká čas. Včera se pustila do suché jehly a zabrala se do práce tak hluboko, že si málem zapoměla namočit papíry na tisk. Dneska dopoledne dokončila matici a teď na skle pečlivě rozmíchávala barvu, aby ji mohla válečkem nanést na plech. Nakonec přišla její nejoblíbenější práce – měkkým hadrem barvu pomalu stírala. Hrála si se stíny i světly, a když si odhrnula vlasy z čela, zůstala jí tam černá šmouha... už několikrát.

Nevšimla si ničeho, ale když už byla skoro hotová, vyrušil ji mobil, který se nečekaně rozsvítil. Někdo jí volal, ale přes hudbu to nebylo slyšet. Chvíli přemýšlela, že to nezvedne, ale nakonec přece jen vstala. Dotyčný byl vytrvalý. Neznámé číslo ji nepotěšilo, beztak to bude zase nějaký vlezlý telefonní prodejce. Otřela si ruce o kalhoty.

„Ano?“

„Neruším?“

Zamrkala. Hlas jí byl povědomý, ale nedokázala si ho zařadit.

„Podle toho, co potřebujete.“

Dotyčný se chvíli odmlčel. „Říkal jsem si... že bych vás mohl navštívit. V kavárně je dneska program, rád bych využil azylu vašeho ateliéru, pokud vás to neobtěžuje.“

Zalapala po dechu a pohledem našla velké plátno, které zůstalo na stojanu. Mužské ruce s propletenými prsty, napůl abstraktní obraz.

„Jasně, přijďte...“ vyhrkla rychle, jako kdyby si to mohl rozmyslet, a přeběhla očima po svém pracovním nepořádku.

„Stará nízká budova?“

„To je ono.“

„Branka je zamčená.“

„A... jasně, už jdu...“ típla telefon a ještě jednou se rozhlédla po velké místnosti. Uklidit už teď stejně nestihne. Tak jak byla – ve starém vytahaném tričku a volných kalhotách, umazaná od barev, popadla svazek klíčů. Když vyběhla ven, usmál se na ni. Branka zavržala. Ustoupila mu z cesty.

„Dobrý večer,“ pozdravil a podal jí ruku.

„To bych nedělala,“ zvedla dlaně umazané od tiskařské černi. „Ta barva nejde vyprat.“

V odpověď se jen usmál. „Zvláštní místo pro ateliér,“ poznamenal, když zamkla branku a vedla ho po rozpadající se cestičce k zadnímu vchodu.

„Je levné a je tu klid. Kdo by odolal atmosféře pravého českého skoro urbexu?“ zazubila se. Z dřívě udržované zahrady se stala džungle, zanedbanou budovu nikdo nevyužíval, až na několik kancelářů a kadeřnictví ve druhém, zachovalejším křídle budovy, kde ale teď už nikdo nebyl.

„Nebojíte se?“

Jen se uculila. „Člověk nikdy neví, kde najde inspiraci.“

Vedla ho ztemnělou chodbou až k otevřeným dveřím, za nimiž svítila jen silná lampa nad pracovním stolem.

Zastavil, rozhlédl se a pak zhluboka nasál vzduch prosycený vůní terpentýnu a barev. Pohledem se zarazil na letišti napůl schovaném za závěsem. „Promiňte, nevěděl jsem...“

„Že tady bydlím?“ usmála se a zavřela, klíče pověsila na háček. „To nic, soukromí mi nenarušíte,“ odhadla jeho myšlenky a ztlumila hudbu. „Jestli vám to nevadí, potřebuju ještě něco dodělat, než se

dám do kreslení. Vedle umyvadla je konvice, čaj a kafe, chovejte se tu jako doma.“

Muž se jen pousmál, a když si pověsil kabát na věšák, přestala ho vnímat. Až když si šla připravit papír na tisk, všimla si, že pohodlně sedí s hrnkem na židli a se zaujetím ji pozoruje. „Zajímá vás to?“

„Nikdy jsem to neviděl.“

„Pojďte klidně blíž, ale pozor, špiní to,“ usmála se.

Oprél se o desku stolu, ruce si založil na prsou. Sledoval, jak si připravuje papíry a lis, vyměřuje správné místo pro tisk. A když pak zatočila kolem a zvedla filc, přišel blíž.

„Vždycky je to trochu překvapení,“ opatrně sundala list papíru z matrice a položila ho do sušáku.

Pozorně si prohlédl otištěnou rytinu propletených rukou. Ještě několikrát na matici nanesla barvu a její návštěvník z ní celou dobu nespustil pohled. Trochu ji znervózňoval, proto očistila desku a umyla si ruce. Zatímco si připravovala stojan, usadil se zpátky na židli. Promluvil, až když otevřela krabičku s uhly.

„Potřebujete...“

„Ne,“ přerušila ho rychle, když si všimla, že se chce zvednout ze židle. „Zůstaňte, jak jste, prosím, jen... můžete si sundat brýle?“

Vyhověl její prosbě.

Nemluvili spolu, ona pracovala a on ji u toho sledoval. Kreslila rychle, jak byla zvyklá, ale nezůstala u skic. Nespustil z ní pohled, ani když ho poprosila, aby změnil polohu, a rozsvítila velké světlo. Brzy měla hotových několik figur z různých pohledů. Potom se pustila do portrétů. Studovala jemné detaily jeho tváře, vějířky vrásek v koutcích očí, výrazné obočí, čelist a oči – pozorné, zvědavé, pronikavé. I když jeho obličej zůstával vážný, usmíval se.

Dokreslila a ustoupila o krok od stojanu. Líbil se jí portrét... a líbil se jí i muž na něm. Když studovala jeho tvář, jako kdyby se k němu přibližovala. Co všechno v ní bylo zapsané? Úsměvy, vztek, rezignace, vítězství i prohry... nevěděla proč, ale měla pocit, že oči, co ji sledovaly z papíru, toho viděly hodně a nořily se až na dno její duše. Za jeho

tváří, hluboko v něm, se skrývalo něco, co nedokázala popsat. Mohla by se toho dotknout, přesto jí to unikalo. Něco na něm ji fascinovalo.

„Hotovo?“

Když na ni promluvil, škubla sebou a zrudla. Ponořila se příliš hluboko a připadala si přistižená na místě, kde nemá co dělat.

„Ano... můžete se podívat, jestli chcete.“

Rychle odešla k umyvadlu a pustila vodu, aby skryla rozpaky. Po očku ho sledovala. Stál tam s rukama v kapsách a prohlížel si její práci a ona najednou nevěděla, jestli je skutečný, nebo se jí to jen zdá. Pak ale zatřásla hlavou. Pomalu se vrátila a postavila vedle něj.

Ohlédl se na ni, ale neřekl nic. Žádná slova chvály, ani kritika, jen dlouhý pohled přes skla brýlí a pokývání hlavou. Víc stejně nebylo potřeba. Škulbl koutky rtů v nenápadném úsměvu a ona mu ho oplatila.

„Asi už bych měl jít, je pozdě.“

Překvapeně se ohlédla na hodiny visící na stěně. Ukazovaly něco před jedenáctou. „Promiňte, zdržuju vás...“

„Nezdržujete.“

„Ale...“ Zalétla pohledem k tašce s notebookem, která zůstala stát u věšáku.

„To nic, nedělejte si starosti.“

Sledovala, jak si obléká kabát. „Pustím vás.“

„To budete hodná.“

„Příště vám dám víc prostoru,“ usmála se, když ho pouštěla bran-kou ven.

Neodpověděl, jen jí podal ruku. „Dobrou noc.“

„Dobrou noc,“ stiskla ji a nejistě zvedla pohled. Jeho oči spíš tušila, než viděla. Světlo lampy mu svítilo do zad, přesto nepochybovala, že se stále usmívá. Než pustil její dlaň, jemně jí přejel palcem po hřbetu ruky. Pak se otočil a rychle odešel do vlhké zamlžené noci.

Když se vrátila ke stolu v ateliéru, aniž by o tom přemýšlela, na roh jednoho z papírů z paměti načrtla další postavu – to, jak k ní stál zády s rukama v kapsách. Když dokončila črtu, položila tužku

a polkla. Proč jí připadal tak blízký? Nikdy dřív ho neviděla, a stejně měla pocit, jako kdyby ho znala... a on znal ji.

Malá ručička hodin na stěně se posunula něco přes třetí odpolední a za okny se válela podzimní mlha.

Konečně se vyhrabala z postele. Padla do ní někdy kolem desáté ráno, oblečená tak, jak byla. Promnula si pomačkaný obličej a rozhlédla se. Kolem byl podstatně větší nepořádek, ale také hromádka nových pláten, která pomalovala, v sušáku ležely grafické listy. Posledních několik dní strávila mezi barvami, v tvůrčím vytržení.

Zakručelo jí v břiše. Neohrabaně se postavila a naplnila rychlovarku vodou. Pak obešla všechna plátna. Některá byla úplně abstraktní. Dřepla si před velký obraz, portrét vymalovaný jen v lince, jen to důležité, hlavně oči, zbytek barvy, červená, šedá, trochu kontrastní zelené. Ukazovákem opatrně přejela po malbě a polkla. Byl tu před několika dny a jí připadalo, jak kdyby nikdy neodešel.

Nakonec se rychle zvedla, zalila si čaj a rozhlédla se. Hledala, co by snědla. Jenže jí zůstalo jen několik prázdných obalů od instantních polévek a ztvrdlá patka chleba. Nedalo se nic dělat, musela mezi lidmi. Stejně si dnes chtěla trochu odpočinout.

Zkulturnila se a hodila na sebe kabát, našla batoh. Ještě se rozhlédla po ateliéru, jestli nikde nic nezapomněla.

Když se pak vracela z obchodu, překvapilo ji, že před brankou někdo stojí. Poznala ho už z dálky, zastavila se a chvíli si ho prohlížela. Už se stmívalo, ale lampy ještě nesvítily a kolem se povalovala mlha. V neudržovaném okolí vypadal téměř nepatříčně. Viděla, jak zvedl mobil k uchu a trpělivě čekal, ale pak ruku spustil, chvíli v něm něco hledal, než přešlápl a rozhlédl se.

„Dobrý den,“ zavolala a zamávala, když se na ni otočil. „Omlouvám se, nechala jsem mobil uvnitř.“

„Nic se neděje,“ stiskl jí ruku a nepatrně škubl koutky rtů. Vypadal unaveně.

Vpustila ho do ateliéru.

„Omlouvám se za nepořádek, poslední dny jsem byla hodně zaneprázdněná. Udělejte si pohodlí. Mám postavit vodu?“

„Budu rád, díky,“ sundal si kabát, odložil i brašnu s notebookem. Ztěžka dosedl na židli. Nenápadně ho sledovala, když plnila konvici vodou. Odložil brýle, lokty se opřel o kolena a obličej schoval do dlaní.

Postavila hrnek na stůl a opřela se zády o desku. Neptala se, co se stalo. Vrásky kolem jeho očí i rtů jako kdyby byly hlubší, přidaly mu několik let. Zabořil se do opěradla a protřel si oči, zůstal tak sedět. Nemluvila, neptala se, jen se lehce dotkla jeho ramena. Nevěděla, proč to dělá, možná jako gesto tiché účasti, jejíž důvod neznala.

Cítila, jak ztuhl, pak se ohlédl. Zakryl její rukou svou, palcem pohladil její hřbet, pak ji jemně stáhl z ramena a otočil dlaní nahoru. Prohlížel si ji.

Ona stála nehybně se zatajeným dechem. Nejraději by propletla prsty s jeho, ale on ji už pustil. Její prázdná dlaň zůstala viset ve vzduchu. Konečně se nadechla a ustoupila.

„Mám se někam postavit?“

Vykoukla zpoza desky, na kterou roztrěsenými prsty připevňovala papír. „To je na vás, sedněte si, jak je vám pohodlně, jen se prosím otočte čelem k oknu.“

Vyhověl jí a pak se opřel do židle. Začala kreslit, ale po chvíli si uvědomila, že mu hlava spadla na stranu a zhluboka oddechuje. Usnul. Odložila uhel. Dřepla si a zblízka prohlížela jeho tvář. Pak si rychle došla pro skicák. Byl bezbranný. Ukradla si tu chvíli pro sebe.

Rychle kreslila, chtěla být hotová dřív, než se probudí. Pak odložila tužku, ale ještě zůstala sedět na zemi. Byl tak blízko. Stačilo natáhnout ruku... Přejít prsty po čelisti zarostlé několikadenním strništěm, dotknout se rtů, špičky nosu a proplést prsty do vlasů... zachvěla se. Pak se ale rychle zvedla. Rozsvítila lampu nad stolem

a posbírala odpadky, které tu zůstaly, odnesla špinavé hrnky i oblečení a nakonec zatáhla závěs kolem svojí postele.

Když sbírala grafické listy ze sušáku, její host zhluboka vydechl, zasténal.

„Ksakru...“ ulevil si polohlasně.

Jen se pousmála a položila potištěné papíry.

Ohlédl se za zašustěním, zkrřivil obličej bolestí a promnul si krk. „Promiňte.“

„Nic se neděje,“ usmála se.

Nemusel se jí omlouvat. Za co?

Zatřásl hlavou, jak se snažil probrat. Pak vstal a několika ráznými kroky přešel po místnosti a zase zpátky a napil se dávno vychladlého čaje.

Na nic se neptala, jen ho po očku sledovala, zatímco rozkládala grafické listy na stole.

Postavil se vedle ní. Nasadil si brýle a prohlížel si její dílo.

„Nezahálela jste.“

Byl blízko, skoro se jí dotýkal ramenem, a když se natáhl pro jeden z papírů na stole, otřel se o ni. Neuhnula a stále stejně přepjatá struna v její páteři znovu zadrnčela tak intenzivně, že jí zatrnulo až v konečcích prstů. Zvedla pohled a střetla se s jeho očima. Sledoval ji pozorně a i přes skla brýlí se jeho pohled vpálil do její mysli a nechal po sobě bouři.

Vrátil tisk zpět na stůl. Pousmál se a palcem se jemně dotkl její tváře.

Překvapeně zalapala po dechu, ale neuhnula.

„Měla jste tam šmouhu...“ mluvil tak tiše, že ho sotva slyšela, přesto jí jeho hlas zarezonoval v napjatých nervech.

„Aha...“ zajíkla se. Nevěděla, co říct, co dělat, ruce se jí nezvladatelně rozechvěly, připadala si jako zahnaná do kouta, ze kterého vede jen jedna cesta, stejně šílená jako lákavá.

Možná si uvědomil, že překročil hranici. Rychle sklopil oči zpět ke stolu, jen výboj napětí zůstal ve vzduchu. Ještě chvíli si prohlížel její práci, a když se podíval na hodinky, zamračil se.

Skousla si ret a čekala, co řekne.

„Měl bych jít.“

Ježže navzdory slovům stále zůstával stát na místě.

Ani jí se nechtělo pohnout. Bezděčně posunula list papíru. „Pus-tím vás...“

Vteřinová ručička neúprosně odkrojila další společný čas. Prsty zabubnoval do desky stolu, pak se konečně otočil a obešel ho. Oblékl si kabát a přes rameno přehodil popruh brašny.

„Mohl...“ její hlas jí připadal skoro nepatřičný, musela polknout, aby dokázala mluvit dál. „Mohl byste někdy přijít dopoledne? Kvůli světlu.“

Chvilí si ji prohlížel. „Uvidím, co se s tím dá dělat.“

Prošla dveřmi. Následoval ji temnou chodbou až k brance, kde jí podal ruku. Přišla blíž a stiskla ji, ale nechtělo se jí ho pouštět a ani on nepovolil stisk.

„Dobrou noc.“

„Dobrou noc...“ odpověděla stejně neslyšně.

Nevěděla, jak dlouho to trvalo, než jí jeho velká teplá dlaň vyklouzla z prstů a on zmizel v mlze prosvícené bílým světlem pouliční lampy.

Poskládala plátna tak, aby zabírala co nejméně místa. Ještě je prošla jedno po druhém a prohlédla si je. Nové obrazy přibývaly den za dnem, stejně jako suchá jehla a monotypie. Většina z nich byla abstraktní, ale v její mysli je spojoval jako linka vedená lehkou rukou jeden příběh. Ohlédla se. Seděl u stolu u svého notebooku a klávesy tiše klapaly. Ještě nalila do konve vodu na kávu, pak připevnila na desku čistý papír a přesunula stojan tak, aby dobře viděla.

Uhel šuměl po papíru a brzy se na něm začala rýsovat další kresba. Když prsty stírala uhelný prach, jako kdyby se ho dotýkala – jeho ramenou, rukávů košile, které si vykasal nad lokty, rukou, které zachytila při práci. Pokračovala, i když si sundal brýle a promnul obličej.

Nakonec se protáhl a zaklapl notebook. Vstal a obešel její stojan. Chvilí zamyšleně sledoval, jak dokončuje kresbu, pak došel ke konvici s vodou a znovu ji zapnul. Uvědomila si, že se tak zabrala do práce, že zapomněla zalít kávu. Ta za chvíli zavoněla ateliérem. Přinesl dva hrnky na stůl a znovu se usadil na židli, ale notebook už neotevřel.

Konečně dokreslila poslední detail a otřela si ruce do kalhot ušpi-něných od barev.

„Budete mít studené kafe.“

Vyhlédla zpoza desky s kresbou. „Děkuju.“

Opřela se zády o stůl a pomalu usrkávala. Chvěly se jí prsty. Cítila, že ji pozoruje, ale snažila se to nedat najevo. Nemluvili. Až po dlouhé chvíli se na něj ohlédla. Neuhnul pohledem, ani když se mu podívala do očí. Nejistě přejela prstem po okraji hrnku.

„Můžu mít prosbu?“

Jen tázavě zvedl obočí.

„Můžete si na kreslení svléknout košili?“

Zarazil se, chvíli ji zkoumavě pozoroval. Neřekla nic, jen odolá-
vala jeho pohledu, dokud jím neuhnul. Bylo v něm něco zvláštního,
co nedokázala rozklíčovat. Trvalo dlouho, než odpověděl.

„Jestli vám to pomůže.“

„Děkuju.“

Nechala ho a zatím sundala hotovou kresbu z desky. Neudržela se a po očku ho sledovala. Otočil se k ní zády a začal si rozepínat kno-
flíky. Ale když si stáhl košili z ramen, překvapeně zalapala po dechu. Nečekala, že bude pod bílou látkou skrývat tetování. Po celé šířce ramen rozprostíral svá křídla letící dravec. On zatím hodil košili na židli, pak se na ni ohlédl. Zachytil její pohled a pevně semkl rty.

Nálada se změnila. Už nebyl uvolněný jako předtím, neusmí-
val se. Polkla, a když se podívala pozorněji, uvědomila si, že tetov-
vání přetalo několik dlouhých jizev, některé končily až na bedrech. Vyhledala jeho oči a v nich bolest, starou, ale pořád stejně palčivou.

Zhluboka se nadechla a začala kreslit, a čím dál se v kresbě dostá-
vala, tím víc ji pálily oči. Nakonec zůstala mlčky zírat na papír před

sebou a z očí jí tekly slzy. Jizvy narušily tetování tak, jako kdyby někdo uťal dravci křídla.

Chvíli váhala, ale pak pomalu došla až k němu. Nahrbil se a sledoval ji přes rameno. Prohlížela si dravce vytetovaného na kůži. Nedokázala odolat. Jemně přejela prsty ušpiněnými od uhlu po černé lince na jeho páteři. Cítila, jak se zachvěl, ale neuhnul, jen sklonil hlavu. Pokračovala dál po křídle až na rameno, pak zpátky. Strnule stál, i když prstem kopírovala druhé křídlo, pak jím opatrně přejela přes jednu z jizev. A ta bolest, kterou mu někdo zadřel do kůže, byla hutná jako bahno.

Otázky zavířily ve vzduchu. Proč... jak? Jenže se nemohla ptát, slova sem nepatřila. Neodvažovala se skoro ani dýchat, jen konečkem prstu dál mapovala obraz na jeho zádech a hrudník jí svírala nepochopitelná tíseň. Nakonec položila obě dlaně na jeho lopatky, čelem se opřela o páteř. Cítila, jak se několikrát zhluboka nadechl, než se pomalu otočil.

Sledoval ji. Nedokázala uhnout, stejně jako se nedokázala nadechnout, když jí palcem opatrně setřel jednu z neodbytných slz. Zavřela oči a vtiskla tvář do jeho dlaně.

Nechal ji a prsty druhé ruky ji opatrně pohladil po čelisti.

„Neplačte,“ zašeptal.

Když zavrtěla hlavou, donutil ji podívat se mu zblízka do očí. Ta bolest tam stále byla, i když se jeho rty prohnuly v úsměvu, už ji před ní nedokázal skrýt. Polkla, a když se sklonil a opřel čelo o její, zavřela oči.

Pomalu putoval prsty po její čelisti, za ucho a pak dolů po krku. Zachvěla se, jeho dotek byl tak lehký, že ho přes látku skoro necítila, přesto mravenčil a páčil.

Přitiskla se k němu a pevně ho objala kolem krku. Cítila, jak strnul, stiskl v ruce její triko, zabořil nos do jejích vlasů, ale pak se vymaňil z jejího obětí, rychle se odvrátil. Zapřel se rukama o parapet okna.

Zůstala stát tam, kde ji opustil. Skousla si ret a zamrkala, jako kdyby se probudila se snu, který páčil a drnčel v uších podivnou písni zpívanou nakřáplým hlasem vzrušení a smutku. Zbyl z něj jen nejasný otisk na kůži a prázdno prázdnější než vakuum. Objala se rukama a ještě chvíli stála, ale když se neotočil, vrátila se zpátky za stojan, jako

kdyby byl neproniknutelnou hradbou. Na její tváře se vykutálely další slzy. Nebyla schopná je zadržet, rychle je setřela hřbetem ruky.

Až po nějaké době se dokázala uklidnit. Vyhlédla zpoza desky. Oblékl si košili, právě zapnul poslední knoflík. Zaznamenal pohyb a ohlédl se. Chvilí se do ní vpíjel pohledem, než sklopil oči. Beze slova uklidil svůj notebook a oblékl si sako.

Pochopila ho, aniž by musel cokoliv říkat. Pomalu došla ke dveřím a z háčku sundala kroužek s klíči. Když ho vedla k brance, každý krok byl těžší a těžší.

Otevřela a on prošel ven, ale na chodníku se zastavil a otočil se k ní. Podal jí ruku, chvíli ji sledovala, než ji váhavě stiskla. Nepromluvil, jen se jemně dotkl její tváře.

Opřela se mu do dlaně. Jenže jeho dotek se sesmekl, zmizel, její ruka vyklouzla z jeho dlaně. Pevně zavřela oči. Stála tam tak dlouho, dokud ji neroztřásla zima, až pak se podívala směrem, kterým vždycky odcházel. Byl pryč a kolem zbyl jen podzimní opar.

Když se vrátila do ateliéru, sundala ze stojanu kresbu a na místo desky si připravila plátno. Štětcem a barvami dopsala poslední kapitoly příběhu dravce, kterého kdosi připravil o křídla a on se s tím nikdy nedokázal smířit.

Dívala se na řadu čísel na svém mobilu. Tušila, že zmizí. Neznala jeho jméno ani adresu. V kavárně ho už nikdy nepotkala. Tehdy po něm zůstal jen prázdný hrnek od kávy, chvějivý opar ve vzduchu a celá řada plátén a grafík. Možná to nejlepší, co zatím vytvořila.

Skousla si ret a palcem přešla po hraně telefonu. Připravovala vernisáž, možná by ho mohla pozvat. Bylo lákavé znovu ho vidět. Ráda by slyšela jeho hlas s melodickým přízvukem. Pak ale pevně zavřela oči, protřela si je prsty a několika rychlými pohyby po displeji jeho číslo smazala. Zůstaly jen obrazy a v nich zapsaný příběh beze slov, který četla v jeho držení těla, ve tváři, v očích. Možná byl skutečný... a možná to byl jen sen.

Školní výlet

Karolína Kotová

Sedím za stolem, zírám do poloprázdného püllitru, přemýšlím o nesmrtelnosti chroustů a vůbec si všeobecně užívám klidný večer v téměř výhradně mužské společnosti. Napadne mě, že to bych asi Jirkovi, se kterým chodím na šerm, vysvětloval jen těžko. Když jsem se mu omlouval, že v pátek nedorazím, protože jedu na třídní školní výlet, okomentoval moje sdělení závistivým: „Ty vole, to se tak někdo má. Dvě noci v kempu se sedmadvaceti babama. Hned bych jel taky.“

No, mám-li být upřímný, klidně bych změnil. Školní výlet, jej – bordel i s bordelmamá na cestách. Až na to, že já jsem v tom podniku spíš za vyhazovače než za kunčofta. Chápejte, ne že bych si nedal říct – některé spolužačky by rozhodně stály za hřích – jenže od té doby, co jsem se stal středem zájmu hned několika najednou, se raději držím poučky: Co je v domě, není pro mě.

Tři ječící fúrie, které si vzájemně vjedou do vlasů, a při tom se jedna jak druhá dožadují, abych se jí zastal, jsou dost silné kafe samy o sobě. Mnohem horší chvíle mi ale nastaly, když se ty nány nakonec dohodly, že vlastně za všechno můžu já a je potřeba se mi pomstít. A dovedly to do takové dokonalosti, že jsem měl co dělat, abych nevyletěl za sexuální obtěžování spolužaček. Nakonec to skončilo „jen“ domluvou, které se účastnily další tři ježibaby – konkrétně moje třídní, výchovná poradkyně a ředitelka – a během níž jsem se dozvěděl, že chápou mé přirozené mužské potřeby, ale existují určité hranice a tak dále a tak dále. Brr, dodneška mi naskakuje husí kůže, když si na to vzpomenu.

Každopádně, od té doby se raději snažím držet si od spolužaček odstup. Ze začátku to sice byl docela záhul, ale naštěstí během druháku odvedl alespoň částečně jejich pozornost od mojí osoby Denis, syn naší třídní, který jí v rámci praxe vypomáhá s výukou. Především během jejich oblíbených výletů za historií, i když praxi přímo ve třídě si už taky zkusil.

Abyste rozuměli, Denis Hollman je studentem pedagogické fakulty s aprobací dějepis a němčina a má ve svých dvaadvaceti letech dva metry na výšku a – podle mých spolužaček – postavu Adonise. Kromě toho je ještě vybaven chlapecky upřímným výrazem, uhrančivýma, šedozelenýma očima a nazrzlými blond vlasy, navzdory všem snahám setrvale rozcuchanými. Roztomile rozcuchanými, prý. S tímhle konkrétně se mi svěřila Eliška, když ze mě zkoušela vytáhnout nějaký nápad, jak upoutat jeho pozornost. Jako bych já věděl, co ho zajímá.

Asi bych na něj měl žárlit, ale upřímně se spíš dobře bavím, protože i když se můžou přetrhnout, všechny vysílané signály bohorovně ignoruje. Buď je na chlapy, nebo čeká na tu jedinou pravou. Buď jak buď, se žádnou z mých spolužaček nezašel dál než k podrobnému rozboru specifik architektury raného baroka.

„Nemedituj a pij, jsme v hospodě, ne na lekci jógy.“

Denis ke mně přisune poloprázdný půllitr a sám si bohatýrsky přihne ze svého. Na holky možná nebere, ale splávek má slušný. Vlastně ho mám docela rád. Nevytahuje se, a když nemá poblíž máti, je s ním i legrace. Navíc je na třídních akcích jediný další chlap. Každopádně když navrhl návštěvu místní aglomerace – rozuměj vísky vzdálené od kempu, v němž jsme se uhnízdili, ledva půl hodky chůze – souhlasil jsem víc než ochotně.

„Neměl bys mě spíš nabádat ke střídmosti a abstinenci?“ rýpnu si do něj při vzpomínce na: „Chovejte se tam slušně“, se kterým nás třída nepřiliš ochotně propustila.

Denis jedním lokem dopije zbytek svého piva a děkovně kývne na vrchního, který bystře odhalil schopného pijana a stará se, aby nezůstal na suchu.

„Leda prd,“ oznámí mi. „Anebo jo, dej si radši minerálku,“ sebere mi teplající pivo pod nosem. „Hodlám se děsně opít a budu potřebovat, aby mě někdo dotáhl nazpátek.“

„Řekni si holkám,“ poradím mu, a protože můj půllitr drží, zabavím ten, který vrchní právě přinesl. A na just si pořádně přihnu, ignoruje rozhořčený protest jeho původního majitele.

Holky, o kterých mluvím, jsou Bára s Bělou, jediné dvě, které se k naší pivní výpravě připojily. Zbytek třídy se rozhodl nasoukat do bikin a chytat bronz na místním koupališti. Nevím, jestli se Běčka nerady koupou, nebo doufaly, že bez hejna konkurentek oslní Denise snáz, ale tipuju to první, protože se od začátku baví spíš spolu než s námi.

„Ty dvě budeš muset táhnout taky, jestli budou pokračovat tímhle tempem,“ zazubí se Denis škodolibě.

Musím uznat, že má nejspíš pravdu, protože jeden z místních štamgastů se zjevně rozhodl oslnit fešnou návštěvu z města svou majetností a zábavnou osobností v jednom, takže je teď napájí griotkou a hustí do nich rádoby zábavné historky. Ducharské. Buď se někde dočetl, že ženské berou na tajemno, nebo doufá, že je s blížícím se stmíváním snáz přiměje, aby se nechaly doprovodit.

„Ten kupec tu dodneška bloudí a hledá svoji hlavu. A protože ji nemůže najít, trhá hlavy těm, které se mu podaří chytit, a pak si je pokouší nasadit,“ zakončí dramaticky další příběh a vrhne na moje spolužačky pohled plný naděje.

Mám co dělat, abych se nerozesmál. Jeho příběhy jsou upřímně řečeno nejen na jedno brdo, ale navíc děravé jak řešeto. Raději si znovu přihnu piva, abych zahnal chuť mu něco říct. Zato holky přičinlivě kulí oči a mě jen tak mimochodem napadne, jestli to dělají kvůli griotce zdarma, nebo se jim jeho vyprávění opravdu tak líbí.

„Že se nebojíte večer vyjít z domu, když tu máte tolik nebezpečných strašidel?“

Dokonce i Denis, který nejspíš ví o věcech nadpřirozených totální prd, vyhmátne nejvýraznější slabinu celého vyprávění na první dobrou. A na rozdíl ode mě se nerozpakuje na ni poukázat.

Místní svůdce předstírá, že ho neslyšel, ale odpověď dorazí odjinud.

„Protože kecá na kvadrát, že jo, Oldo?“ ozve se od vedlejšího stolu. „Tahá si triko, aby udělal dojem na dámy. Ve skutečnosti by strašidlo nepoznal, ani kdyby mu sežralo svačinu. Ne, že by se tu nějaké potulovalo. Jediný, kdo tu straší, je on, když nemůže v noci trefit z hospody do chalupy.“

„Tak to seš teda mimo,“ naštve se Olda. „Náhodou tu fakt straší, abys věděl. Třeba na hřbitově...“

Olda snaživě splétá další příběh, tentokrát o mladé čarodějce, která se zamilovala do jednoho z místních hochů, a když pak zjistila, že ji její vyvolený akorát ojel a pak si našel do domu společensky přijatelnější děvku, prostě se zabila. Protože ale jako sebevražednice nemohla být pochovaná v pozeňnané půdě, nemá klidné spočinutí a po nocích bloudí mezi hroby.

„A pokud tam někoho načape, vysaje z něj život jak šťávu z rajčete,“ zakončí vyprávění. „Jako teď nedávno ze starýho Bartoloměje. Vyrazil večer z hospody, že prý se ještě staví ženě na hrob, a ráno tam ležel, mrtvý, jak zákon káže.“

„Starýho Bartoloměje klepla pepka a divím se, že se to nestalo dřív,“ setře rozhorleného Oldu jeho odpůrce. „Chlastal jak duha a byl chabrus na srdce. Doktor mu pořád vyhrožoval, že se mu to jednou vymstí. Já chodím kolem hřbitova potmě každou chvíli večer z farchy a nic po mně ještě neskočilo.“

Olda vůčihledně rudne a celkově to začíná vypadat na zajímavou hádku, možná i rvačku. Pevně uchopím svůj půllitr a odsunu se s ním do bezpečí ke stěně. Hospodskou rvačku jsem ještě neviděl a docela mě zajímá. Denis tak nadšeně nevypadá.

„Pánové, neblbněte,“ projeví se jeho vnitřní učitel, jenže ani jeden z místních mu nevěnuje pozornost. Legraci mi bohužel překazí Bára.

„Hele, to vypadá na bouřku,“ ukáže k oknu, za nímž se opravdu začínají sbírat těžké mraky. „Měly bysme vypadnout, Bělo, nebo zmoknem jak myši.“

„Zmoknete spíš, když teď vypadnete,“ ohodnotím stav oblohy realisticky. Myslím to vážně. Mraky slibují ukázkový chcanec a půl hodiny s ním rozhodně čekat nebudou. „Nebylo by lepší počkat, až se to přežene?“

„Si klidně počkej,“ trhne Bára rameny a hodí přede mě pomačkanoú bankovku. „Můžeš za nás pak cálnout pivo. Griotka je na Oldu,“ dodá trošku škodolibě směrem k nasupenému svůdníkovi a pak obě Běčka vypadnou.

„Neměli bychom jít s nimi?“ projeví se vedle mě Denis přeci jen jako zodpovědný pedagogický dozor. Srdce ale do toho návrhu nedává.

„Trefěj,“ zabručím a schovám prachy do kapsy. „Nechtěl ses náhodou děsivě opít?“

„Chtěl,“ přizná Denis, přestane se zabývat Běčky a přivolá vrchního, aby si k pivu objednal ještě zelenou.

„Pobleješ se,“ prorokuju temně. Odpovědí je mi přátelské poplácání po rameni a ujištění, že ví, co dělá. Upřímně doufám, že to opravdu ví, protože táhnout tři kiláky chlapa, co je o hlavu větší než já, bude dost velká legrace i bez toho, aby mě pozvracel.

„Já jsem malý mýslivéček, sotva flintů nésů...“

Denis zpívá s nasazením hodným lepších věcí a rázuje po rozbité asfaltce sice trošku nejistě, ale kupodivu bez pomoci a překvapivě rovně s přihlédnutím k tomu, kolik toho do sebe nalil. Šlapu za ním mlčky a tiše doufám, že mluvil pravdu, když mě ujišťoval, že strízliví rychle. Nebo že mu alespoň dojde inspirace a zmlkne.

„Unglyklych šáfářův hóferaj,“ přejde Denis plynule na další šlágr.

Nejspíš jde o rodové postižení, napadne mě. Jeho máti sice máme na děják, ale učí i hudebku a ve volném čase vede školní pěvecký sbor.

„Když jsem jel vócolo, majn herc mě bólelo“, sděluje Denis světu, který se ovšem o jeho duševní stav naprosto nezajímá.

Zato já se vážně zabývám myšlenkou, že ho hodím do kopřiv, které hojně lemují cestu. Jediné, co mi tuhle představu trochu kazí, je fakt, že můj společník má sílu jako býk, jak předvedl v hospodě, když přetlačil v páce i místního šampiona. Kdo by to byl do studenta pedagogiky řekl?

„Nechtěl bys sklaptopnout?“ zavrčím, ale Denis mě ignoruje a pěje dál.

Pomalu ale jistě začínám litovat, že jsem přeci jen nevypadl s Běčkama. Sice bych byl durch – má předpověď, že plavec dorazí dřív než kdokoliv od hospody do kempu, se potvrdila stoprocentně – ale ušetřil bych si tuhle kulturní vložku. A možná by se naskytlo i trochu nezávazné zábavy jiného druhu. Sice se snažím od spolužaček držet dál, ale pro jednou by se snad nic nestalo.

„Měl jsem přeci jen jít s holkama,“ vyjádřím svoji myšlenku nahlas. „Mohli jsme koupit flašku s sebou a setnout se přímo v kempu. Možná bych i přesvědčil Báru, aby se dala trochu zahřát.“

„Bára je na holky,“ přeruší Denis hudební produkci.

„Kecáš,“ obviním ho. Že by třídní sexbomba nebyla na kluky, se mi nechce věřit. Ačkoliv, když se nad tím zamyslím, tak zrovna ona nikdy nevzdychala během Denisových přednášek o historii, ani se neúčastnila třídních rozborů mužských filmových idolů. A našly by se další příznaky, jen se trochu zamyslet.

„Nekecám. Slyšel jsem ji, jak se svěřuje Mileně. Bere na holky a z chlapů jí je blivno. Proto šla na ekonomku, že jich tam je málo. A proto se pořád tahá s Bělou. Je do ní zabouchnutá,“ ujistí mě Denis spokojeně a než mě napadne, co na to říct, znovu se dá do zpěvu.

„Na tom Bošileckým mostků...“

„Máš hudební vkus opilýho harmonikáře,“ rýpnu si alespoň, ale nijak ho tím nerozhodím a prozpěvuje dál.

Nechám ho být a raději se snažím dávat pozor, abych na tom tanokodromu, co tu mají místo silnice, nezapadl do pastí na mamuta. Po večerním slejváku jsou ještě plné vody a já se nerad koupu oblečený. Když Denis nečekaně zastaví, málem do něj narazím. Překvapeně zdvihnu hlavu a zjistím, že jsme právě dorazili na úroveň místního hřbitova.

„Hele, co je to támdle?“ ukazuje Denis přes plot kamsi do tmy.

Už se mu chytám sdělit, že hovno s cibulí, když mezi hroby zahlédnu bělavé zachvění a po zádech mi přejede mráz. Suše polknu a napadne mě, že Olda protentokrát asi nekecal.

„Strašidlo,“ odseknu a poštouchnu ho původním směrem. „Šla-pej do kempu, nebo mě tvoje máti vyleje ze školy, že jí kazím synka,“ pokusím se ho přimět k pohybu i slovně, ale marně.

Než mi dojde, co se chystá udělat, hbitě se přehoupne přes zídku oddělující hřbitov od cesty. Tlumeně zanádvám a pokusím se jeho výkon napodobit. Bohužel jsem dobře o dvacet čísel menší než on a překážkovou dráhu neběhám, takže místo ladného přehoupnutí nakonec nepříliš elegantně přešplhám. Když se konečně dostanu na druhou stranu, zahlédnu Denise rozhodně mířícího do hlubin hřbitova. Zakleju podruhé a vyrazím za ním.

„Exorcizamus te, omnis immundus spiritus... Huh.“

Sejmu Denise dost tvrdě, ale není čas na jemnosti. I tak to bylo na poslední chvíli. Nad hlavami nám proletí mlžná mátoha a vzápětí vzduch prořízne vzteklé zaječení, když jí dojde, že svou kořist minula. Je to hnusný zvuk, připomínající skřípot nehtů po skle. Ježí se mi z něj pomalu i chlupy na zadku, ale jednu kladnou věc mu musím přiznat. Denis se po jeho zaslechnutí přestane pokoušet vstát. Naštěstí, protože proti jeho vůli bych ho na zemi dlouho neudržel.

„Zůstaň v klidu,“ syкну přesto pro jistotu varovně. „Když se nehejbeš, nevidí tě.“

„Cože?“ nechápe Denis. Adrenalin, alkohol a dozvuky kvílení mlžné příšery se v jeho hlavě perou o nadvládu a ve výsledku ho nechávají totálně zmateného.

„Prostě se nehejbej.“

Nemám zrovna náladu na složité vysvětlování. Naštěstí po něm Denis ani nepátrá, možná je ve svém aktuálním zmatku rád,

že někdo ví, co dělat. Jo, kéž bych to vážně věděl. Opatrně se nadzdvihnu na lokti, jenom maličko, tak abych se mohl podívat za sebe. Duchovitá potvora se třepotá kousek od nás, ale pokud mohu soudit, nedívá se naším směrem. Bezva. Proskenuju pohledem okolí a pak kývnu k nejbližšímu náhrobnímu kameni dost velkému na to, aby nás mohl jakž takž krýt.

„Na tři k tamtomu hrobu. A mákni, než si všimne, co děláme, kapišto?“

Denis poslušně kývne. Tak dobře.

„Jedna,“ začnu odpočítávat a po očku sleduju přízrak. „Dva.“ Opatrně se odsunu stranou, aby se Denis mohl zdvihnout. Přízrak dál filcuje hřbitov a nás si nevšímá. Zhluboka se nadechnu a připravím se na start.

„Tři,“ dokončím odpočet a nešetrně Denise postrčím vpřed.

Poslušně vyrazí a já pádím za ním. Je to jen pár kroků, ale i tak když doběhneme na místo a zapadneme za kámen, frčí už přízrak nadšeně naším směrem. K jeho směle zmizíme za náhrobkem včas, takže utře hubu. Alespoň nás počastuje dalším zklamaným zavytím. Ať si to užije, hajzl. Dám si chvilku na popadnutí dechu a pak se zamračím na svého společníka.

„Cos to tam předváděl?“ zavrčím.

Denis se zatváří trochu omluvně a trochu trucovitě.

„Exorcismus.“

Pokusím se vybavit, co jsem z jeho přednesu zachytil.

„Latinsky?“ ujistím se. „Umíš exorcismus latinsky?“

„Jasně. Jak jinak bych ho měl umět?“

Denis vypadá vážně překvapeně a já nejspíš taky, i když něčím jiným než on. Aby někdo jen tak začal sypat z hlavy latinské vymítání, to se hned tak nevidí. Zvláště když je nametený. Výkon hodný potlesku, bohužel totálně na hovno.

„Marná snaha,“ ujistím ho. „Hřbitovní přízraky nemají s peklem nic společného. Exorcismus na ně neplatí.“

„Hřbitovní přízraky?“

„Jo, takový roztomilý duchové, vzteklí jak oholenej ratlík a zatraceně vražedný. Olda nejspíš nekecal, když tvrdil, že starýho Bartoloměje sejmulo strašidlo. Příznaky by odpovídaly.“

„Příznaky?“

Protočím oči. To jsou mi dotazy tohleto.

„Náhlá smrt, připomínající mrtvici nebo selhání srdce,“ objasním Denisovi suše. „Ve skutečnosti tě prostě, jak to trefně popsal svůdce Oldřich, vycucne jak to rajče.“

„Vycucne? Jak? Vždyť ani není hmotný.“

„Saje životní sílu, na to tělo nepotřebuje. Naopak. Tak jak je, do tebe vletí, a než se naděješ, jsi kaput. Doktoři pak smutně pokývají hlavami, vyloučí cizí zavinění, podepíšou úmrtní list a vyjádří upřímnou soustrast pozůstalým.“

Denis můj popis chvíli tráví, pak se opatrně nadzdvihne a vykukne přes okraj náhrobku.

„Může nás tu najít?“

Z jeho tónu pochopím, že mi věří. Potěší mě to, ale zároveň i překvapí. Lidi mají dneska tendenci věci mimo jim známou realitu zkoušet vysvětlit nějak racionálně. Viděl jsi ducha? To bude nejspíš hra světel. Slyšíš ho kvílet? Nejspíš nějaké větve vrzající ve větru. Pochopitelné, bohužel v naší situaci zatraceně nebezpečné, takže je Denisova důvěra vážně uklidňující. Obavy v jeho hlase už ne. Jestli se sesype, jsme mrtví, ať už mi věří, nebo ne.

„Když se nebudeš moc mlít, tak nemůže,“ poklepu mu konejšivě po rameni. „Zvuky nevnímá, a jak už jsem říkal, co se nehýbe, nevidí.“

Denis se trochu uvolní, bohužel mu v tu chvíli dojde, že je to celé nějak divné.

„Jak to všechno víš? Myslím, co je zač a tak,“ zapátrá. „Nebo si ze mě děláš prdel?“

Naděje v poslední otázce se nedá přeslechnout, bohužel ho musím zklamat.

„Vím to, protože už jsem takovouhle potvoru viděl,“ sdělím mu. „Jo, zní to praštěně a těžko se tomu věří, zvlášť když ti dneska

všechno vědecky vysvětlí chytrí pánové v oblecích a laboratorních pláštích. Sám jsem tomu odmítal uvěřit dost dlouho, ale zkušenost mě přesvědčila. Tvoje smůla je, že nemáš můj čas na rozmyšlenou. Buď budeš poslouchat, co ti říkám, nebo usoudíš, že z tebe dělám debila, a zařídíš se po svém. Zvaž ale, že pokud z tebe debila nedělám, může tě nevíra z fleku stát život. Není lepší být chvíli někomu k smíchu než riskovat, že pácháš sebevraždu, jen aby sis zachoval ego?“

Zmlknu a čekám, co Denis na můj projev. Beztak mě nenapadá, co dalšího říct. I takhle jsem si valnou část vypůjčil z řeči, kterou ke mně měl krátce po našem seznámení Simon.

Vzpomínka na Simona mi roztáhla rty do kyselého úsměvu. Toho bych tu teď sakra rád měl. Bohužel Simon teď buď pokojně spí ve svém pražském bejváku, nebo nahání nějakou nadpřirozenou potvoru. V Praze se každou chvíli nějaká najde, to je tím magickým podložím. Naštěstí jsou ve většině případů relativně neškodné a maximálně děsí západní turisty, ne jako náš mlžný miláček tady. Ten povstal, aby zabíjel, a podle toho, co nám vyprávěli v hospodě, už to i udělal. Minimálně jednou.

„To byl ale proslov,“ přeruší Denis moje úvahy. „Skoro dojemnej.“

Snaží se, aby to znělo pobaveně, ale stopa úzkosti mu v hlase zůstává. Přeci jen, ta ječící potvora tu je a on ji viděl i slyšel. Dost těžko se beze zbytku přesvědčí, že je to jen mámení smyslů otupených pitím, byť zrovna teď nejspíš vidí z přízraku akorát mlžný opar mezi hroby. Když zrovna neútočí, neudrží si přízraky nijak ostrou podobu. Bohužel to neznamená, že v tu dobu nejsou nebezpeční. Pořád jsou zatraceně rychlí a ochotní skočit po čemkoliv, co se pohne.

„Naučenej,“ přiznám a plácnu rukou do kamene vedle sebe. „Sedni si a nečum na něj pořád. K ničemu ti to nebude. Tak daleko, aby se mu dalo zdrhnout, se neodvalí. Tady naposled viděl kořist, tak se tu teď bude držet. Nejspíš až do rána. Což mimochodem znamená, že my si tu posedíme taky, takže si klidně udělej pohodlí.“

Poslušně se sveze vedle mě.

„Odkud to všechno víš?“

„Od Simona,“ pokrčím rameny. „On je... No, v civilním životě právník, ale jinak honí tyhle potvory už roky. Začalo to z jeho strany trochu jako pomsta, víš. Možná to pořád ještě trochu pomsta je. Ale dneska už asi spíš zvyk. Prostě se těžko přestává, když jednou začneš.“

„Pomsta? Za co?“ vyloví Denis z mého zmateného vysvětlování.

„Za manželku. Ona... Prostě umřela a nebylo to úplně přirozené. Simon na to přišel a rozhodl se to vyřešit po svém.“

Nechce se mi rozvádět podrobnosti a Denis naštěstí nenaléhá. Nejspíš nestojí o depresivní historky.

„A ty ses k němu dostal jak? K Simonovi myslím. Jste nějak příbuzní nebo něco?“

„Ale ne, nejsme.“ Ani tohle se mi nechce rozebírat. Ne proto, že by tahle historka byla nějak depresivní, jako spíš že to je smutná ukázka, do jakého průšvihů se může dostat nadřazený panic s chandrou. „Já se s ním seznámil náhodou, když lovil ve Vltavě rusalku,“ shrnu svůj zážitek do jedné věty a doufám, že se v tom Denis nezačne rýpat. Naštěstí ho víc zaujme ta nadpřirozená část než moje role v celém příběhu.

„Ve Vltavě jsou rusalky?“

V duchu se ušklíbnu nad jeho nadšeným zájmem. Tohle bude zjevně na dlouhé mluvení. Na druhou stranu, čas máme, takže se ani nebráním pokračovat ve výkladu.

„Málokdy. Není na ně dost čistá. Ale občas, když je konstelace vhodná, tak se můžou objevit. Před dvěma lety tam byla a já jí trochu naběhl pod ruku,“ upustím další kus opatrně. „Naštěstí po ní Simon zrovna šel a dostal ji dřív než ona mě. A pak mi nabídl, že mě naučí, jak se těmhle věcem bránit.“

„A tys to vzal.“ Denis spíš konstatuje, než se ptá. Ostatně to je celkem zjevné, když ho tu poučuju o hřbitovních přízracích.

„Vzal, nakonec.“

Nakonec. Nejdřív jsem se zoufale pokoušel sám sebe přesvědčit, že rusalka je pitomost a ta nádhra, co mě málem utopila, byla nějaká ubohá existence, co jí přeskočilo z chlastu nebo prášků. Moc mi to

přesvědčování ale nešlo. Přes den jsem byl ještě jakž takž schopen vzpomínky zakrýt běžnými starostmi, ale v noci si mozek pracoval po svém. Když se mi noční můry nepřestaly vracet ani po měsíci, vzdal jsem to a pokorně se došoural za Simonem.

Od té doby za ním a s ním chodím pravidelně. I na noční lovy. Alespoň na ty, u nichž věří, že je zvládnou. Přeci jen by rodičům těžko vysvětloval, že mě něco sežralo cestou z divadelního představení. Jo, naši věří, že mě ten milý právník bere po nocích za kulturou a po odpolednách mě učí základy práva. Táta už si mne packy, jak bude mít ze syna advokáta. Bude chudák zklamaný, na práva jít nehodlám ani za zlatý prase, ale zatím mu naději neberu. Alespoň neprotestuje proti našim schůzkám. A nějakou tu právníčinu do mě Simon nakonec opravdu i hustí. Když člověk pobíhá po nocích Prahou a nahání stvoření, o nichž většina ani nevěří, že existují, hlubší povědomí o právech a povinnostech řádného občana se mu může hodit.

Líčím Denisovi, jak to se Simonem válíme, a on se zjevně baví. Občas se i tlumeně uchechtne. Když přidám k dobru historku o vilné jeptišce, zasměje se dokonce nahlas. Vzápětí si ovšem připlácně ruku na pusu a opatrně se rozhlédne.

„Promiň,“ zašeptá pak. „Nevšiml si nás?“

Nekompromisně mu zabráním vstát a zkontrolovat situaci.

„Po hlase určitě ne,“ ujistím ho. „To už jsem ti říkal. Jestli tu ale budeš poskakovat jako čamrda, všimne si nás zaručeně, takže sed' a neplaš.“

Denis poslušně kývne, sedí a neplaší. Jenom řeč ho nějak přešla a já taky mlčím. Zábavné historky jsou možná dobré na rozptýlení obav, ale když zapomeneme na nebezpečí příliš, mohlo by se nám to ošklivě vymstít. Ve svorném mlčení se tiskneme k náhrobku a čekáme. Na rozednění, nebo alespoň na nějaký spásný nápad, jak z téhle šlamastiky ven. K rozednění je bohužel daleko a spásný nápad nepřichází. Zato mě začíná studit zadek, jak se mi na něj lepší promočené kraťasy, sáknoucí vlhkost z bouřkou zalitého hrobu.

Začínám se klepat a napadne mě, že si tenhle výlet na pivo nejspíš odnesu pořádnou chřipkou. A máma zas bude poletovat kolem

a vzdychat, že jsem chudáček slabý na plíce a podobné pitomosti. Dělá to pravidelně od doby, co jsem jako malý skončil se zápallem plic v nemocnici, a je marné jí vysvětlovat, že jsem naprosto v pořádku. Dokonce si od doktorky vymohla nějaké prdlé potvrzení, že nemusím chodit do školky, a do školy mi vymohla roční odklad. Prý abych pořádně zesílil.

Jestli přijedu byt jen s rýmou, nejspíš se pokusí zažalovat školu za ohrožení mého křehkého zdraví a já budu po zbytek studia za totálního blba. Pokud se ovšem vůbec dostanu domů. Taky nás tu oba může dostat přízrak. Zimomřivě si obejmu ramena a cítím touhu se zdvihnout a vyrazit pryč. Víím, že je to pitomost, ale jak čas běží, přijde mi to čím dál tím přitažlivější. Nakonec, jaká je šance, že se dokážeme maskovat před přízrakem celou noc? Stačí jeden pohyb ve špatnou chvíli a...

„Ty hele, nešlo by něco...?“ přerušil moje temné myšlenky Denis.

„Co?“ štěknu našťvaně. Nemám na vybavování náladu.

„Cokoliv. Někoho zavolat třeba.“

„Jasně, speciální jednotky lovců duchů.“

„Pokud to pomůže...“

Hodím po Denisovi pohledem a uvědomím si, že se k náhrobku tiskne jak k milence, akorát se netváří zamilovaně, ale zoufale. A taky mi dojde, že k tomu zatracenému kameni lnu skoro stejně jako on.

„Hajzle zadrž se,“ zakleju.

„Já nechťel...“

„To nebylo na tebe,“ uklidním svého společníka.

Ne, nebylo to na něj. Moje kletba patří mlžné mátoze, před kterou se schováváme. Přízrak loví, a protože co se nehýbe, nenajde, snaží se přimět případnou kořist k pohybu. Strachem, zoufalstvím, beznadějí, touhou utéct od všeho a všech. Teď, když si to uvědomuju, ten tlak jasně cítím, ale s vědomím, že nejde o moje vlastní pocity, se mu odolává snáz. Konejšivě poplácám Denise po ruce.

„Nenech se rozhodit,“ uklidňuju ho. „Panika je přesně to, co ta svině duchovitá potřebuje.“

„Já se snažím. Ono se to ale snáz řekne, než udělá. Bojím se, že to do rána nedám. Navíc jestli nenajdeme způsob, jak se odsud v dohledný době dostat, půjde nás hledat máma.“

Zatnu zuby. Denis má pravdu. Třídla se nás nejspíš nakonec vydá hledat a riziko, že při tom zavítá i do hájemství přízraku, není tak malé, abych ho byl ochotný prostě hodit za hlavu. Sice ji nijak zvlášť nemiluju, ale že bych ji chtěl nechat umřít, protože jsem si naběhl do průšvihů, to rozhodně ne. Otázka, jestli se vydržíme schovávat dost dlouho, tím padá. Musíme se odsud dostat. Kupodivu mi to vědomí dodá nečekanou energii.

Rozhlížím se kolem, a dokonce si troufnu vykouknout i zpoza náhrobku. Přízrak je docela daleko, ale ne tak, jak by se mi líbilo. Svezu se zpátky na zem a seznámím Denise se svým pozorováním.

„Odsud až k plotu to na jeden zátah nedáme, na to je moc blízko. Navíc lezení přes plot zabere čas, který nejspíš nebudeme mít. Ale mohli bysme to zkusit k bráně, není to k ní o moc dál než přímou cestou k plotu a hádám, že se nezamyká, když sem mohl v noci starý Bartoloměj.“

„Pokud ji pak nezačali na noc zamykat, když dědouše kleplo,“ zchladí moje nadšení Denis a opatrně vykukuje směrem ke kovaným vratům. „Navíc, jestli to nestihneme k plotu, jak se chceš dostat až tam?“

„Přískokem,“ pokrčím rameny. „Od hrobu k hrobu.“

Denis viditelně váhá, ale protože lepší nápad nemá, nakonec kývne.

„Za zkoušku to stojí. Lepší než tu sedět jak kachna na rybníce.“

Pobíhat uprostřed noci po hřbitově je zábava k nezaplacení. Několikrát jsem se málem přerazil, jednou dokonce o vlastní nohu. Ale jinak to nebyl tak špatný nápad. Když z naší naposledy dosažené pozice zkontroluju vzdálenost k bráně, musím s uspokojením konstatovat, že jsme určitě skoro v cíli. Navíc odsud už je vidět, že vstup opravdu nezamykají. Vlastně ani pořádně nezavírají. Jedno

křídlo vrat je viditelně pootevřené. Teď jen aby se ta potvora opravdu držela hřbitova.

Lovím z paměti, co o přízracích vím. Straší na hřbitově, kde je pohřbené jejich tělo, fajn. To ale nezaručuje, že z něj nevyběhnou, když po někom půjdou. Bohužel ani nic jiného z toho, co mi o nich Simon říkal, tenhle problém uspokojivě neřeší. Asi nám nezbude než to zkusit na vlastní kůži. Dám si chvilku na vydýchání a kývnu na Denise.

„Na jeden zátať ven a tam k zemi. Pro jistotu. Nevím, jestli nevyletí za náma.“

Denis kývne a zdvihne tři prsty jak v akčním filmu. Kývnu nazpátek a cítím, jak mi srdce stoupá do krku. Všechno, nebo nic. Modlil bych se, ale jsem ateista.

Za bránu jsme to stihli a k zemi nakonec vlastně taky. I když trochu jinak, než jsem původně plánoval.

„Miro del,“ ozve se z pode mě přidušeně a já si uvědomím, že jsem dopadl do měkkého. Až moc měkkého. Odkulím se a ze země se zdvihne postava nepopíratelně ženská. Automatickým pohybem si urovná tričko a pohledem při tom těká mezi mnou a Denisem. Oba se ještě válíme po zemi a pohled na nás musí být prostě úžasný.

„Stě v poriadku?“

Divný dotaz, když zvážím, že na spodku naší valné hromady skončila ona.

„Naprosto,“ ujistím ji. „A co ty? Co tu vůbec děláš?“

Neznámá můj dotaz ignoruje a místo toho zamíří k bráně, za níž se se vzteklým skřípáním třepotá přízrak. Otázku, jestli dokáže opustit hřbitov, si tak můžu odškrtnout. Zato otázka, co tu ta holka blbne, vyvstává přímo bolestivě.

„Nelez tam,“ zavrčím na ni a hrabu se na nohy, stejně jako o kus dál Denis. Nevím, jestli by to kterýkoliv z nás stihl včas, ale našťěstí se na půl kroku od brány zastaví sama.

„So keres, miro laskica,“ říká skoro prosebně a přízrak k mému překvapení sklapne, i když od brány se nevzdaluje. Třepotá se za ní a já bych přísahal, že tu holku sleduje, i když se vůbec nehýbe, takže

by ji neměl vnímat. Pokouším se z paměti vylovit něco, co by dalo scéně přede mnou smysl, ale marně.

„Měli bysme jít odsud.“

Denis si s podivností situace problému nedělá. Nejspíš proto, že ani netuší, jak divná je. Dojde k holce, vezme ji za ruku a pokusí se ji odvést pryč, ale nesetká se s kladnou odezvou. Holka se mu vysmekne a dál čučí na mátohu za branou.

„Já musím tam,“ kývne pak k hřbitovu.

„To ani náhodou. Zabije tě.“

Denis znovu hrábne po její ruce a tentokrát stiskne mnohem silněji, takže se holka i přes zjevnou snahu vyprostit nedokáže. Přestane se tedy cukat a místo na přízrak se zadívá na Denise.

„Tak to má být. Patřím mu. Já nesu jeho klid.“

Skoro zpívá a její hlas zní měkce a konejšivě. Denisův pohled zeskelnatí a stisk povolí. Holka kývne, otočí se nazpátek a naběhne si přímo do mě.

„Ty jsi vědma,“ obviním ji. „Cikánská vědma, přiznej se.“

Pokusí se mě obejít, ale snaží se marně. Pokud mě nechce natlačit přímo na čekající přízrak, nemá šanci.

„Devla, devla, de o mirno-“

Vrazím jí pohlavek. Normálně holky nebiju, ale rychlejší způsob, jak ji přimět zmlknout, mě nenapadl. Nepřitlačím moc, ale stačí to. Přestane prozpěvovat a zdvihne ruku k tváři.

„Pust' mi.“

„Odpověz mi. A nezkoušej na mě čarovat, jsem moc nasranej, než aby to zabralo.“

„Nejsem vědma,“ skoro vzlykne. „Baba byla. Já jsem jenom...“

„Hloupá holka, co něco pochytila od báby a teď se předvádí,“ otaxuju ji. „Co tě kouslo, že se pokoušíš spáchat sebevraždu?“

Místo odpovědi se sveze k zemi a zaboří obličej do dlaní.

„Našti me dživav, nane man pativ,“ vzlyká.

Vrhnu tázavý pohled po Denisovi, ale ten jen bezradně pokrčí rameny. Zjevně jí nerozumí o nic víc než já.

„Nešlo by to česky?“ zkusím to přímo u ní. „Po cikánsku neumím.“

„Nemám čest, nemůžu žít,“ vypadne z holky mezi vzlyky. Bohužel není jasné, jestli jde o překlad toho, co už říkala, nebo o pokračování lamentace.

„Poslouchej, co kdybysme si támhle sedli a tys nám vysvětlila, o co tu kráčí?“ přidřepnu k ní a ona ke mně zdvihne usazené oči.

„Tu sal sor,“ sdělí mi. „Máš silu bojovníka.“

„Hmm, bezva.“ Netuším, co jiného na tohle říct.

Popadnu ji za loket a naznačím, že by mohla vstát. Nevím, jestli to je mojí silou bojovníka, ale tentokrát se nezpěčuje a nechá se odvést bokem. Denis jde s námi, šklebí se na mě při tom jako puberták a významně kroutí očima. Pitomeček jeden. Neměl by tu ten dospělejší náhodou být on?

Sedíme v pangejtu, silnici za zády, hřbitov ve výhledu a mně se do představ neodbytně vtírá obraz nepovedené ikony s pannou Marií, Otcem a Synem. Ne, že bych si připadal nějak božsky, ale naše nová známá se vážně jmenuje Marie, a navíc celý dojem v roli Duchu svatého příčinlivě doplňuje velice nesvatý hřbitovní přízrak, vytrvale se třepotající těsně za zdí hřbitova.

Marie vedle mě tiše popotahuje a Denis po její druhé ruce se baví sbíráním kamínků ze šterkové krajnice a jejich házením po duchovité potvoře. Moc dobrou trefu nemá, ale stejně ve své činnosti vytrvale pokračuje. Já si zatím v duchu přebírám, co jsme nakonec z naší nové známé vytáhli. Je to příběh jak ušitý pro duchařské historiky Oldřicha, hospodského svůdce. Vlastně se překvapivě blíží jeho variantě s žárlivou čarodějkou a nevěrným galánem, až na to, že vraždí ten galán, zatímco čarodějka sedí mezi námi.

„To ti nikdo neřekl, že když máš magii dědičně v krvi, musíš si dát sakra pozor na proklínání kohokoliv a vlastně i čehokoliv?“ dloubnu do Marie a ta jen pokrčí rameny.

„Baba jen říkala, že jsem devátá dcera a magie ve mně žije,“ zamumlá. „Bylo mi osm, když umřela,“ dodá ještě, jako by se tím všechno vysvětlovalo.

Možná i vysvětlovalo. Osmiletému děcku nespíš člověk hlavu s kletbama nezatěžuje, ani když je cikánská vědma a to děcko je jediný pokračovatel rodové magie. Bohužel. Bohužel umřela, a když Marie ve svých šestnácti letech zjistila, že její vyvolený, který jí přísahal lásku nehynoucí, šoustá jinou, nebyl po ruce nikdo, kdo by ji krotil. Se zlomeným srdcem a cikánským temperamentem proklela frajera ve všech řečech, ve kterých dovedla říct alespoň „táhni do pekel“. Záletník samozřejmě nic netušil a spokojeně si užíval života skoro celý další měsíc, než jednoho dne položil motorku tak blbě, že ho ze silnice museli seškrabávat. Mohla to být náhoda, jasně, ale mátoha, vznášející se jen pár metrů od nás, jasně naznačuje, že nebyla.

„Takžes ho proklela a on tu teď straší a bohužel i loví,“ shrnu situaci. „Kdys na to vlastně přišla?“

„Že nemá klid, nebo že zabíjí?“

Marie už je zjevně trošku klidnější, což se mimo jiné projevuje tím, že se víc drží češtiny. Sice mluví měkce, se slovenským přízvukem a občas i jednoznačně slovenským slovem, ale romštině se vyhýbá, což naši domluvu rozhodně zjednodušuje.

„Oboje.“

„Že bloudí – brzo. Ani ne týden, co ho uložili. Totiž... Chodila jsem sem v noci často,“ přizná. „Něco mě sem táhlo. Nevěděla jsem co, ale bylo to silné. Já... Myslím, že mě volal. Vlastně to vím. Teď. Tenkrát jsem jen měla pocit, že bych sem měla jít, chápeš.“

Kývnu. Pouto mezi přízrakem a jeho stvořitelem se takhle nejspíš projevit může.

„A,“ pobídnu ji, když se nemá k pokračování.

„Nešla jsem až dovnitř. Stávala jsem u brány a... No... Prostě jsem ho zahlídla mezi hroby. Byl daleko, ale jak jsem přišla, vyrazil za mnou. Utekla jsem,“ doplní ještě po krátké odmlce. „Hrozně jsem se vyděsila a prostě jsem utekla. Několik dní jsem sem pak nešla, i když

jsem ho pořád slyšela. To už jsem věděla, že je to on a že mě volá, ale stejně jsem nešla.“

„Bála ses?“ pobídnu ji, když znovu zmlkne, a ona pokrčí rameny.

„Trochu. A taky... Přála jsem mu to. Dala jsem mu to jediné, co bylo jenom moje, a on to zahodil kvůli jiné. Zasloužil si trpět. Neklidem i samotou. Protože když nepřijdu, je sám a trápí ho to. Poznám to v jeho volání.“

V tomhle prohlášení se ozve ozvuk temperamentu, který ji zřejmě přiměl vyslovit prvotní prokletí. Vzápětí ale Marie vůčihledně schlíplne.

„Znovu jsem přišla, až když poprvé lovil,“ vypadne z ní zdrceně. „Protože se změnil pocit, co jsem z jeho volání měla. Byl, no, jako oheň a led zároveň. A zlý, hodně zlý. Ale přišla jsem pozdě. Když jsem dorazila, pan Málek už byl mrtvý.“ Do hlasu se vrátí chvění potlačovaného pláče a její ruka najde moji. Snad si to ani neuvědomuje, jen naslepo hledá nějakou oporu, která by jí pomohla ustát tu vzpomínku. „Já nevěděla, že může i zabíjet,“ zaúpí s nefalšovaným zoufalstvím. „Já měla pana Málka ráda. Kupoval mi sladkosti, když jsem byla malá.“

Slzy znovu vytrysknou a Marie zaboří hlavu do mého hrudníku.

„Našti me dživav, nane man pativ,“ kvílí a máčí mi už tak navlhlé tričko. Z nedostatku jiných nápadů ji neohrabaně poplácám po rameni.

„No jo, no, to bude dobrý,“ bručím konejšivě. Alespoň doufám, že to zní konejšivě. Každopádně to pomůže alespoň natolik, aby přestala kvílet a nasolovat mi oblečení. Znovu se posadí, i když moji ruku nepustí. Předloktím si utře slzy, nebo je spíš rozmaže po celém obličejí a rozhodně zavrtí hlavou.

„Nebude,“ prohlásí. „Dokud nenajde klid, bude zabíjet dál a já tu nemůžu být každou noc, abych mu zabránila. Dneska jsem to sem zvládla až takhle pozdě, protože máma je pryč s nějakým, co já vím kým, a Vaneska nemohla usnout. Rostou jí zuby, takže zabrala až k jedenácté a já usnula s ní. Vyrasila jsem hned, jak jsem to zase ucítila, ale nebýt tebe, stejně bych přišla pozdě.“

Pevně stiskne moji ruku a já cítím, že vůčihledně rudnu. Ještě že je tma.

„Hele, možná štěstí ne.“ Denis na chvíli přestane ostřelovat přízrak a prokáže, že celou dobu poslouchá. „Kdybys dorazila dřív, co bys asi tak dělala? Naběhla mu do rány místo nás?“

„Zastavila bych ho,“ odpoví Marie, jako by to byla ta nejsamozřejmější věc na světě. „Po mně nejde, víš? Nevím proč. Od té noci, co poprvé lovil, jsem byla vždycky uvnitř s ním a nikdy po mně nešel.“

„Pouto s tvůrcem,“ poučím oba s převahou znalce. „Stvořila jsi ho, takže je s tebou určitým způsobem spjatý, nebo tak něco.“ Pokouším se rozpomenout na podrobnosti, ale moc mi to nejde. „Prostě z jeho pohledu nejsi kořist, takže se klidně můžeš na hřbitově promenovat do aleluja,“ dokončím trochu kulhavě.

„Nejspíš máš pravdu,“ připustí Marie už klidně. „Ale na tom stejně nezáleží. Já ho přivolala, já ho musím zastavit. Pochopila jsem to už poprvé, ale bála jsem se toho. Doufala jsem, že časem třeba zmizí sám.“

„Časem asi ano,“ potvrdím. „Až vyprchá síla tvójí kletby. Špatná zpráva je, že to může trvat roky.“

„Právě. A já ho nedokážu celé ty roky hlídat. To už je teď jasné. Zato ho můžu uspat hned teď.“

Začne se zdvihát, ale stáhnu ji nekompromisně nazpátek.

„Máš představu, o čem mluvíš?“

„Jistě. Moje magie ho probudila, moje magie ho uspí. Mira but, mira rat, mira dživípen.“

Tentokrát překlad nepotřebuju, mám dost dobrou představu, jak může přízrak uložit jeho vyvolavatel, a Marie se tváří dost jednoznačně na to, abych nepochyboval, že ona to ví taky. Zavírák, který vyloví z kapsy volné sukně, mě v tom jen utvrdí.

„Jak jsi na to přišla? Pochybuju, že ti to řekla tvoje babička.“

„Vidím to. Cítím to.“

Oči jí zaplanou uhrančivým světlem a přízrak za plotem začne nepříjemně skřípat. Magie se hlásí o slovo, k čertu s ní. Využiju toho, že pustila moji ruku, a jednu jí vlepím. Dneska v noci už podruhé,

ale proč ne, napoprvé to zabralo. Zabere to i napodruhé. Oči jí zase ztmavnou a její duchovitý galán sklapne.

„Nepůjdeš se podřezat na jeho hrob,“ oznámím jí rozhodně. „Existují i jiné způsoby, jak přízrak zlikvidovat.“

„Neznám jiný,“ odporuje mi trucovitě.

„Já jo,“ odseknu a upřímně doufám, že nelžu. Jasně, už jsem se Simonem na přízrak vyrazil, ale všechnu práci udělal Simon sám. Já jen koukal, poslouchal a dělal si poznámky. Mentální. Naštěstí mám dobrou paměť. Rituál bych měl dát, alespoň po teoretické stránce určitě, problém je spíš v té praktické. Konkrétně ve chvíli, kdy se člověk a přízrak přetlačuje, kdo má silnější vůli. Jestli se v tomhle přeceňuju, jsem v prdeli. Odmítnu o tom jen uvažovat a raději se soustředím na jiné věci.

„Potřebuju se připravit, sehnat pár věcí a tak. A potřebuju něco, aby mně ten tvůj galán neskočil za krk, jakmile strčím nos za bránu. Dokážeš ho udržet?“

„Dokážu. Dokážu ho na chvíli skoro uspat, pokud chceš. Baba mě naučila pár konejšivek, už jsem je na něj zkoušela. Jen to bude chvilku trvat, než bude dost klidný, abys mohl dovnitř i ty.“

„Neva, taky neseženu potřebné hned. A když už tak o tom mluvíme, dej mi tu kudlu. Jednak se mi může hodit při shánění a pak bych nerad, aby tě napadla nějaká pitomost. Dostanu ho, aniž by ses musela zabíjet. Aniž by se kdokoliv musel zabíjet,“ přesvědčuju ji a hlavně sebe. Marie ke mně zdvihne vlahý pohled.

„Dostaneš. Jsi bojovník a ochránce,“ usměje se a bez námitek mi vloží nůž do natažené dlaně. Pak se otočí a ladným krokem vyrazí ke hřbitovu.

„Dobrý,“ zazubí se na mě Denis. „Jsi lepší svůdník než Olda z hospody. Holt ukázaná platí, co naděláš.“

„Ještě jsem nic neukázal,“ zavrtím hlavou, zaháněje podivně opojný pocit, který ve mně Mariina slova vyvolala. Marie o mé schopnosti přízrak zvládnout možná nepochybuje, ale je taky zjevně přesvědčená, že bych dokázal celý hřbitov přestěhovat na Měsíc, kdybych si vzpomněl.

„Netvař se jak na funuse,“ vytrhne mě z ponurých myšlenek Denis. „To dáš. Pomůžu ti.“

„Leda do hrobu,“ schladím jeho nadšení. „Nemáš ani páru, co je kdy potřeba. Budeš mi překážet a plést se pod nohy. Raději bys měl vyrazit do kempu, než tvoji máti napadne, že nás půjde hledat. To by mi pomohlo nejvíc.“

„Jasně, protože až tam dorazím, určitě se nebude ptát, kde jsem tě nechal,“ ušklíbne se Denis. „A určitě se nerozhodne sem pro tebe přijít a odtáhnout tě za ucho, když jí to řeknu.“

Denisova námitka je zatraceně přesná a překazí mi snahu dostat mimo ohrožení alespoň jeho. Na hřbitov ho ale během rituálu pustit nehodlám.

„Chceš mi vážně pomoci?“ zeptám se vážně.

„Že váháš.“

„Fajn, tak až na to s Marií vletíme, zůstaň tady a hlídej, jestli někdo nejde. Rozhodně nestojím o to, aby nám někdo vpadl doprostřed akce.“

Mluvím smrtelně vážně, a tak naprosto nechápu, proč se Denis po mém požadavku zhroutí v záchvatu smíchu. Přinejmenším dokud si ho nezopakuju v duchu znova.

„Pitomče,“ praštím pak Denise do ramene. „Až ji budu chtít ojet, nebudu to dělat na hřbitově. A zklidni se, potřebuju ještě pomoci s přípravou. Jak jsi na tom s botanikou?“

„No, poznám pampelišku a sedmikrásku, jestli ti to pomůže,“ dostane ze sebe Denis mezi záchvaty smíchu. „A kopřivu.“

Odevzdaně zavrtím hlavou. To je mi pomocník na baterky, tohleto. Vydám se pátrat po proprietách k zažehnavání a Denis, který se konečně uklidní, se ke mně přidá.

Náhrobní kámen oznamuje každému, koho to snad zajímá, že tu leží Lukáš Martinec, který opustil svět živých v nedožitých devatenácti letech.

Až na to, že ho tak docela neopustil, pomyslí si, když mi pohled padne na přízrak vznášející se kousek ode mě. Ex-Lukáš se vlní v rytmu houpavé melodie, kterou mu neúnavně prozpěvuje Marie, a vypadá omámeně, pokud to tedy jde u smotku mlhy určit. Rozhodně po mně nejde, což je od něj milé. Horší je, že Mariin zpěv uspává i mě. Raději se soustředím na rozmísťování bylin, které jsme s Denisem nasbírali.

Nakonec jsme byli překvapivě úspěšní a já teď umělecky aranžuji na hrob spletence z kozlíku lékařského, rudých květů máku, a dokonce i několika snítek hyacintu, získaných díky tomu, že lidé pořád ještě zachovávají některé staré zvyky, i když už dneska málokdo zná jejich pravý důvod. Konkrétně hyacinty, které se dnes na hroby sázejí nespíš hlavně proto, že jsou nenáročné a hezky kvetou, měly původně zajistit mrtvému mír a klidné spočinutí. Velká škoda, že Lukášovi rodiče zvolili jako výzdobu raději zakrslé růže. Růže je možná taky hezká, když kvete, ale mrtvého v hrobě neudrží. Namísto konejšivé zeleně tak teď hrob zdobí jen uschlé trnité kmínky a Lukáš straší po hřbitově a loví.

„Haju, hajuj, sovel dží...“ brouká Marie.

Položím poslední svazček kytek a z kapsy vylovím hrst větévek cypřišku a rozhodím je kolem. I ten se pořád ještě na hřbitovech sází a i u něj bych vsadil boty, že lidi netuší proč. Já to ještě před rokem nebo tak nějak taky netušil, ale teď upřímně doufám, že síla otevírat mrtvým brány mezi světy mu není přisuzována nadarmo. Osobně bych dal přednost kadidlu, ale to bych teď jen těžko sháněl. Rozhodím větvičky kolem a přehlédnu své dílo. Nebo se alespoň pokusím přehlédnout. Moje baterka mele z posledního a spíš skomírá, než svítí, takže se nakonec prostě rozhodnu, že to takhle musí stačit, a přejdu k druhé části akce.

Zkontroluju, že je ochranný kruh z větviček jeřábu kompletní. Tady si dám záležet víc, koneckonců na něm hodně záleží. Jeho úkolem je totiž udržet mi Lukáše od těla, až opadne působení Mariiných ukolébavek. Pak zpoza pasu vytáhnu Denisův úlovek. Na člověka,

který se prohlašuje za botanického ignoranta, projevil nakonec překvapivou znalost rostlin a vlastně jen díky němu svírám snítku kerblíku. Já ho poznám leda po květu a na ten je touhle dobou ještě brzo. Strčím si několik listů do pusy a rozžvýkám. Nechutná špatně, ale hlavní důvod, proč se s ním cpu, není touha něco smlsnout. Jeho účelem je usnadnit mi komunikaci s mrtvým.

Nakonec se vytrasím s Mariiným žabikuchem. Tenhle kus se mi vůbec nelíbí, ale potřebuju spojení mezi sebou a přízrakem posílit přidáním něčeho ze sebe a krev je dobré médium. Zatnu zuby a říznu se do prstu. Zamrkám, když čepel projede kůží, nechám trochu krve skápnout mezi listy kerblíku a pak ustoupím do připraveného kruhu. Možná hodlám nabídnout přízraku kus sebe, abych ho dokázal uložit k věčnému odpočinku, ale to neznamená, že mu budu dělat otevřený bufet. Jeřáb by mi ho měl udržet od těla, až přijde na lámání chleba. Pro jistotu si jednu větvičku zastrčím i za pas a mávnu na Marii.

„Marie,“ syкну. Cikánečka ke mně otočí hlavu. „Přestaň prozpěvovat a pojď sem,“ velím. „Teď je řada na mně.“

Holka chvíli vypadá, že nechápe, co po ní chci, ale pak přeci jen poslechne a vstoupí do ochranného kruhu. Jakmile ji síla jeřábu obklopí, Lukáš viditelně zneklidní. Čas zjistit, jestli jsem opravdu schopný zvládnout přízrak, nebo si jenom honím trenky.

Zhluboka se nadechnu, zavřu oči a snažím se soustředit na ten kousek sebe, který jsem nechal mimo chráněné pásmo. Zoufale rád bych tu měl Simona, aby to udělal za mě, nebo měl alespoň možnost si zažehnavání nejdřív vyzkoušet na nějakém trenažéru, ale Simon je mimo dosah a trenažéry na tyhle hrátky neexistují. Prostě jedete rovnou naostro, a buď to dáte, nebo nedáte. Pokud to nedáte, můžete si nechat tisknout parte. Nebýt Marie, ani mě nenapadne riskovat, ale bytostně se mi přičí představa, že si tu sedne na Lukášův hrob a podřeže si žíly. Moje varianta má alespoň šanci, že nebude obsahovat další mrtvé.

Pojď si na mlsku, lákám přízrak v duchu. Pojď si pro tu sílu, než ji pohltní zem.

Nevím, co jsem čekal, že se stane, až se spojení naváže, ale to, co přijde, překoná všechny moje představy. Vlna spalujícího hladu, zlosti a zoufalství do mě narazí silou bouracího kladiva. Lapám po dechu a rovnováhu udržím spíš náhodou. Oči se mi otevřou samy od sebe, ale stejně nic pořádně nevidím, protože svět kolem mě lítá jak na kolotoči. Raději je zase zavřu, než se z toho víření pozvracím. Spojení s přízrakem pak znovu otevírám zatraceně opatrně.

Tentokrát náraz čekám, takže mě jeho síla z rovnováhy nevyvede. Nechávám emoce vířit kolem sebe a hledám. Hledám a doufám, že najdu, protože i když tuším, co hledat mám, nemám představu, jak to bude reálně vypadat. Nakonec to ale přijde skoro samo. Ze záchvěvů zoufalství a vzteku se vynoří touha po klidu. Je to jen malá vlnka v porovnání se zbytkem emočního víru, ale je tak jiná, že ji nemůžu přehlédnout. Sáhnu po ní a přiživím ji silou z vlastních zásob.

Víte, že když někdo bere vaši sílu žít, docela to bolí? Já to věděl. Simon mě varoval, když mi principy zažehnávání vysvětloval. Jenže jedna věc je něco teoreticky vědět a druhá to doopravdy zažít. Bolest mnou projela jako nůž máslem a přiměla mě zalapat po dechu. Naštěstí jak přišla, tak i odešla, bohužel následovaná něčím mnohem horším. Ospalé otupení, které přichází, jak se vás váš vlastní mozek snaží přesvědčit, že nechat věcem volný průběh by bylo tak snadné a pohodlné, může člověka zabít mnohem snáz než předcházející migréna.

I před tím mě Simon varoval, a to několikrát a zatraceně důrazně. Barvitě mi vylíčil, kam by vedlo, kdybych nutkání poslechl a přestal se snažit tok síly proudící spojením korigovat. Jsem tedy připravený, ale i přesto se jen tak tak nenechám spolknout. Udržet si kontrolu je zatraceně náročné. Přetahujeme se s přízrakem o drobečky síly a já se tiše modlím k jakékoliv vhodné entitě, aby už to sakra vzdal a zalezl zpátky do hrobu. Touha po klidu je mým přičiněním už slušně nafouklá, ale ten parchant stejně odolává. Jako by ho pokaždé, když se začne vzdávat, něco popadlo a vytáhlo zpátky. Jako by ho v té jeho zatracené existenci drželo něco zvenku.

Při téhle myšlence ve mně hrkne. Něco zvenku? To snad k čertu...

Upustím ještě trochu síly, ponořím se o kousek hloub do navázaného spojení a hned mám jasno. Přinutím se otevřít oči a pomalu se otočím k Marii, stojící tiše vedle mě. Cikánečka mě nevnímá. Pozoruje svého ex, po tvářích jí tečou slzy a rty se jí bezhlesně pohybují.

„Marie.“ I to jedno slovo mě stojí spoustu sil a chraptím hůř než Dalibor Janda.

Marie ke mně otočí hlavu a já zalapám po dechu. Nejsem nijak extra magicky citlivý, ale kolem ní víří moc jak hustý sirup a stahuje mě do propasti jejich očí. Sevřu ruce v pěst v marné snaze jí vzdorovat a prsty se zatnou do rány po noži. Ostrá bolest mě probere. Popadnu cikánečku za rameno a nešetrně s ní zatřesu.

„Marie! Nech ho jít! Dokud ho nepustíš, nedokážu to!“

„Je můj. Slíbil mi to,“ brání se Marie plačtivě.

„Je mrtvý. Smrt sliby ruší.“

„Ublížil mi. Zlomil mi srdce.“

„A ty jemu vaz! Za mě jste si kvit.“

Marie jen divoce vrtí hlavou a něco drmolí po cikánsku. Zarývám jí prsty do ramene, ale bolest k ní zjevně nedosahuje. Potřebuju, aby zapomněla na starou křivdu. Zoufale to potřebuju, ale jak to udělat?

Hnán náhlým impulsem ji přitáhnu k sobě a políbím. Chvilí se mi zpěčuje, ale držím pevně a její odpor se záhy změní v divoké přijetí. Objímá mě jak topící se záchranný kruh a její moc víří kolem nás, zapomínajíc na zradu i pomstu.

„Tu sal mir. Me som tut,“ šeptá Marie, když polibek skončí a já nepotřebuju překlad, abych věděl, co říká.

„Buď moje, nech ho jít,“ šeptám jí.

Někde vzadu mi skomírající kus zdravého rozumu říká, že to, co dělám, je šílenost, která se mi nejspíš jednoho dne vymstí, ale ve víru Mariiny magie a vyčerpaný soubojem s přízrakem nejsem ochoten ho poslouchat. Nejen proto, že pokud se Marie své vazby k přízraku nevzdá, skončíme tu dneska oba. Chci ji. Potřebuju ji! Znovu ji políbím

a pak se mi podlomí kolena, jako loutce, které někdo přestřihl provázky. Když se sunu k zemi, vím, že jsem vyhrál.

Klečím na mokré zemi, příliš unavený, než abych dělal cokoliv jiného. Marie klečí vedle mě, objímá mě kolem ramen a něco mi houpavým hlasem prozpěvuje. Je to příjemné a uspávající a já si přeju, aby to trvalo co nejdéle. Pokud možno napořád. Bohužel mi není dopřáno. Ticho hřbitova naruší hlasité hvízdnutí – smluvený signál, že se někdo blíží. Rád bych ho ignoroval, ale Denis se zřejmě učil hvízdát u Nikoly šohaje loupežníka. Tohle hvízdnutí museli slyšet až ve vsi a nejspíš i v kempu. Neznámý příchozí ho slyšel určitě, a i kdyby chtěl původně hřbitov minout, teď se sem podívá zaručeně.

Začnu se hrabat na nohy. Marie taky vyskočí a trochu vyplašeně se rozhlíží. Jasně, ona přece neví, co jsme si s Denisem domlouvali, když tady uspávala ducha.

„To byl Denis. Znamená to, že někdo jde,“ vysvětlím jí. „Asi bys měla zmizet.“

Marie se k odchodu rozhodně nemá. Naopak. Oči jí planou, že by si s nimi mohla svítit na cestu, a rozhodnutí zůstat po mém boku z ní číší na sto honů. Milé, ale ne zrovna rozumné. Zkusím silnější kalibr.

„Nechčeš přece, aby se o tobě říkalo, že jsi... No že sis to rozdala s novým amantem na hrobě svého ex, který se zabil ani ne dva měsíce dozadu?“ přitlačím. „Neboj,“ stisknu jí ruku, když se do jejího pohledu kromě odhodlání začne vkrádat i nejistota. „Nevidíme se naposled. Teď jen není ta správná chvíle.“

Marie se konečně nechá přesvědčit.

„Tu sal mir,“ opětuje můj stisk, vytáhne se na špičky a rychle mě políbí. „Me som tut.“ Pustí moji ruku a zmizí ve tmě. Chvíli za ní koukám a pak se vydám za Denisem.

Rozloučili jsme se očividně akorát včas. Než se stačím mezi hroby proplést nazpátek k bráně, avizovaný příchozí tam dorazí taky. Vzhledem k tomu, že je na rozdíl ode mě vybavený plně funkční baterkou, kterou míří před sebe jako palnou zbraní, nevidím z něj ani siluetu, ale jeho identita nezůstane utajená dlouho.

„Můžete mi vysvětlit, co tu vyvádíte?“

Třídní sice neječí, ale i tak se její hlas nese v nočním tichu s nepříjemnou jasností. Takticky couvnu, přenechávaje radosti odpovědi na Denisovi. Koneckonců, já už se dneska nadřel dost.

„Nic. Trochu jsme se zdrželi cestou ze vsi. Mohla bys tu baterku trochu sklopit, než přijdu o zrak?“

Třídní světlo skutečně sklopí k zemi, ale situaci to moc nevylepší. Teď jí je totiž vidět do obličeje a podle toho, jak se tváří, ji synova odpověď neuklidnila.

„Trochu? Netahej mě za fusekli! Je tak pozdě v noci, že je skoro ráno, a místní hospoda zavírá v jedenáct! Kde jste se flákali?“ soptí a já v duchu slíbím oběma Běčkům brutální pomstu. Kdo jiný mohl Hollmance prásknou otvíračku místního výčepu?

„Alexandře?“ zaměří třídní svou pozornost na mě, když Denis položenou otázku ignoruje. „A pravdu, na hloupé výmluvy nejsem zvědavá.“

Jsem utahaný a nemám náladu na dohady, ale její poslední výzva, nebo spíš použitý tón, ve mně probudí ďábla. Když chce pravdu, dostane pravdu.

„Neflákali jsme se. Sbírali jsme byliny a lovili duchy,“ oznámím jí nevinně.

Jestli se jí synova odpověď nelíbila, moje ji doslova uvedla do varu. Kdyby jí vyrazila pára z uší, ani by mě to nepřekvapilo, a když konečně otevře pusku, čekám v podstatě cokoliv od totálního zjebu po bezpodmínečné vyloučení ze školy, ale kupodivu se její hněv snese na Denisovu hlavu.

„Žes nechal holky jít zpátky do kempu samotné, to bych ti ještě prominula, ale co je moc, to je příliš. Jsi tu se mnou, abys mi pomohl ty děcka ohlídat, ne aby se jedno z nich pod tvým dozorem ožralo jak dogo,“ soptí.

Takticky spolкну připomínku, že už jsem plnoletý, takže označení děcko je značně nepřipadné. Možná mám občas nápady jako stará Škrábková z Libně, jak s oblibou říkala moje babička, ale nejsem sebevrah.

„Jednak je to ‚děcko‘ plnoleté, takže má zákonné právo si koupit jakýkoliv alkohol, jaký se mu zamane,“ zastane se mých práv svobodného občana Denis. „A druhak měl Alex za celý večer dvě piva a jednu sodovku. Prostě si z tebe dělá jen blbou srandu. Co od pubertáka čekáš?“

No tak ti pěkně děkuju, pomyslím si, ale protože se třídni už zase soustředí na mě, spolкну to a zatvářím se pokud možno kajícíně. Hollmanka na mě chvíli vztekle civí, ale pak asi usoudí, že nemá cenu si kvůli nám ničit nervy, otočí se na podpatku a volnou rukou mávne vpřed gestem generála.

„Do kempu a do postele, oba,“ zavelí a vyrazí rázným krokem vpřed.

Poslušně ji následuji, ale když mívám Denise, chytne mě za paži a nekompromisně můj postup zastaví.

„Přeskočilo ti?“ sykne.

Navzdory únavě bystře rozklíčuji, kam svou otázkou míří, a nasadím nevinný výraz.

„Chtěla pravdu, ne? Jako hodný student, chovající úctu ke starším, jsem jí prostě vyhověl.“

Denis vypadá, že má neodbytnou chuť mi jednu ubalit, ale kupodivu nejen, že to neudělá, ale dokonce mi věnuje široký úsměv.

„Chápu. Ovšem v tom případě jsi zapomněl dodat, že navíc morálně korumpuješ nezletilou romskou spoluobčanku,“ zapřede. „Moc dobře jsem tě viděl, jak Marii ocucáváš. S tím jejím duchovitým ex na pozadí jste se úžasně vyjímali. Telenovela hadr.“

„Šmíráku,“ zavrčím, ale Denise tím o dobrou náladu nepřipravím.

„Myslím, že bych měl tvoje opomenutí napravit,“ přede dál spokojeně. „Jako dobře vychovaný syn a budoucí pedagog jsem vlastně přímo povinen to udělat.“

Zatrne mi hůř, než když jsem poprvé zahlídl mezi hroby přízrak.

„To bys mi neudělal. Víš, jaký bych z toho měl průšvih? Nic proti tvojí mámě, ale v tomhle je praštěná pavlačí. Jestli jí to řekneš, udělá ze mě přinejmenším sexuálního devianta. Nemáš představu, čeho je schopná.“

„Aby ses nedivil,“ ujistí mě Denis přátelsky. „Jestli tě to uklidní, tak tenhle přístup praktikuje více či méně na všechny chlapy mezi šestnácti a šedesáti, mě nevyjímaje. Asi za to může táta. Tomu stačilo zahlídnout sukni a neudržel ho v kalhotách. Nakonec ho máma vykoplá, ale zůstalo to v ní zaseklý. Prostě už chlapům nevěří.“

Chystám se mu sdělit, že mě to sice mrzí, ale nehodlám se nechat kvůli její sexuální frustraci pověsit za koule do průvanu, jenže zrovna v tu chvíli si Hollmanka všimne, že za ní nejdeme.

„Co je?“ štěkne a znovu nás oslní tou svojí šajnovkou. „Hodláte tam čekat na rozednění? Já mám dvacet minut cesty odsud bandu pubertáček bez dozoru. Pán Bůh ví, co je může napadnout za pitomost.“

„Tak jdi, doběhneme tě,“ mávne na ni Denis. „Mám něco v botě, musím si to vyklepat.“

Je to blbá výmluva, i když ji podpoří tím, že se začne zouvat, ale kupodivu zabere. Čekám, než si Denis znovu zašněruje tenisku, pozoruju vzdalující se světlo baterky a tak trochu usínám ve stoje, takže když na mě Denis promluví, chvíli mi trvá, než se mi jeho slova proderou od uší až do mozku.

„Nechám si tvoje milostný intermezzo pro sebe, ale zadarmo to nebude,“ oznámí mi, trochu si přidupne, aby bota dobře sedla, a vyrazí za matkou.

„Jak ‚zadarmo to nebude?‘“ nadskočím, když mi konečně dojde význam jeho slov.

Tou dobou už je dobře dva metry přede mnou a tváří se, že můj protest neslyší. Doběhnu ho a vrazím mu herdu do zad. „Nebýt mě, jsi teď mrtvola, tak laskavě nevydírej.“

„To od tebe nebylo hezké, tohleto,“ naznačí Denis popotáhnutí a mně dojde, že si ze mě sprostě dělá prdel. Ocením to další herdou.

„Pitomče.“

„A tohle taky ne.“ Teď už se Denis zubí jak měsíček na hnoji. „Ale neboj, nechystám se žalovat, jen mi prozrad' – vášnivé líbání mladých cikánek je nutnou součástí likvidace přízraku?“

„Chraň bůh,“ zavrtím hlavou.

„Škoda. Kdyby jo, mohl bys mít časem parádní harém.“

Denis se zjevně dobře baví, ale já jeho pobavení nesdílím. Právě mi totiž naplno dojde, že se mi během vymítání přízraku podařilo svést cikánskou vědmu a slíbit jí lásku nehynoucí.

„Myslíš, že pochopí, když jí vysvětlím, že šlo jen o nárazové vzplanutí?“

„Marie? To nevím, chlapče. Můžeš to zkusit, ale být sebou, nějakou dobu se pak vyhýbám motorkám. Vlastně, možná by bylo lepší se pak na čas hodit marod a nevylézat z postele.“

„Nerad to říkám, ale asi máš pravdu,“ povzdechnu si. „Jak to tak vypadá, právě jsem si pořídil holku.“

„Zajímavý suvenýr ze školního výletu,“ ohodnotí Denis a pak mě konejšivě poplácá po rameni. „Nic si z toho nedělej, mohl jsi dopadnout hůř. Mohl sis pořídít vražedného ducha nebo infarkt myokardu. Marie je koneckonců hezká holka a vzhlíží k tobě se zjevným obdivem, i když naprosto nechápu, co ji k tomu vede.“

„Infarkt dostanu tak leda z tebe a Marie mě obdivuje, protože jsem prostě obdivuhodný,“ odseknu. Musím ale připustit, že má Denis pravdu. Mohl jsem dopadnout mnohem hůř. Když se nad tím zamyslím, vlastně jsem dneska vyhrál dvakrát.

„Tu sal mir. Me som tut,“ zamumlám polohlasně do ticha Mariino vyznání. *Jsem tvoje, jsi můj.*

Cítím, jak se mi po těle rozlévá příjemné teplo a nerozhodí mě ani Denisova poznámka, že jestli se nepřestanu přiblížle usmívat, nebude se s žalováním muset namáhat.

Postel plná šeríků

Pavel Mondschein

Zhluboka jsem se nadechla a už asi podvacáté posunula porcelánovou sošku o iluzorní milimetr do strany – přesně tam, kde byla zhruba před minutou. Namlouvala jsem si, že nejsem nervózní, jenže mi to nevěřila ani ta pečlivě vypulírovaná laňka, se kterou jsem každou chvíli šoupala sem a tam. Hodiny na zdi malého bytečku, který jsem zdědila po babičce i s tím milovaným kusem poválečného kýče, mě doháněly k šílenství. Už od rána se vlekly jako puberták ze školy, a zároveň letěly jako splašené. *Tak už se sakra rozhodněte, co vlastně chcete*, chtělo se mi na ně zakřičet. Samozřejmě jsem to neudělala, copak jsem blázen? Tak jsem místo toho jen po sto padesáté urovnala věci na stolku, uhladila ubrus, dotkla se všech zvonečků na policiče a zkontrolovala pohledem, jestli jsem náhodou nepřehlédla někde nějakou šmouhu. Na pořádek jsem byla vždy pedant – slabě řečeno – a skutečnost, že jsem už hodiny neměla co uklízet, mě štvala snad ještě víc, než kdyby se tu prohnalo stádo slonů. Uklidňující vědomí, že vše je na svém místě a tedy v pořádku, tentokrát nezabíralo.

Sakra...

Napadlo mě, že bych mu možná měla napsat, že to odpískávám. Odvolat to. Určitě by to pochopil. Jasně, že by to pochopil, určitě. V tom nebyl problém. Jenže, do prdele, já bych to nepochopila! Přece jsme se domluvili a já se na to vlastně těšila! *Tak se seber a nebuď jak malá nána*, poručila jsem si v duchu. Vždyť se neděje nic světoborného. To, k čemu se chystáš, co tu budete dělat, je normální. Dělá to každý. Teda... každý kromě mě. No jo, ale o tom to přece je, že ano? Já to nedělám. Dvacítku

mám nějakou dobu za sebou a už jsem se začala smiřovat s tím, že takhle skončím navěky. Navěky sama, navěky panna. Ne že by o mě nebyl zájem a neměla bych příležitosti; nejsem sice žádná modelka, jenže jsem ženská. A romantika stranou – víc k tomu zapotřebí není. Sehnat chlapa „na to“ není problém, pokud je holka ochotná překousnout opilecký dech a trapné hlášky zoufalých rádoby samců, co po večerech loví v barech. Problém byl ve mně. Ano, vím to. *Vím*. Už dlouho.

Jo, jsem vadná. Prostě to nedokážu, i když bych chtěla. A ačkoliv holkám pokaždé říkám, že to zkrátka „zase nebyl ten pravý“ a že jsme si nesedli, já vím, že v tom je něco jiného. Bylo by fajn, moct to shodit na rodiče... a ano, sice za to částečně můžou, rozhodně to ale není celé jejich vina.

Hm, a nejen že jsem vadná – navíc jsem asi blbá. Proč jinak bych si mohla myslet, že to, co se chystáme udělat, mě nějak změní? Jako by to mohlo nějak napravit tu součástku v mé hlavě, která je rozbitá a která mě vždycky přinutí do toho radši hodit vidle. Proč si myslím, že to tentokrát bude jiné než vždycky předtím? Už tolikrát jsem to zvorala, tolik jsem jich od sebe odehnala. A teď Roman...

Čím víc jsem nad tím přemýšlela, tím horší nápad se mi to zdál být. Až po chvíli jsem si uvědomila, že sedím na kraji židle, v dlani drtím telefon a hypnotizuji jeho displej, aniž bych vnímala utíkající čas.

Rozhodla jsem se. Zavolám mu. Bude to tak nejlepší. Vždyť když jsem bez toho dokázala přežít doteď, proč na tom něco měnit? Copak to je tak důležité? Ať se s tím trápí jiní, tohle není pro mě...

Zvláštní. Ještě ráno, když jsem na tuhle chvíli myslela, jsem se celkem těšila. Nejen že zase uvidím Romana, ale i na to, co mě čeká. A teď... teď mě naplňovala akorát nervozita okořeněná špetkou hnusu a odporu. Jako pokaždé, když jsem pomyslela na tu... odporovou mazlavou ulepenost a... *brrrr*.

Začala se mě neúprosně zmocňovat panika. Malý byt po babičce jako by se ještě zmenšoval, zdi se přibližovaly a já... já byla jako ta porcelánová laňka, uvězněná navěky uprostřed skoku, neschopná se skutečně pohnout...

Crrrr, rozdrnčel se zvonek u dveří.

Do prdele! To máš z toho váhání, blbko!

Napadlo mě, že bych mohla dělat, jako že nejsem doma. Mohla bych zhasnout, vypnout si telefon a... no sakra, je mi snad pět? Je to Roman, není to žádný ufon a já nejsem malá holka!

Nadechla jsem se, otevřela dveře a nervózně se usmála. Stál tam, o půl hlavy menší než já, s mírným úsměvem, nenápadný, nijak extra krásný, ale s očima, pro které by každá vraždila. Jednu ruku ukrýval ledabyle za zády a než jsem stačila něco říct, napřáhl ji ke mně a podal mi...

Zmateně jsem se na ten balíček podívala znovu... jo, vážně to byly ponožky. Tlusté, vlněné ponožky s nesmírně nevkusnými jedno-rožci. Zvedla jsem pohled od nečekaného dárku k Romanově čerstvě oholené tváři.

„Něco přinýst je přece slušnost, ne?“ vysvětloval, jako by nechápal můj údiv. „Kytka by byla trapná, kdybych ti cpal víno, vypadalo by to, že tě chci opít – ale věř mi, ponožek není nikdy dost. A navíc – takhle nebudeš bosa, až bude v zimě kosa.“

S jasnou předtuchou jsem otočila balíček a tam opravdu byla – veliká, ručně načmáraná cenovka „4,50“.

„Papuče neměli,“ zakřenil se.

Nevěděla jsem, jestli se mám smát, nebo mu ten dar nedar omlátit o hlavu. Veškerá nervozita a strach se ale rozplynuly jako máchnutím... kouzelnými ponožkami.

„Blbečku,“ zabručela jsem se stěží potlačovaným úsměvem a pustila ho dál. „Teď už tu pitomou písničku z hlavy nedostanu.“

Ani bych se nedivila, kdyby to udělal schválně. Věděl, v jaké neurotické spirále se dokážu sama uvěznit – a také mě z ní uměl vysvobodit. Instinktivně. Nejspíš díky tomu, že jsme byli oba naladěni na stejnou notu. Že si skvěle rozumíme, jsem zjistila hned na začátku, když jsme se setkali na přípravné schůzce před táborem. On tam jel jako jeden z vedoucích, já jako neplánovaný záskok za zdravotnici. Seděli jsme tehdy v malé vydýchané místnosti v přízemí oprýskaného paneláku,

nejspíš v bývalé kočárkárně, která teď sloužila jako klubovna. Tobiáš, hlavní táborový vedoucí, současný přítel mojí kamarádky Karolíny a zároveň favorit na titul největšího slizouna roku, už asi popáté opakoval itinerář odjezdu, pokyny prokládat vtípky, kterým se smál jen on, a hladil si předčasnou pleš, která se mu ve vydýchaném prostředí potila. Nechápala jsem, co na tom křivozubém a k uzoufání trapném chlapíkovi Karolína vidí. Já ho nemohla ani vystát. Když tedy znovu zopakoval, že „samozřejmě si všichni budeme tykat, mně říkejte Tobe,“ neudržela jsem se a tiše si ve svém koutku napůl automaticky zabručela: „Drž hubu, Todde.“ Nečekala jsem, že by to někdo zaslechl, takže mě vážně překvapilo, když se vedle mě ozvalo téměř neslyšné: „Jo, a uklid' si svý krámy, Todde.“ S překvapením jsem střelila pohledem po klukovi, který seděl po mé levici. S pažemi založenými na hrudi se houpal na vachrlaté židli a tvářil se jakoby nic. Jen mírně pozvednutý koutek rtů prozrazoval, že jsem se nepřeslechla.

Byla jsem v šoku. Netušila jsem, že tu narazím na dalšího fanouška *Bojacka* – cynického koně s velkým domem a sklony k alkoholismu. I když... kde jinde než tady, že?

Tak to byl on. Roman. Jak jsem pak zjistila, vkus na seriály a despekt k hlavnímu vedoucímu nebylo zdaleka to jediné, co nás spojovalo. Báječně jsme si rozuměli. Díky němu mi utekly ty dva turnusy jako voda a já si je užila mnohem víc, než jsem při oné instruktažní schůzce v klubovně doufala.

Od toho léta jsem vůbec nic nečekala. Tuhle bokovku jsem vzala, protože jsem měla čas – *pochopitelně*, že jsem měla čas, co bych také dělala? – a Karolína, která tam jezdila jako zdravotnice rok co rok, tentokrát chytila nějaký moribundus. Souhlasila jsem tedy, že letos pojedu místo ní. Peníze nebyly nic extra, ale ani se po mně nic extra nechtělo. Hlavně jsem tam měla být, občas přelepit koleno, tu a tam namazat spáleninu Panthenolem a užívat si léto. Jsou lidi, kteří dělají za byt a stravu horší práce. A někteří dokonce i pod horšími šéfy, než je Tobiáš.

Rozhodně jsem neměla v plánu se nějak družit. To nebylo nic pro mě. Jenže většina vedoucích očividně brala několikátýdenní

výjezd mimo civilizaci za příležitost vrhnout se do toho stylem „každý s každým“. Ne, toho jsem se účastnit vážně nemusela. Proto mě tak překvapilo, když se objevil někdo jako Roman. Kdo mi skvěle sedl, a přitom neměl potřebu rádoby nenápadnými gesty a výmluvnými pohledy zjišťovat, jestli bych byla svolná. Ostatně, jak jsem ho poznala, on by se podobnými tanečky neunavoval. Kdyby ho to zajímalo, prostě by to řekl.

A teď tu seděl naproti mně ve staříčkém prošoupaném křesle a já na úzké pohovce proti němu drtila v dlani jednorozččí ponožky a bála se natáhnout pro sklenici s vodou, aby si nevšiml, jak se mi třesou ruce. Jako bychom byli úplně jiní lidé než tam na táboře, kde bylo všechno letní a vonělo senem a jahodovým repelentem. Přitom to byly jenom dva dny, co jsme se vrátili. Dva dlouhé dny po čtyřech kraťounkých týdnech. Co se za tu dobu změnilo? Já? On? Nějaká kosmická konstanta, která ze mě zase udělala společenské dřevo?

Roman se snažil udržovat nenucenou konverzaci, jenže to neměl zrovna snadné. Moc jsem nespolupracovala. A když jsem chtěla odejít do kuchyňky a málem jsem kvůli tomu nemotorně převrhla stolek, zadíval se na mě a na rovinu se zeptal.

„Hele, Jani, fakt to chceš? Víš, že to není nutný. Jestli se na to necítíš, dáme si prostě kafe, pokecáme a zase půjdu.“

Vždycky přímý, vždycky otevřený. Dobře, přestaňme se tvářit, jako že tahle návštěva nemá jen jeden konkrétní účel. Zhluboka jsem se nadechla, abych se trochu zklidnila, a pohlédla jsem mu do očí.

„Jo. Jasně, že to chci,“ pokusila jsem se o úsměv. „Byl to přece můj nápad, ne?“

Pozvedl obočí. „No to teda prr. Nápad to byl můj. Moc dobře to víš a jenom si chceš připisat zásluhy.“

„No... dobře,“ připustila jsem. „Tak jsi to byl ty. Ale já s tím souhlasila. Takže... půjdeme na to? Ať to nezdržujeme.“

Uznale pokýval hlavou.

„Respekt. S touhle technikou svádění to dotáhneš daleko.“

„Vždyť víš, jak to myslím,“ zamumlala jsem, rudá až... prostě všude.

„Vím,“ řekl a jeho úsměv byl tentokrát upřímný. „Jak si to představuješ?“

„Dej mi chvilku a pak přijď za mnou. Jenom se upravím a... a tak,“ zakončila jsem rozpačitě vysvětlování svého pečlivě připraveného plánu.

Jen příkývl a já se rychle přesunula do ložnice.

Cvaknutí dveří jako by mi z ramen shodilo nějaké břemeno. Zamyslela jsem se. Vážně jsem rozhodnutá? Rozhodnutá a připravená? Asi ano. A hlavně jsem cítila, že Roman je *ten pravý*. Ne pravý jako ten pravý, ale... pravý na to, co chceme udělat. Ne snad, že bych po něm toužila a měkla mi z něj kolena, ale o to tu vůbec nešlo. Bylo mi s ním dobře, cítila jsem se s ním v bezpečí a za těch pár společně strávených týdnů jsem zjistila, že mu automaticky říkám i věci, které jsem před každým tajila. Nejen to, že jsem panna. Ale že jí asi navždy zůstanu. Že kdykoliv má dojít na tělesno, celá se v panice zavřu, fyzicky i psychicky. Že nejsem schopná se tímhle způsobem dotknout ani sama sebe. Díky, rodiče moji milí, fakt že jo. Museli jste ke všem mým vlastním problémům přidat ještě tohle, že ano?

Roman to věděl. A překvapivě mě s tím, na rozdíl od ostatních, neposlal za cvokařem, ani neříkal žádné takové ty prázdné fráze, že se to časem poddá, až najdu toho správného. Ne. Jen pokrčil rameny a prohlásil, že sex je sice fajn, ale není to smysl života. Takže pokud by mi nepřinášel radost, proč se do toho tlačit?

Byla jsem ráda, že to viděl takhle, ale namítla jsem, že v tom je háček. Jak mám vědět, jestli by se mi sex líbil, když si ho sama sabotuju? Tím jsme se dostali k poněkud absurdní debatě o „Schrödingrově číče“, výhodách života v krabici, ujetých fyzikálních experimentech – a nakonec jsme překvapivě skončili u tohoto návrhu. Že až se vrátíme zpátky domů, zkusíme to. Jen tak. Žádná křeč, prostě místo abychom seděli u rybníka a plkali o kravinách, zalezeme si do postele a necháme o kravinách plkat naše těla. Romanova slova, ne moje.

Samozřejmě, jen jestli budu chtít.

Říkal to tak uvolněně a samozřejmě, jako bychom se domlouvali na vrácení vypůjčených knížek. Žádné nejapné narážky,

žádné hluboké pohledy, žádný tlak. Prostě jen „jestli chceš, můžeme to zkusit“.

A ano, já to chci.

Převlékla jsem se do připravené saténové košilky a naaranžovala se na posteli do sexy pozice. Tedy, ještě před okamžikem jsem myslela, že je sexy, proto jsem ji také po pečlivém zvažování zvolila. Takhle nějak lehávaly ženské ve filmech – na boku, v pololeže, opřené o loket, s jednou nohou ležérně pokrčenou v koleni... Hm. Nejen, že to nebylo zrovna pohodlné. Navíc zrovna když se otevřely dveře, uvědomila jsem si, že mi hebká zelená látka negligé uvízla na boku v krajně nesexy faldu. Cukla jsem sebou, tím mi podjel loket a s tlumeným žuchnutím jsem se zabořila hlavou do polštáře.

„Já měl vždycky dobrý nástupy, ale podobnou reakci vidím poprvé,“ zašklebil se a zavřel za sebou.

Cítila jsem, jak se mi žene krev do obličeje, ale než jsem stačila vymyslet, co odpovím, přistoupil k malé knihovničce a začal si se zájmem prohlížet hřbety knih. „Koukám, že tady máš celýho Ryana,“ kývl uznale hlavou. „Nejlepší je stejně Píseň krve, to mi nikdo nevymluví.“

A zatímco mluvil, pomalu si rozepínal košili. Beze spěchu, jen tak mimochodem. Jako by ty knihy v mé stísněné ložnici byly mnohem důležitější než to, k čemu se schylovalo.

Sedla jsem si na posteli, opřela se zády o pelest a přetáhla si deku přes nohy, pro iluzi bezpečí.

„Tak jak to uděláme?“ zeptala jsem se.

„Já nevím,“ pokrčil rameny, stáhl si rozepnutou košili, hodil ji na židli a otočil se na mě. „Necháme tomu volný průběh a uvidíme. Nikdo nás do ničeho nenutí.“

Tu košili tam mrsknul jen tak. Nesložil ji, ani ji nepověsil přes opěradlo jako na ramínko – prostě jak tam spadla, tak ji tam nechal, s jedním rukávem zmuchlaným pod zbytkem látky a s druhým planďajícím na zem. Vyloženě mě z toho bolely oči.

Tohle teď přeče neřeš! okřikla jsem se v duchu. Místo toho jsem mu přejela očima po těle. Byl poměrně štíhlý, nijak zvlášť nasvalený

a očividně nechodil venku bez trička – trup měl i teď, po měsíci na letním táboře, o několik odstínů světlejší než paže. Dívala jsem se na jeho holou kůži, na tu ne už chlapeckou a vlastně ještě ne docela chlapskou hrud', na tu úzkou cestičku tmavých chlupů pod pupíkem vedoucí přímo dolů a ztrácející se pod sponou pásku... Dívala jsem se a cítila, že se ve mně něco hýbe. Něco, co nevědělo, jestli se má těšit, nebo radši vzít nohy na ramena a utéct.

Potřebovala jsem něco dělat, abych ty myšlenky zaplašila. Vstala jsem z postele a nesměle mu položila ruku na hrud'. Byl to zvláštní pocit. Za celou tu dobu, co jsme se znali, jsem se dotkla jeho holé kůže vlastně poprvé. Ani nevím, co jsem čekala, že se stane. Že se zajiskří? Že se ozve nebeská hudba a svět se roztočí? K ničemu takovému pochopitelně nedošlo. A přesto jsem se skálopevnou jistotou věděla, že teď, právě teď se všechno mezi námi mění. Jeho chladivá kůže pod mou horkou dlaní říkala, že už není cesty zpět.

Položil mi ruku na bok a usmál se. Moc mile. Nic dalšího ale nedělal, jen se mi díval do očí a čekal na můj další krok. Sakra, ale jaký? Rozbušilo se mi srdce a rychle jsem přemýšlela, co se vlastně v takových chvílích dělává. Časopisy jsou plné stupidních článků o hloupostech, ale že by někdo sepsal rady, jak má ženská postupovat, když jde do postele s kamarádem? To si asi máme hledat na Wiki.

Sjela jsem prsty dolů k pásku a začala zápasit se sponou. Do háje, proč je tak těžké dělat tyhle věci na někom jiném? Všechno je zrcadlově obrácené a ještě na cizím těle... a já kvůli tomu vypadám jako nějaká nemotora. Kožený opasek ale pořád ne a ne povolit.

„Au!“ sykl Roman, když jsem nakonec prudce zatáhla za konec řemene, abych ze spony uvolnila uvízlý trn.

„Ježiši, promiň!“ vyhrkla jsem. Teprve teď jsem si všimla, že jsem mu v zápalu snahy skřípla kus kůže.

Zazmatkovala jsem a mozek mi asi na chvíli vypověděl službu. Nedovedu si představit jiný důvod, proč jsem mu ve snaze zamaskovat svou nešikovnost sjela rukou do rozkroku... a jakmile mi došlo, co dělám, poplašeně jsem s ní zase ucukla.

Horší to už snad být nemohlo. Musela jsem vypadat jako trapná puberťačka, která si chce hrát na dospělou, a přitom zná sex maximálně z Cosmopolitanu... a přesně tak jsem se i cítila. Zrudla jsem, sklopila zrak a nevědomky o půlkrok ustoupila, jako bych tím házela ručník do ringu.

Jenže Roman kapitulaci nepřijal. Vysvobodil se z kalhot radši sám, zvolna vzdálenost mezi námi znovu zkrátil a pohladil mě po rameni. Jemně, zlehka. Ten dotyk mě proti vlastní vůli elektrizoval. Ale jestli mě tím chtěl uvolnit a uklidnit, rozhodně se mu to nepovedlo. Spíš naopak.

Jeho ruka dál sjížděla dolů po mé paži a jeho oči ten pohyb následovaly. Když dospěl až k mé dlani, zahákl se mi ukazováčkem za malíček, zvedl ke mně zrak a tiše prohlásil:

„Jen klid, Jani. Tohle není na body. Jseš nervózní, jasně. Proto tady přece jsme, ne? Jinak bys tu měla jinýho chlapa než mě. Nemusíme si před sebou na nic hrát, nemusíme se svádět, nemusíme se bát, jestli neuděláme něco, čím se před tím druhým shodíme. Prostě dělej, co ti přijde přirozený.“

„Mně teď přijde přirozený hodit na sebe tričko, vyběhnout z baráku a už se sem nikdy nevrátit,“ povzdechla jsem si se zavřenýma očima a posadila se na postel. Přesto jsem ale cítila, že se aspoň špetička toho jeho klidu přenáší i na mě.

Konec konců, byl to Roman. S ním jsem vždycky mohla mluvit na rovinu.

„Jaké bylo tvoje poprvé?“ zeptala jsem se, abych trochu stočila řeč jinam. O tom jsme překvapivě ještě nikdy nemluvili – jako asi o jedné z mála věcí.

Roman si sedl vedle mě, pak se natáhl na záda a založil si ruce za hlavou. „Jaký to bylo? Úplně jiný, než jsem čekal. Hlavně to bylo trapný. To mi utkvělo v paměti nejvíc.“

„Trapný?“ nechápala jsem a otočila jsem se, abych mu viděla do očí.

„Jo. Přistupoval jsem k tomu jako... no... asi jako bígl k trigonometrii. A nejspíš jsem u toho tak i vypadal. Bral jsem to hrozně vážně,

víš? Moc jsem se snažil dělat věci, který jsem si myslel, že se dělat mají, i když jsem netušil jejich smysl. Jako by to byl nějaký rituál, co má přesná pravidla, který ti ale nikdo předem neprozradí. A jenom když to uděláš správně, vážně se změníš z kluka v muže.“

„A podařilo se?“

Pobaveně se uchechtl.

„Jak by mohlo? Je to sex, ne vídú. Sex z tebe neudělá někoho, kým jsi předtím nebyla. Jsi pořád stejná. Akorát zjistíš, že existují i příjemnější způsoby trávení volného času než štrikování.“

Rty se mi zvlínily v trpkém úsměvu.

„Já bych možná radši štrikovala.“

Přejel mi prstem po zádech, jeho nehet klouzal po saténu jako po ledu nabitým statickou elektřinou.

„Já myslím, že by to byla škoda,“ řekl, vytáhl nohy na postel a klekl si za mě. „Zkusím ti ukázat proč, jo? Zavři oči.“

Netušila jsem, co má za lubem, a trochu jsem se v tu chvíli i bála, ale přesto jsem poslechla. On ovšem nechystal žádnou zvrhlost, ani jeden z jejích padesáti odstínů. Jen mě pohladil po rameni a až po několika okamžicích mi došlo, že ten zvláštní, jemný pocit v místech, kde krk přechází v rameno, jsou jeho ústa. Něžně mě líbal, hladil a moje tělo jako by nevědělo, jak si s těmi pocity poradit. Seděla jsem celá ztuhlá, ale oči se mi pod přivřenými víčky otáčely v sloup. Prsty jsem zatínala do deky a srdce se rozhodlo, že mi snad vyskočí krkem. Zběsile tlouklo tak, že muselo rušit sousedy.

Když mi Romanova druhá ruka zajela z boku do vlasů a otřela se mi hřbetem o ucho, kdosi slabě zasténal. Aha. To jsem byla já.

„Lepší než štrikování, ne?“ zašeptal.

Ztěžka jsem polka. „Trochu,“ vydechla jsem, ale kdo ví, jestli to vůbec slyšel.

Chtěla jsem ještě něco dodat, jenže on pokračoval a mně se v plících nějak nedostávalo dechu na další slova. Jeho ruce i rty pátraly po mých zádech, ramenou, krku a já se cítila jako nikdy dřív. Klidná, naprosto uvolněná. Jako bych to snad ani nebyla já.

Když mě položil na záda, nebránila jsem se. Už se sice dostal mnohem dál, než kam jsem se kdy s kýmkoliv jiným odvážila, ale nevadilo mi to. Ten hlásek, který mě vzadu v mysli peskoval za to, že tohle je přece *hřích* a *nechutnost*, jsem se snažila ignorovat. Místo toho jsem se podívala Romanovi do očí. Usmívaly se.

Jemně mi stáhl ramínka košilky a obnažil má nadra. Něžně jedno pohladil konečkem prstů a jen těsně se při tom vyhnul bradavce. Ta jako by tou křivdou vyslala do těla mrazivě brnivou vlnu a začala tuhnout.

„Máš krásný prsa, víš to?“ řekl zamýšleně a tak tiše, že skoro ani nepřehlušil tikot hodin z obývacího pokoje. Z toho nepřilíš romantického, zcela nepoetického, ale zato upřímného komplimentu se mi rozbušilo srdce.

Jenže srdce tím svým tlukotem asi nějak probudilo mozek a moje mysl, moje zkurvená, neurotická mysl dupla na brzdu. Vzrušení během jediného okamžiku opadlo, zmizelo v propasti a vystřídala ji akorát rostoucí panika okořeněná špetkou žluči. Překročila jsem tu hranici, za kterou už byla tma, a musela jsem se honem posadit, abych se do ní celá nezřítila.

To byl ten můj problém. Bát se prvního sexu, to je normální. Ale mít rodiče pošahané do té míry, že ve vás zasejí hrůzu z jakékoliv intimity... to dokážu vážně jen já. Možná by v mé hlavě nenapáchali tolik škod, kdybych byla úplně normální. Ale kdo jiný než oni měl vědět, že jsem v tomhle směru citlivější než ostatní? Možná mě chtěli chránit, možná ze mě chtěli mít slušně vychovanou dcerku... Jenže to došlo tak daleko, že kdykoliv se mému tělu začalo dít *hezky*, při prvním náznaku niterního rozechvění mě vlastní zrádná mysl polila kyblíkem ledové paniky a zhnusení sama nad sebou.

Samozřejmě, že jsem časem pochopila, jakou blbost mi to vštípili. Snažila jsem se to zlomit – sama, nebo i přes různé známosti. Ale byla jsem zkrátka bloknutá a už mě unavovalo se snažit.

Roman to o mně věděl, stejně jako věděl o mé posedlosti pořádkem, o mých pokusech hrát na kytaru i o mém receptu na

bramborovou bábovku – a já pro změnu věděla, že jeho poslední přítelkyně se s ním rozešla esemeskou, že má levý ukazováček delší než pravý a že neumí podélně parkovat. Večery na táboře byly dlouhé, ale při našich rozhovorech mizel čas rychleji než olej v petrolejce.

Jenže tahle letní pohoda byla pryč. Najednou jsme byli společně v posteli a já věděla, že to je zase celé v háji. Jako už několikrát předtím. Přitiskla jsem stehna k sobě, abych ten pocit zahнала. Marně.

„Promiň,“ špitla jsem jen a začaly mě trochu, ale nebezpečně pálit oči. Ne, nechtěla jsem brečet! Jenže se mě na svolení nikdo neptal.

„Za co se omlouváš, prosím tě?“ zabručel. „Vždyť jsme věděli, že se to může stát. Není to nic, co by byla tvoje vina. Není to, jako kdybys mě shodila oblečeného do rybníka. Za což ses mi, jen tak mimochodem, doteď neomluvila.“

Věděla jsem, že se mě snaží přivést na lepší myšlenky, ale nepomáhalo to. Seděla jsem tam s koleny pod bradou, uhýbala pohledem a snažila se zklidnit dech.

„Hele, zahraju si takovou hru, co ty na to?“ prohlásil a jeho hlas zněl stejně, jako když jsme předposlední večer seděli na špalcích před jídelnou a za skřehotání žab si vyprávěli historky z lyžáků. „Zavři oči. Ne, nic nedělej. Jen zavři oči. A říkej mi, jakou kytku ti bude připomínat, co ucítíš.“

Nevěděla jsem, kam tím míří, ale dobře. Lehla jsem si s rukama mírně od těla, zavřela oči a zhluboka vydechla. I když... že jsem nevěděla, co chystá? Možná nevěděla, ale rozhodně tušila. Přece jenom jsem ho trochu znala.

Nezklamal.

Prsty mi zlehka přejížděl podél klíční kosti. Pak se matrace zhoupla, jak si klekl na posteli trochu výš, a i se zavřenýma očima jsem poznala, že se ke mně naklání. Do nosu mi pronikla slabá vůně kolínské směsáná s pachem jeho těla. Jemně mne políbil na rameno a druhou rukou zvolna bloumal po mém těle, po boku, břicho a krku, úzkostlivě se ale vyhybal všem intimnějším partiím. Jako by mě snad nechtěl vyplašit, jako bych byla ta porcelánová laňka po babičce.

„Tak povídej, jaká kytka?“

„Cože? Jo, kytka... Já nevím, růže?“ vypálila jsem naslepo.

„Ale no tak,“ řekl a zvedl se do sedu. V hlase měl neskrývanou výčitku. „Jestli tohle byla ,růže‘, tak se vykašlu na vejšku a budu se živit jako gigolo. Ber to vážně, jo? Spolupracuj. Nebo toho mám nechat?“

To jsem nechtěla. Neurózy stranou, bylo to příjemné. A rozhodně lepší než štrikování. K jaké kytce ale přirovnat to, co jsem cítila? Copak jde petting, předeheru, nebo co se to vlastně dělo, přirovnat ke květině?

Pak mě ale napadl vhodný přírůbek.

„Pomněnky,“ řekla jsem rozhodně. „Víš, jako malá jsem jezdila na víkendy za babičkou a tam jich bylo na mezi hrozně moc. Byly křehké, krásně voněly, i když slabě, a já jsem je trhala a pletla si z nich takové jako prstýnky. Kdykoliv je uvidím, vzpomenu si na jaro a na tu pohodu... a kdoví proč taky na chleba s medem.“

Při té vzpomínce jsem se musela usmát. Pravda byla, že na pomněnky a vůni jarního lesa jsem si už dlouho nevzpomněla. Od babiččiny smrti jsem na její chatě nebyla.

„No vidíš,“ zabručel spokojeně Roman a já náhle zalapala po dechu.

Ještě jsem netušila, jaká květina bude tohle, ale drobná pomněnka na to rozhodně nestačila. Dlaň jedné ruky totiž položil pod mé ňadro a pomalu s ní otáčel, takže roztaženými prsty, jedním po druhém, mi pomaličku přejížděl po ztvrdlé bradavce. Tělem mi projelo mrazení a já jako bych zapomněla, jak se vydechuje. Jenže tím to nekončilo. Zároveň sklonil hlavu a nesmírně jemně, skoro až nesměle se dotkl rty té druhé, snad aby nežárlila. Pak ústa oddálil a špičkou jazyka ji polaskal. Opatrně, jako by se bál, zda není pod proudem. Mně tak rozhodně připadala.

Na závěr ji opatrně vzal mezi zuby a já myslala, že se zblázním.

„To je...“ snažila se říct, co mě napadlo, ale nějak mi vyschlo v krku. Musela jsem si odkašlat. „To je narcis. Znáš narcisy, ne? Vypadají jako motýli, křehcí a jemní, skoro se jich bojíš dotknout. Ale když k nim přičichneš, cítíš v nich tu obrovskou sílu jara. Mám je ráda. Ještě jeden narcis, prosím,“ usmála jsem se se zavřenými očima.

Vyhověl mi. Jeho ruka ale zároveň bloudila níž, sunula se po bříšku a nezastavovala se. Zdánlivě slabé narcisy se měnily v něco mnohem intenzivnějšího. Zmocnilo se mě chvění – začalo jen u dechu, ale brzy se mi přesunulo přes srdce a boky až do konečků prstů. Tušila jsem, kam má namířeno, a sama jsem se zvědavými obavami čekala, jak na to zareaguji... ale ne. Z Venušina pahorku se jeho ruka nepřenesla tam, kam jsem myslela. Pokračovala ve své cestě dál na stehno. On sám se také zvolna svezl od mých ňader níž a zlehka mě začal líbat na bříše, kolem pupíku a na bocích. Nevěděla jsem, jestli má on tak horká ústa, nebo jestli to tak sálá moje kůže. Možná obojí, možná právě proto jsem sotva popadala dech a tiše zasténala, kdykoliv mi tělem projela drobná vlnka rozkoše vyvolaná jeho dotyky.

„Tak co teď?“ zašeptal.

„Jak, co teď?“ nechápala jsem.

„Květina, Jani. Květina.“

„Jo tohle... hm... ach... já nevím... fakt nevím,“ podařilo se mi ze sebe dostat mezi jednotlivými nádechy.

„Tak mám přestat?“

„Ne! Ne, prosím, ne! Tohle je... třešeň,“ řekla jsem rychle. „Víš, jak jsou na jaře celé obsypané květy, ne? A když pak pod nimi sedíš a na tebe se zvolna snášejí ty okvětní lístky, jako by sněžil příchod léta...“

Nevím, jestli to, co jsem říkala, dávalo nějaký smysl, a bylo mi to vlastně jedno. Klidně jsem mohla znít jako náhodný generátor slov, nezáleželo mi na tom. Roman totiž pokračoval a jeho citlivé prsty se konečně začaly přibližovat k místu, kde se všechno rozhodne. Kde všechno skončí... nebo možná začne. Nespíchal – a já ho za to nenáviděla. Každopádně jsem cítila, že ať se stane cokoli, jsem na to připravená.

A teprve teď mi došlo, o co se snažil, co měly ty kytky znamenat. Nebyla to jen tak nějaká hra, žádný praštěný romanovský rozmar. Chtěl odvést mou pozornost jinam, zaměstnat mou neurotickou mysl něčím jiným – přimět mě soustředit se na to, co skutečně cítím, ovšem na nic zbytečného okolo. A podařilo se. Už teď byl dál, než jsem dokázala být sama se sebou já. A věděla jsem, že se u toho nezastaví.

mu rukama do vlasů a přitiskla ho k sobě, snad aby mi neunikla ani částička té slasti.

Chtěla jsem říct, co cítím. Chtěla jsem mu vypovědět, jak jsou mé smysly zahlcené stejně, jako když jsem jako malá zanořila hlavu do rozkvetlého šeríku. Chtěla jsem mu popsat tu hutnou, opojnou vůni, ty syté barvy, hukot včel – celý ten koktejl vjemů... ale nedokázala jsem to. Roman pokračoval a já už nezvládala nic než se jen prohnout jako luk, zalitá vlnami tepla vycházejícími z mého nitra. Stihla jsem už jen vydechnout:

„Šerík... šerík...“

Ty poslední hlásky jsem si možná musela už jen domyslet, protože hlas mi vypověděl službu, stejně jako všechno ostatní.

Aha, tak o *tomhle* byly ty články v Cosmopolitanu. Tohle bylo *ono*. Teď. **TEĎ!**

Roman poznal, kdy přestat, ale sám se nepohnul ani o píd'. Stále ležel s hlavou mírně nadzvednutou nad mým klínem a pevně svíral moje třesoucí se stehna – byl mou kotvou, oporou i zkázou. Cítila jsem jeho pohled, ale nedokázala jsem otevřít oči, bylo to nad mé síly.

Extáze zvolna ustupovala a já nevěděla, jestli byla krásnější ona, nebo ty její dozvuky. Za chvíli jsem se ale znovu zmocnila vlády sama nad sebou. Přitiskla jsem bradu na hrud' a shlédla k nohám postele na Romana. Usmíval se. Chytila jsem ho za ramena a vytáhla si ho k sobě.

Opřel se mi lokty vedle hlavy, aby na mně neležel celou vahou, ale klidně mohl. Horko jeho kůže na mém těle bylo přesně to, co jsem potřebovala. A ještě něco.

Jednou rukou jsem mu sjela po zádech, zajela pod černé boxerky a zaryla mu prsty do hýždí, zároveň jsem rozevřela rty a zvedla hlavu z polštáře. Pokusil se ještě narychlo si otřít ústa, ale nedala jsem mu dost času. Prsty druhé ruky jsem mu vjela do vlasů na zátylku, přitáhla si ho a hladově ho políbila. Bylo mi jedno, že má na rtech a jazyku mě samotnou, že z něj cítím vlastní tělo. Nemyslela jsem na to, jak mi ta představa připadala ještě před chvílí odporná. Ten ostych a nechuť, které jsem cítila dřív... to cítil někdo jiný. Možná se

ta stará osoba po dnešní noci vrátí, možná ne, mně to ale bylo v tuhle chvíli jedno. Potřebovala jsem ho, na ničem jiném nezáleželo. Vpíjela jsem se do něj a on mi odpovídal stejným způsobem. Jeho jazyk prozkoumával a hladil, ten jazyk, který mi toho před chvílí tolik dal... hrál si se mnou a já s ním, navzájem jsme se zkoumali a seznamovali.

Cítila jsem, jak se jeho úd uvězněný v černých šortkách otírá o můj rozevřený klín. Jako by váhal, jako by nevěděl, jestli opravdu může.

Po tom všem to ještě neví? Po šeríku?

S pohledem upřeným do Romanových dychtivých očí jsem ho vysvobodila a nasměrovala tam, kam patřil. Opatrně, velice zvolna vklouzával dovnitř, ale jen co se mé tělo obemklo kolem jeho žaludu, Roman ztuhnul, jako by zkameněl. Tázavě jsem na něj pohlédla a snažila se mu vyjít vstříc, on však nespolupracoval. Skouzl si ret a zdálo se, že svádí ve svém nitru boj. Boj, o kterém předem věděl, že ho prohraje.

„Do prdele,“ syknul nakonec netrpělivě, sklouzl ze mě a s pyjem vztyčeným jako s virgulí zamířil rychlým krokem k místu, kde na podlaze ležely jeho kalhoty. Honem našel správnou kapsu a vytáhl plochý stříbřitý balíček.

Aha, to mi v celém tom zápalu nedošlo. Aspoň že jemu ano.

„Dělej,“ pobídla jsem ho a trochu se na posteli zavrtěla, zatímco on zápolil s obalem. Doteď jsem si myslela, že to já jsem ta nervózní a on ten, který má všechno pod kontrolou. Už to tak nevypadalo.

Nakonec si ale poradil, několika rychlými pohyby si prezervativ nasadil a během okamžiku byl už zase na mně.

Ve mně.

Objala jsem ho, jako bych ho už nikdy neměla pustit, a přijala ho do sebe. To, co jsem cítila, nebyl šerík. Nebyla to žádná mizerná květina, na ty teď nebyl čas. To, co jsem cítila, byl Roman. Roman a já, já a Roman. Na co kytky, když máme sebe?

Celé to netrvalo až tak dlouho – rozhodně kratší dobu, než bych si bývala přála. Ale když jsme přestali a leželi vedle sebe na boku, zpocení a otočení čelem k sobě, byla jsem vděčná za každou sekundu, po kterou to trvalo.

Ztěžka oddychoval, usmíval se očima a hladil mě palcem na kyčli.

„Tohle jsem chtěl udělat už od chvíle, kdy jsme se potkali,“ prohlásil spokojeně.

Překvapeně jsem pozvedla obočí. „Vážně? Tak proč jsi to nechal až na teď? Víš, že bys mě ukecal už na táboře, příležitostí jsme měli spoustu. Mohli jsme mít krásný léto.“

Zavřel oči a škubnul rameny.

„Nebo jsem to taky mohl celý podělat,“ prohlásil. „Nechtěl jsem to riskovat, bylo mi s tebou moc fajn. Tohle byla sázka na jistotu.“

„Jo tak na jistotu? Nefandíš si náhodou, kamaráde?“

„Ne, tak to nemyslím,“ opravil se rychle. „Ale kdyby to dneska nedopadlo, mohl bych se sbalit, vypadnout a už nikdy bychom se nemuseli vidět. To bych tam pod stanem udělal jen těžko.“

„A myslíš, že to teda dopadlo dobře? Že se nemusíš sbalit a vypadnout?“ škádlila jsem ho.

„Cože?“ zamrkal překvapeně. „A mám?“

Zvláštní. Kdykoliv jindy by poznal, že si z něj utahuji. Ale já ho nechtěla zbytečně trápit.

„Tak jednoduše se z toho nevykrotíš,“ zapředla jsem škádlivě a překulila se tak, abych na něm seděla. Pohlédla jsem mu do očí a mé vlasy ho zalechtaly na tváři. „Určitě jsou kytky, které jsme ještě neprobrali.“

A měla jsem pravdu.

Dopis

Terka Hřibová

Přešlo už tolik času, až to jednoho donutí přestat s počítáním pomocí kalendáře anebo těch starých pendlových hodin. Pamatujete si je? Ovšem, ten bizarní kýč masy zlata a nevkusných kudrlinek od tetinky. Ten pamatuje každá návštěva.

Tam jsem Vás poprvé potkala.

Cuknutí dlouhých, na pohled křehkých prstů. Hodiny šokovaně zmlkly. Tohle si k nim obyvatelé domu nikdy nedovolili. Přestože všem pravidelným odbíjením způsobovaly bolest hlavy, ačkoli by to nikdo z nás nepřiznal. Koneckonců, po tetince jednou zůstane hezké dědictví. Já Vás tehdy považovala za vetřelce. Štěnici v našich životech, parazita, příživníka, jen vybírejte. Můj bože! Ty prsty jsem myslela, že Vám zpřerážím.

Jakým právem saháte na cizí majetek?! Těmi slovy jsem švihla stejně zručně jako na středečních lekcích šermu.

Vy jste zlehka kmitl pohledem od hodin ke schodišti. Poněkud drzost, projevit tak málo zájmu o dívku, ale mlčela jsem. Jenže uražená ješitnost zasela drobné semínko vzteku. Začalo klíčit.

Posunul jste si brýle na nose a usmál se.

Chodba voněla pomeranči a leštěnkou na dřevo. Zábradlí ohlazené mnoha generacemi hřálo, přímo pálilo. Přesto jsem svou oporu nepustila.

Nechtěl jste nikoho urazit, tak zněla velmi zdvořilá odpověď, doprovázená lehkou úklonou. Vypadal jste jako školák, a do jisté míry skutečně byl. Nicméně stále starší než já. Ovšem moje maličkost stála výše, nejen kvůli tomu přehnaně velkolepému schodišti.

Především díky práci zařízené potřebnému studentovi mým otcem. Zkrátka, s celou svou důstojností sedmnácti let jsem Vám potřebovala dát najevo, kdo zde vládne.

Večeře. Otec, matka, sestry. Dokonce i otcovi lovečtí miláčkové ten večer dýchali jen pro Vaši pozornost. Dostali ji, i služebné. Jen pro mne nezůstalo ani zdvořilé přikývnutí. Ne, že bych stála o Vaši pozornost, či dokonce chtěla zapůsobit. Proti mně seděl bezostyšný studentský hejsek, jenž okouznil celou rodinu. Tedy, až na mě. Nedo-statek talentu k vyprodání koncertů, a tak jste se dal na učení klavíru v lepších rodinách.

Vidím až do duše – já, sedmnáctiletý znalec lidských povah a života obecně. Aspoň takový obraz tehdy vracelo zrcadlo. U Vás jsem odhalila pokusy o svedení jedné z mých sester. Což musel pochopit každý, kdo pozoroval dívčí část domácnosti, záměrně pleťoucí noty známé od dětství. Nebo trpělivý, shovívavý úsměv s opatrnými doteky při opravování chyb.

Zato mé lekce místo smíchu hlídal podmračený pohled a Vy ztracený v mysli, daleko od hudebního salonku. Další velká rána ješitnosti mladé slečny.

Ke všemu jste ještě dobře tančil, ovšem já vymyslela menší zákeřnost. Zatímco sestry při tanci poletovaly jako zářiví exotičtí ptáčci, já drze – dokonce plna zadostiučinění – dupla učiteli klavíru na nohu. Hrozně mě to mrzelo, samozřejmě. Chtěla jsem víc.

Trest následoval, kromě omluvy jsem Vám zůstala dlužná i tanec. Na plesu, kde nebude duše, která by mne neznala. Nepřátelské pocity vůči Vám dosáhly takové intenzity, že v myšlenkách jsem Vás potkávala častěji než na chodbách domu.

Snažit se zadržet čas je stejně marné, jako holýma rukama zkoušet zastavit řeku. Nastal večer plesu. Chodby prozářené světlem, smíchem a překrásnými dámami. Sponky účesu stahovaly nejen vlasy, ale i obličej, látka šatů studila, šperky zrovna tak. Zatímco sestry na parketu jiskřily elegancí, já splývala se zdmi. Přesto jste tušil, kde žádat o splacení drobného dluhu.

Vzal jste mou dlaň do své, teplo stoupalo přes něžnou bělost rukaviček a barvilo tváře do lehce růžové. Vždy jsem to mohla svést na horko, díkybohu, vytvářené desítkami hostů v sále, promíchaném s tolika parfémů, až se motala hlava.

Hudebníci rozehráli rozpustilou melodii a svět potkala podivná věc. Zmizela zrcadla, přehnaná květinová výzdoba, hosté, ošlapané parkety se zhroutily a já uvnitř padala.

V nejmenším mi to nevadilo.

Až ruka kolem mého pasu zapříčinila zakolísání. Oči připoutané k zdobenému stropu, nad Vaše rameno. Nešlo nahlas říct, nad čím přemýšlím.

Myslela jsem totiž na nepatrnou hranici mezi námi, tvořenou tenkou vrstvou látky a pár krajkami, aby vhodně odhalovaly to, co mladé dámy veřejnosti neukazují. Tančící páry kolem nás vytvářely kapesní verzi vesmíru, určenou jen nám. Zpíval v rytmu udávaném nástroji. Coby tajná čtenářka zamilovaných románů jsem byla ochotná přísahat, že stejně slyším svoje srdce.

Nakonec jsme se ocitli daleko od hlučícího davu i jasných světél. Ukrytí v příšeří mezi jasným plesu a černou pustinou tmy za okny. A tehdy, aniž by nás kdokoli varoval, tanec zpomalil.

A tady jsme. Tenká nit natažená nad propastí, před níž bychom měli ustoupit, ale nechceme. Nevědomky jsem udělala krok k Vám, Vy ke mně. Ztracenou odvalu, dívat se Vám do očí, jsem vyměnila za zbytek racionálního uvažování. Špatná transakce.

Vaše pohazení nejistě hledalo cestu od spánku k šíji. Tam zastavilo. Četla jsem otázku, na niž srdce odpovědělo poplašeným tlukotem. Slyšel jste ho? Nejspíše ano.

Nevím, kdo udělal poslední krok. Kdo smazal stěží postřehnutelný rozdíl mezi tím, co ještě můžeme, a věcmi, na které myslíme výhradně v soukromí ložnice. Poté dlaň, plná hřejivého tepla a laskavosti, proklouzla kolem klíční kosti a vykřesala nepatrnou jiskru. Což stačilo.

Předpokládám, že stále existovalo něco jako společenská konvence, ovšem přes tu se hladce přehnal plameny uvnitř mne

a nechaly za sebou jen touhu po blízkosti. Přitiskla jsem se k tělu naproti mému. Až téměř s bolestí jsem vnímala každý záhyb látky, krajkou i nitku. Byly překážkou, kterou jsem potřebovala odstranit. Vymazat, strhnout ten rozdíl, abychom zbyli jen my.

Ty dvě dlaně, které překreslovaly do paměti oblouk zad.

Zadržovaný dech. Můj. Tvůj. Celého světa.

Prudce, naléhavě mě přitáhly blíž, abych o zlomek času později narazila zády na dřevěné táflování. Ten pohyb mě vylekal, ale nikdy jsem se nebála raději. Přesně po tom toužím, pevně jsem tiskla náruč vonící hřebíčkem, skořicí a pomeranči. Zároveň bezpečí i závrať. Ruce samy našly cestu mezi frakem a košilí, snad tělo pod nimi znaly odjakživa. Prsty jsem zaryla do zad. Vzдор všemu fyzickému okolo, ten polibek byl zpočátku něžný. Jako motýl, co náhodou usedne na zápěstí, jako první vložka zimy, která se snesla na zem. Těžko říct, odkud po jediné vložce tak rychle přišla sněhová bouře.

Byla tady, znovu a znovu brala dech, srážela srdce dolů, aby jej vzápětí vyzvedla. Přesto jsem se do ní sama vrhla. Líbala jsem tváře, krk, prsty bloudila po zádech i ve vlasech. Chtěla jsem víc, než jsem mohla dostat. Chtěla jsem Tebe, i kdyby jen na krátkou chvíli. Toužila jsem opustit sál, zahodit šaty, nechat jen nás a vůni Vánoc. Toužila jsem po korzetu, který by zůstal zapomenutý na zemi, a pohlazení přes oblinu ňader. Takové, které by slétlo mnohem níže. Možná jsem málem upadla, ale Tys to nedopustil.

Němá řeč beze slov, další hra pohledů a polibků. Stačily na domluvu, že zmizíme ze sálu i ze světa.

Avšak na útek už nikdy nedošlo. Vtrhli tam oni. Se svými puškami, hněvem a hladem obráceným vůči naší rodině. Co jsme mohli dělat, kromě útěku? Srdce už nebila pro tajenou lásku, ale za přežití. Ruce nezkoumaly cestičky milenců, pátraly po stěnách ve snaze najít únikovou cestu.

Přišli a rozbili mi nejen domov a na dlouhá léta jediný známý svět, ale také mé srdce. Už nikdy jsem Vás neviděla. Byly další ukradené okamžiky lásky, avšak s jinými tvářemi, další vzplanutí a zklamání,

děti, vnoučata. Za celá léta žádná stopa, přes veškeré pátrání. Nakonec vzpomínky vybledly a vlasy zbělely.

Pak přinesli ten dopis.

A teď tu sedím a píši.

Přešlo už tolik času...

Narozeninová oslava

Jana Pavloušková

Obloha už světlala předzvěstí svítání, ale horské město stísněné mezi dvěma štíty ještě spalo. Snad jen s výjimkou strážných, tajných milenců a pekařů.

Vtom do úzké uličky prudce zabočil světlovlasý kluk. Okamžitě zastavil a ohlédl se. Vzápětí se přihnul další mladík. Jako by z oka vypadl tomu prvnímu, jen ho o hlavu převyšoval. Oba dva sotva popadali dech, ale vesele se šklebili od ucha k uchu.

„Ta podoba... je dokonalá!“ smál se ten menší. „Celý mistr představený.“

Vyšší kroutil hlavou. Ještě před chvílí nevěřil, že by socha zakladatele Konguru byla tak podobná současnému vládci nejvýznamnější místní instituce – sulamské školy bojových umění. Stačila ale trocha konopné koudele na kníry a prořídle vlasy, pořádně nacpaný pytel na břicho a podoba byla zcela zřejmá.

„Škoda, že neuvidíme, jak se budou tvářit první chodci,“ poznamenal ten vyšší.

„No jestli chceš, můžeme se vmísit do davu, ale to už moc smrdí průšvihem. Za chvíli máme vstávat a mistři by nás měli vytáhnout z postelí s pořádnými ospalky.“

„To sotva, Fele, po tomhle se mi jen stěží podaří...“

Za jejich zády se rozezněl dusot několika těžkých postav. A kovové cinkání jim první dojem jen potvrdilo. Strážní.

„Zatraceně!“ zaklel tiše Felak a rychle se rozhlédl po uličce. „Jak na to mohli přijít tak brzy? Táhle!“ ukázal na škvíru mezi kůlnami.

Slunce pomalu lezoucí nad obzor z ní ještě nevyhnalo všechny noční stíny. Vmáčkl se až dozadu, jeho kamarád se držel v těsné blízkosti. Mačkali se na sebe, až cítili zběsile bušící srdce i nervózní polykání toho druhého. Ale šťastně se zubili. Vyjde to, minou je. Určitě.

„Ultame, moc vyčníváš,“ zašeptal Felak. „Sklon se trochu, ať nejsou tak vidět ty tvoje vlasy.“

Vyšší kluk poslechl a sklonil hlavu. Měli teď tváře těsně vedle sebe a doslova dýchali stejný vzduch. Nebo se dělili o to, co z něj v úzké škvíře páchnoucí plísni a myšinou zbývalo.

Vyšší kluk se najednou zachvěl. Dlouze vydechl a pak přitiskl své rty na přítelovy.

„Fuj!“ vyprskl Felak a odstrčil ho od sebe. „Co to vyvádíš?“

Ultam zrudl. Najednou úplně znachovatěl, jako červánky pokrývající oblohu. Sotva popadal dech a couval. Vypotácel se až do uličky, malátný, jako kdyby dostal pořádně pěstí.

„Počkej!“ sykl Felak, ale bylo už pozdě.

„Hej, tamhle je!“

Dusot stráží zněl tak blízko, že už nemělo smysl se o cokoli pokoušet. Zvláště, když si jich Ultam všiml, až když ho popadli za halenu žáka sulamské bojové školy a pořádně s ním zacloumali.

„A tady je ten druhý,“ otočil se jeden strážný za Ultamovým pohledem do škvíry. „Tak polez, polez. No dělej.“

Několik párů rukou popadlo i Felaka.

„Takže, žáčci,“ oslovil je velitel stráží, „neměli byste být ještě v postelích? A předpokládám, že propustky do města bych u vás taky hledal marně. Nemám pravdu?“

Sklopili oči a mlčeli. Kdyby to bylo poprvé, možná by se vylhali. Jenže za poslední dva roky ve škole měli na svědomí tolik vylomenin, že by jim teď výmluvy sotva někdo uvěřil.

„Jistě,“ uzavřel velitel krátký soud. „Tak pojďte, ať se to vaši mistři dozvědí co nejdřív.“

Teprve tehdy Felak vyhrkl: „Prosím! Nedalo by se to vyřešit nějak... jinak? Co třeba pár pohlavků? No tak, za chození bez propustky přece...“

Strážný se mu vysmál. „A co ten bordel na soše, co? O tom nic nevíte?“
Oba udiveně zavrtěli hlavami.

„Jasně,“ odfrkl si velitel. „Tak aby bylo jasno. My,“ zdůraznil, „my vás bít nebudeme. Od toho tu jsou jiní. A...“ nepěkně se zasmál, „určitě to provedou líp, než by se kdy povedlo nám. Nemám pravdu?“

Měl pravdu, to oba věděli příliš dobře. Ultam sklopil hlavu ještě hlouběji a jakémukoli očnímu kontaktu s Felakem se vyhýbal po celou cestu do školy.

Ultamův mistr přešel brzké probuzení jen temným zavrčením v pootevřených dveřích svého bytu. Určení trestu za prohřešky, které mu strážní vyjmenovali, si chtěl původně nechat až na začátek výuky. Ale z hloubi bytu se vzápětí ozval dětský pláč. A ženské lamentování, když mistrova manželka vstávala, aby utěšila jejich nejmladšího synka.

Mistr se zamračil.

„Dvacetkrát výběh na Pařez,“ ukázal na horu tyčící se nad městem. Na její plochý vrchol vedla klikatá cestička. *Dlouhá a příkrá cestička.*

„Ano, mistře,“ zamumlal Ultam. Ze stezky znal už každý kámen. I to, jak dokázala ke konci vzít zbytky dechu už po prvním výstupu. Jen při té představě se mu chtělo zvracet.

Felakův mistr se k trestu připojil. A jelikož nepochyboval o tom, kdo celou vylomeninu vymyslel, přidal svému žákovi i úkol vynést nahoru vždy dva plné měchy vody.

„Abyste neměli nahoře žízničku,“ zachechtal se, než zavřel dveře.

Tím strážní považovali celou věc za vyřízenou. Odvedli delikventy do jejich dormitáře a tam je zanechali určenému osudu.

Ultam zapadl do svého pokoje, aniž by se na Felaka podíval. Dveře se ani nestačily dovřít, když se zase rozlétyly.

„Co to sakra mělo znamenat, Ultame?!“

Mlčel a sklopil hlavu. Neměl kam utéct.

„Můžeš mi zatraceně odpovédět?! Vždyť by nás minuli, kdybys...!
Cos to vlastně udělal, u všech bohů?“

„Omlouvám se, Fele,“ zamumlal a začal rudnout. Stejně jako v té škvíře. „Nemělo se to stát. Mrzí mě to. Tohle i to, že nás pak chytili.“

„No ale proč jsi to udělal? Já to vůbec nechápu!“

„To je jedno. Už se to nestane. Nikdy. Znovu se omlouvám,“ sklopil hlavu ještě níž, aby skryl své rozpaky, ale ve světlých vlasech mu svítily rudé uši.

„Ultame,“ oslovil ho Felak už klidněji. „Omlouváním mi to nevy-světluješ. Tak proč jsi to udělal?“

„Spletl jsem se. Já... víš, jsme si tak blízci... A já mám pocit, že... bojím se, že se mi líbí víc kluci než holky. A ty... ty jsi mi prostě nej-blíž, až jsem si myslel...“ zašeptal tak tiše, že by ho přehlušil i červotoč ve stropních trámec.

„Jako že ses do mě zakoukal?“ vydechl nevěřičně Felak. „Po tolika letech? Blbost! A to, že jsi na kluky, si myslíš kvůli čemu? Žes dostal pitomej nápad a dal mi pusy? No, některý kluci jsou hezčí než kde-jaká cuchta, tak z toho zase nic moc převratného nevyvozuj. A jestli si to myslíš i o mně, tak by mi to mohlo i zalichotit.“

„Já to neumím vysvětlit, Fele. Prostě mě to k holkám netáhne. Nikdy netáhlo, abych byl přesný. Pochopím, když už se se mnou nebudeš chtít přátelit. Opravdu.“

„Ale no tak! Krom toho, že jsme bratrance, se známe od té doby, co jsme ještě čůrali do plínek. Už jsem tě za těch sedmnáct let někdy nechal ve štychu?“

Vzhlédl a zamyslel se. „Počítá se i to, jak jsi mě zamkl u vás na půdě, utekl a nechal mě tam až do večera?“

Felak se omluvně zašklebil. „Bylo nám pět, tys měl celou jednotku cínových sulamů, a dokonce i jezce! A nehrál sis s nima! Uznej, že mi to připadalo jako zatracená nespravedlnost, když jsem musel předstírat velký bitvy jen s hromádkou kamínků!“

Oba se zasmáli.

„Máš pravdu,“ přisvědčil pak Ultam. „Vždy jsme si pomáhali. Ale co s tímhle, Fele? Můžeme dělat něco s vůlí bohů?“

Felak se zamračil. „Jako že v tom maj prsty bohové? Nezveličuješ to trochu? Prostě ses ještě nikdy pořádně nekoukl na ženskou, tak je to. Tvůj brácha určitě nebyl obsypanej staršíma a vyvinutýma kamarádkama jako moje sestry. Ale víš co? Já vím, kde maj ten nejlepší exemplář ženský krásy! A vlastně... i těch bohů se můžeš zeptat.“

Průchod do města bez propustky měli oba natrénovaný k dokonalosti. Školu sice oddělovaly od zbytku Konguru nízké hradby, ale ne všechny provozní branky byly hlídané. Někde přiléhaly kůlny až téměř k vrcholu zdi, a pokud by došlo na nejhorší, vždy se dalo projít podzemními stokami. Na nejhorší naštěstí nedošlo, takže sešplhali z hradeb a nepáchli po spláškách.

A to bylo jen dobře. Felak totiž odtáhl svého přítele do chrámu bohyně lásky, zdraví a života Ariaty. Tyčil se naproti radnici na hlavním náměstí a ani v časných ranních hodinách rozhodně netrpěl nedostatkem návštěvníků.

Mohutná socha s mateřskými křivkami pozdvihovala nad oltářním stolem ruce, jako by chtěla obejmout všechny své děti. Ty jí za její laskavost, nebo jako úplatky, nosily dary. V takovém množství, že se sotva vešly na stůl před sochou. Příšeřím chrámu proto omamně voněl med, čerstvé květiny a ovoce, jehož šťáva zatékala do spár mezi kameny podlahy a v horkém počasí zkysle páchla.

Usadili se na kraj druhé řady dlouhých dřevěných lavic vyrovnaných po obou stranách sálu. Ultam otočil ruce dlaněmi vzhůru, zavřel oči a začal se modlit.

„Velká Matko, prosím, pomoz mi...“ zašeptal.

„Nech toho modlení. Sme tu kvůli něčemu jinýmu.“

Ultam otevřel oči a podíval se na přítele. Felak se záhadně šklebil. Tenhle výraz nevěstil nic dobrého.

„Proč jsme sem tedy šli?“ zeptal se podezřívavě.

„Mrkni na tu sochu! Ta má ale cecky, co?“

Ultam vyvalil oči. Na Felaka. Na takové bezbožné řeči nebyl připravený.

„No nezírej na mě, ale na ni! Zkus si představit, že nemá ty prsa z mramoru, ale měkký a teplý a ty že stáhneš tu tenoučkou látku, která stejně nic nezakrejš, a zaboříš svůj obličej do... do prdele,“ skončil najednou Felak, překřížil si stehna a provinile se rozhlédl. „No, prostě něco takového si představ.“

„To je nechutné, Fele.“

„Nechutný, že by sis představil dělat to bohyni, nebo nechutný, protože to je ženská?“

Ultam zamrkal a podíval se upřeně na Ariatu. Do jejího obličje s laskavým úsměvem. Pak sklouzl trochu níž k poprsí naplněnému dostatkem mléka pro všechny hladovějící sirotky. K bokům, které daly život celému lidskému rodu.

Povzdechl si: „Nevím. Opravdu nevím. Nedokážu o ní uvažovat... jinak. Jako ty.“

„Tak to už nám zbejšvá jen najít opravdovou ženskou, kamaráde. Jestli tě nedokáže rozrajcovat ani bohyně lásky... Tak ta skutečná musí bejt vážně kus.“

A v tom spočívala skutečná obtíž. Jejich škola bojových umění sídlila v pevnostním městě, kde sice dívky a ženy žily také, ale jejich počet zdaleka nedosahoval počtu cvičných zbraní, knih o zbraních i skutečných ostrých zbraní. A pokud už ve městě žily, dal se k nim většinou přiřadit některý z uživatelů oněch ostrých zbraní v podobě bratra, otce či manžela.

„Začneme někde, kde to znáš,“ pustil se do plánování Felak, jakmile vylezli z chrámu. „Ať nezrudneš jak rak, jen co se na ni koukneš. Potkáváš někde nějakou holku? Já si vzpomenu snad jen na nejstarší dceru tvýho mistra, ale to už moc smrdí svatbou.“

„Jakou svatbou, u všech bohů?“ zajíkl se Ultam.

„Si jako myslíš, že by tě nechal jen tak nezávazně špásovat s jeho zlatíčkem? Zapomeň. Ale ta svatba tě stejně jednou čeká, tak si na tu představu zvykej.“

„Nejsem si jistý, jestli se vůbec chci ženit. Jako někdy. Teď určitě ne.“

„Však on ti to tatík vysvětlí, až bude shánět dědice. S tvým bráchou moc štěstí neudělá, když prásknul dveřma a na sulamský rodový povinnosti se vybod, tak se nejspíš budeš muset snažit ty.“

Ultam se zarazil uprostřed kroku. Felak si toho všiml o další krok později, když ho nezahlédl uprostřed davu po svém boku. Chodili spolu tak dlouho, že si na vycítění Ultama vyvinul něco jako další smysl.

„No co je?“ otočil se. „To tě to ještě nikdy nenapadlo?“

„Ale on je starší! A za dívkami určitě chodí, co jsem zaslechl... Tak proč bych...? Ne, to po mně nemůže nikdo chtít!“

Felak se vrátil, vzal přítele kolem ramen a přinutil ho znovu vykročit směrem ke školním budovám.

„Možná. Možná ne. Ale pro jistotu by sis měl to dvoření trochu pocvičit. I kdyby jen proto, aby tě někdo nepovažoval za nechutnýho zvrhlíka, co se mu sápe po synáčkovi. No nekoukej se na mě tak, víš, co si některý lidi myslěj. Ale ještě jsi mi neodpověděl. Potkáváš tu nějakou holku?“

„U knihkupce ano. Chodím tam obdivovat jednu takovou pěkně tlustou...“

„No vidíš!“ zaradoval se Felak.

„...knihu. Nejnovější vydání klasické Taktiky doplněné o podrobné plány probíraných bitev. Kolorované! Až mi přijde další apanáž, budu mít už dost, abych...“

Ultam zmlkl, když si všiml, že ho přítel v dalším vychvalování předností publikace už nepodporuje. Naopak, tvářil se zhnuseně.

„Ultame, prober se!“ chytil ho za ramena a zatřásl s ním. „Řešíme ženský, ne knížky! Co ta holka?“

„Aha, ta. No ta tam občas ometá prach.“

„Tak to jí z šatů určitě něco vylízá víc, než by mělo, ne? Když se natahuje do nejvyšších polic? Hm? Zkusil ses jí podívat pod sukni?“

„Ne, já jsem vždy uhnul, abych nepřekážel.“

Felak si povzdechl. „A jmenuje se?“

„Ten krámek?“

„Ultame!“ zavrčel netrpělivě Felak.

„Ta dívka? No, nevím. Nikdy mi nepřišla dostatečně zajímavá.“

Felakovi zajímavá připadala. Dobře roslá, s jemnými pihami ve tváři a hnědými vlasy s měděnými odlesky. Pozoroval ji výlohou, jak ometá pérovou prachovkou knihy, do jakých úhlů je schopná naklonit svůj výstřih a jak špulí svoje nádherně tvarované rtíky.

„Taková skvělá holka a ty si jí nevšimneš? To je chyba, kamaráde. Teď půjdeš dovnitř, nebudeš pokukovat po Taktice, ale dáš se do řeči s ní.“

„A co jí mám říct?“ zeptal se Ultam. Stál opřený zády o zed' vedle okna, aby nebyl z obchodu vidět.

„Pochválíš jí, jak je svědomitá. Třeba. Pak uděláš pár komplimentů na její oči, úsměv nebo tak něco. Přečet si spoustu knížek, tak na něco snad přijdeš.“

„Já nevím...“

„Připrav se,“ chytil ho Felak za rameno a nasměroval ke vchodu, „a jdi!“

Ultam zdráhavě sáhl po klice. Než ji ale stihl stlačit, Felak se k němu vrhl a odtáhl ho pryč. Tak prudce, až se skulili na zem a vyváleli se v prachu.

„Co to vyvádíš?“ prskal Ultam a čistil si kalhoty.

„Není tam sama!“ zašeptal.

„Jistěže tam není sama! Je tam přece i její zaměstnavatel! Knihkupec.“

„Jo, tak ten ji zrovna zaměstnává. Ve stejným duchu, jakos měl ty.“

„Konverzuje s ní?“

„Ne, Ultame,“ zaúpěl Felak. „Jednou rukou jí šátral ve výstřihu a druhou se hrabal pod sukní. A ona se tedy rozhodně nebránila. Takže jestli nechceme dostat pěstí nebo prachovkou, na tuhle musíme zapomenout.“

Nedalo jim to zase takovou práci. Čekal je trest.

Mistrři se s ničím nezdržovali – místo začátku ranního výcviku dostal Felak od Ultamova mistra dva měchy s vodou a rozkaz, aby se

spolu s Ultamem hlásil u svého mistra na vrcholku Pařezu. Dvacetkrát. A ať to stihnou ještě dneska, jinak že si to dají pozítří znovu.

Vyrazili volným krokem. Ze zkušenosti věděli, že jim to beztak zabere celý den. A že skoro vypustí duši, ať už půjdou pomalu, nebo rychle. Za první zákrutou Ultam mlčky natáhl ruku a vzal si jeden měch. Felak možná vytvářel prvotní nápady, ale co se týkalo následného provedení... Na to neměl dostatek trpělivosti.

„Dík,“ zabručel Felak. „Nahoře si ho zase vezmu.“

Nějaký čas pak sekali dobrotu. Jako vždy. A jako vždy to trvalo jen do té chvíle, než zase přišel Felak se svým záhadným úšklebkem. Tentokrát si k němu vybral speciální příležitost – Ultamovy narozeniny.

„Všechno nejlepší, bratráčku,“ popřál mu, ale oslavenec se už děsil následků. „Dárek pro tebe sice nemám, ale...“ Felakův úsměv se ještě rozšířil. „Vlastně možná ano. Záleží na tom, jak se to vezme. Nepřišla ti k narozeninám vyšší apanáž?“

V porovnání s Felakovými příjmy byla jakákoli Ultamova podpora od rodičů násobně vyšší. Méně dětí, vyšší společenské postavení a mnohem, mnohem více pozemků se neúprosně projevilo na rozdílném majetku jinak spřízněných rodin. Třebaže ani tak si Ultam nemohl dovolit koupit luxusní ručně kolorovanou knihu, kdykoli si zamlouval.

„Přišla,“ řekl obezřetně Ultam. „Spolu s tím, co jsem si našetřil, už budu mít na onu Taktiku.“

„Knížky počkaj,“ vmlouval se Felak. „A přinejhorším je tu knihovna. Ale za peníze se dá pořídit spousta jinejch věcí. Nebo služeb...“ nechal viset ve vzduchu nedokončenou myšlenku.

„Nechápu, kam...“

„Jsou zařízení, kde by mohli vyřešit ten tvůj problém s nedostačným stykem s ženskejma,“ mrkl na něj.

„Ty myslíš nevěstinec?! Špinavý nevěstinec?“ zhrozil se a veheimentně zavrtěl hlavou. „Ne! Raději tu knihu!“

„Jenže knížka ti s tím nepomůže. Kdyby jo, tak už bys byl v milostnejch záležitostech mistr. Zajdeme tam, podíváš se, která by se ti líbila, a to by bylo, abys ženskéjm nepřišel na chuť. A třeba dostaneme slevu, když to bude jako oslava tvejh narozenin. Ještě ti zbyde na tu knížku.“

„Zajdeme, dostaneme?“ chytil se Ultam nepodstatného detailu.

„Přece si nemyslíš, že tě tam nechám jít samotného. Ještě bys tam třeba vůbec nedošel,“ smál se Felak. Tajnůstkářsky se při tom šklebil.

O propustku do večerního města se ani nepokoušeli zažádat. Bylo jim předem jasné, že nepůjdou oficiální cestou. Takže přelezli hradby a vydali se do úzkých uliček města, které se pomalu chystalo do postele. Třebaže mnohdy nikoli ke spánku.

Felak šel kupodivu najisto. Na Ultamovy podezíravé dotazy ovšem odpovídal vyhýbavě. Povolil, až když se oslavenec vzepřel, že do žádného nevěstince nepůjde.

„Zeptal jsem se čtvrtáků. Jednou jsem je potkal pěkně rozjařený uprostřed noci na chodbě dormitáře. Trochu jsem jim pohrozil, že je napráskám, když mi neprozraděj, odkud jdou. A tak jsme tady,“ ukázal na tuctovou uličku, jakých byly v Konguru desítky. Tuto odlišovaly jen červené lucerničky nad vchody, které jí dodávaly zlověstný nádech. „Prej to tu docela ujde a mistři choděj do lepších podniků na druhý straně náměstí.“

Za nenápadnými dveřmi a velmi nápadným vyhazovačem opřeným o zárubně je přivítala vysloužilá prostitutka. Na takový způsob života ji alespoň odhadli. Muselo jí být už přes třicet a svůdný výraz v obličejí si nanášela za pomoci líčidel. Ale pod nimi se při pečlivějším pohledu zjevily ztrhané a otlé rysy.

Ultam by se nejraději rozplynul. Bylo mu trapně a štítil se na cokoli sáhnout. O takových místech neřesti slýchal... vlastně neslýchal. O něčem takovém se v jejich spořádané rodině nehovořilo ani v náznacích.

Na rozdíl od něj byl Felak ve svém živlu. Natěšeně se rozhlížel, jestli už konečně zahlédne něco víc než umělý úsměv a vytahaný dekolt bordelmamá.

„Tady kamarád má narozeniny,“ ujal se Felak slova, aby Ultam nic nezkalil, „a rád by je tu oslavil. Tak, jak to jde jen tady,“ mrknutím naznačil zjevné a snažil se při tom tvářit protřele.

Oproti předpokladu slevu nedostali.

„Ale? Tak mladý pán má narozeniny?“ zeptala se a zcela zjevně tomu nevěřila. „Tak to by si jistě přál něco speciálního, aby to náležitě oslavil, že?“

„No možná by stačilo jen...“

„Tarnito!“ neposlouchala ho a zavolala dál do podniku. Od výčepního pultu spoře osvětleného olejovými lampičkami se zvedla neméně spoře oděná dívka. Okolo pasu měla jakýsi náznak sukénky z mnoha krátkých cípů tmavé látky, která kontrastovala s její světlou pletí. Bujné poprsí podepřené korzetem jí částečně zakrývaly husté černé vlasy. Neměla šperky, jen ve žlábků mezi prsy se jí leskly přesýpací hodinky.

Při její ledabylé chůzi směrem k nim začal Felak málem slintat. Vlnila se jako hebký jívový proutek. Jen ji pohladit a vyzkoušet její pružnost.

„Tak co jí říkáš, Ultame?“ popostrčil ho dopředu. „Tohle bude oslava, na kterou jen tak nezapomeň.“

Oslavenec jen pochybovačně pokrčil rameny.

„Tarnita je tu nová, ale mám na ni jen ty nejlepší reference,“ představila dívku majitelka podniku. „Jedno otočení hodin s ní stojí tři aurény, nicméně zákazníci jsou tak spokojeni, že by podle svých slov dali klidně i víc.“

Tarnita se plaše usmála.

Ultam zbledl.

„Tři zlaté? To... to je příliš... myslel jsem...“

Felak ho popadl za rameno a odtáhl z doslechu.

„Co blbneš?“ šeptal zuřivě. „Ta holka je výstavní kus! Takovou sotva někde seženeš! Tak přestaň myslet na prachy a pořádně si s ní užij!“

„Ale za tuhle částku bych mohl mít tu Taktiku skoro celou! Budu muset strádat zase kolik měsíců...“

„Tak budeš strádat. Nebo se zapíšeš do pořadníku v knihovně. Ale už budeš aspoň vědět, jaký to je, zašukat si s holkou. A to je mnohem cennější!“

„Co že to s ní mám dělat?“ nechápal Ultam použitý výraz.

„Milovat se. A to tak, až z toho budeš kňučet blahem, kamaráde.“

Felak se otočil zpátky k ženám. „Tu nabídku přijímáme.“

Tarnita obrátila své přesýpací hodiny, vzala Ultama za ruku a vedla ho do horního patra. Z používaných pokojů pronikaly na tmavou chodbu v jistém ohledu znepokojivé zvuky. Sténání. Hekání. Najednou někdo vykřikl, až sebou Ultam trhl.

Černovláska se zachichotala a vtáhla ho do třetího pokoje vlevo.

Felak šel pomalu za nimi. Na udivený pohled majitelky a její gesto zahrnující další dívky a chlapce čekající na zákazníky jen smutně zavrtěl hlavou.

„Já jsem tu jen jako doprovod. A morální vzpruha, kdyby zase potřeboval trochu usměrnit. Počkám na něj.“ Na prvním schodě do patra se otočil. „Ale až budu mít našetřeno, počítejte se mnou.“

„Svlékni se,“ řekla Tarnita, jen co zavřela dveře. Měla zvláštní, šišlavý přízvuk. „Dáš si koupel, ano?“

Proti tomu Ultam nic neměl. V krátké plechové vaně s mýdlovou pěnou by mohl najít alespoň trochu čistoty. O lůžku hned vedle měl větší pochybnosti. Bylo sice ustlané, ale pár skvrn na něm viděl i při slabém světle lampičky.

Stáhl si kalhoty s pocitem, jaký musel mít dobytek, když poznal, že jde na porážku. Se šněrováním haleny mu pomohla dívka svými hbitými prstíky. Měla je krásné. Něžné a jemné. Pak mu přetáhla halenu přes hlavu a políbila ho na bradavku. Trhl sebou.

„Tak pojď.“ Mírně se usmála a ukázala na vanu.

Vlezl si do vlažné vody a v tu ránu mu došlo, že v ní dnes nejspíš není první. I houba, kterou vzala Tarnita do ruky, vypadala opotřebovaně.

„Já... já jsem se koupal včera. Možná ani není nutné, aby...“

„Ššš,“ zarazila ho dívka, klekla si vedle něj a vjela houbou pod hladinu.

Nahmátla přesně to, čeho se bál. Drhla mu rozkrok, až na pohupující se hladinu stoupaly nové drobné bublinky. A ač mu jeho rozum radil vyskočit z vany a rychle utéct, tělo bylo jiného názoru. Spokojeně zasténal. Tarnita zvolnila a více se soustředila na přesnost pohybů. Naklonila se k němu a začala ho líbat na krk a ramena. Bylo to skvělé.

Jenže než stačil vyvrcholit, přestala.

„Teď vylez.“

„Ale mně se to docela líbilo,“ zaprotestoval. Chabě, protože se cítil vláčný a ohebný jako stuha, kterou by si mohla snadno omotat okolo prstu. Vylezl poslušně z vody.

Přistoupila s hrubě tkaným plátnem a osušila ho. Přejížděla mu po svalech na ramenou i pažích a uznale zamručela. Rád by věděl, co na nich viděla, protože si vždy připadal jako nedomrlé vyžle. Mistr mu to aspoň tak říkal.

„Sulamové jsou krásní chlapci,“ zavrkala. „Silní a mužní.“

Podíval se na své tělo. Bud' měla bujnou fantazii, nebo si své peníze chtěla opravdu zasloužit. Sám by své mužství jako silné a mužné neoznačil.

Klekla si před něj, asi aby prozkoumala jeho ochabující penis blíž. Náhle si ho vložila do úst a Ultam zalapal po dechu. Tohle ho nenapadlo ani v nejdívočejších snech.

„Co to... děláš?“

Pustila ho, aby mu mohla odpovědět. Náhle zalitoval, že se vůbec ptal.

„Nelíbilo se ti to?“

„Líbilo. Moc.“

Ostatně potvrzení jeho odpovědi jí trčelo přímo před očima.

Usmála se: „A to ještě nic nebylo.“

Vzala ho za ruku a odvedla k posteli. Teď za ní šel ochotně jako věrné štěně. Pokynula mu, aby si lehl. Pochybnosti o čistotě povlečení

si už vůbec nepřipustil. Rychle si vylezl na postel a lehl si. Na záda, protože jeho penis trčel ke stropu.

Nasedla na něj. Tedy nasedla by, kdyby jeho klín byla prohlubeň. Takto se spíš nabodla a slastně při tom vykřikla. Nevykřikl taky? Začala se pohybovat nahoru a dolů a hlasitě sténat.

A bylo to příjemné! Tak příjemné! Ani nevěděl, z čeho má větší radost. Jestli z dívčina počínání, nebo že to zažívá právě s jejím pohlavím. Už se nebál pošklebování okolí a možného otcova přání, aby se oženil. Zvládl by to. Vlastně by se mu to mohlo i líbit.

„Sáhni mi na prsa,“ vyzvala ho mezi hekáním a sama mu navedla ruce.

A tím všechno zkazila. Vzpomněl si na Ariatu s prsy sytícími celé lidstvo. Na svou vlastní matku, tolik nepodobnou téhle ženštině. Útlou a světlou. Čistou.

Udělal se mu zle.

„Slez ze mě.“

„Co?“ přestala se sténáním a udiveně se na něj podívala.

„Slez ze mě, prosím.“

Spíš než slova pochopila reakci jeho těla. Ochabl a vycouval z jejího lůna.

„Tobě se to se mnou nelíbí?“ zavrkala.

„Já... já nevím. Nemyslím si, že by to bylo tebou. To předtím bylo přece skvělé. Víš, já... Nikdy jsem se k dívkám neměl, poprsí mě spíše odrazuje a ty...“ ukázal na její bujné vnady, „ty jsi až moc...“

„Aha. Chápu,“ řekla klidně, jako kdyby jí na tom vůbec nezáleželo. Nejspíš skutečně nezáleželo. „Špatný výběr, to se stává.“ Teď se dokonce usmála. „Víš co? Počkej tady a já dojdu pro někoho jinýho.“

„To nebude nutné. Asi nemá smysl zkoušet to znovu.“

Zvedl se, aby si otřel klín houbou. Jeho penis s řečeným souhlasil. Volně si visel a dával ostentativně najevo svůj nezáměr.

„Je mi líto tvé snahy...“ otočil se, ale Tarnita mezitím odešla.

Povzdech si a začal se oblékat. Jen co si stihl natáhnout kalhoty, vtrhl dovnitř Felak.

„Tak co?“

Ultam pokrčil rameny. „Já nevím... tedy nebylo to nepříjemné, ale že by se mi za to chtělo utrácet... To asi ne. Jakmile jsem jí měl sáhnout na řadra, byl konec.“

„Ale no tak! Dej tomu ještě příležitost. Hele... třeba seš spodňák! No jasně, to mě taky mohlo napadnout! Zkusíš nějakou prdelatou a třeba to půjde.“

Ultam něco nesrozumitelného zabručel a sáhl po haleně. Vtom se dveře zase otevřely. Vešla Tarnita a vedla s sebou... Felak by to označil za nejotřesnější klišé bordelového podnikání. Tu pleť hladkou jako dětská prdelka, ty světlounké prstýnky vlasů padajících na ramena, tu koženou vestičku zdůrazňující přiměřeně svalnatá ramena... toho kluka!

Zhrozil se a popadl Ultama za rameno, aby ho odtáhl pryč.

Ultam nasucho polkl.

„Počkej, Fele,“ vymanil se mu. „Asi bych tomu ještě měl dát příležitost...“

„No to teda ne! Zapomněls, proč tu vlastně...?“

Ale Ultam třesl oči na blondáčka a sotva přítele vnímal.

„Měl bys jít, Fele,“ zamumlal.

Kluk to vzal jako souhlas s nabízenými službami a s významným úsměvem pozvedl svoje hodiny. Ultam kývl.

„Zatraceně, myslí! Bude tě to stát další knihu! Co ta tlustá Taktika, he? Na tu si brousíš zuby aspoň půl roku!“

Ultam vstal a aniž by odtrhl pohled od prostituta, vzal Felaka kolem ramen a nasměroval ho k východu. „Zapíšu se do pořadníku v knihovně. Ale teď na mě chvilku počkej venku, ano?“

„Ultame!“

„Vypadni!“ vystrčil ho ze dveří a zabouchl.

Felak se zase ocitl na potměšlé chodbě a zoufale rozhodil rukama. Černovlasá prostitutka se opírala o protější stěnu a vědoucne se usmívala. Měl chuť vrazit jí pár facek. Ale to by ho nejspíš vyhodili z podniku a Ultam by tu zůstal bez pomoci. Nebo dozoru. Nějak si nebyl jistý, co by právě v tom okamžiku jeho přítel potřeboval víc.

Jestli by vůbec o něco takového stál. Zpoza dveří se totiž začalo linout čím dál hlasitější vzdychání a sténání. Felak nesouhlasně smrštil obočí. Ale ať hledal jakoukoli záminku, kvůli které by mohl probíhající dění přerušit, žádnou nenacházel. Na to bylo ono sténání příliš – otrásl se, jen si to uvědomil – spokojené.

„Zdá se, že se mu to líbí,“ potvrdila jeho tušení kurvička se zvonivým smíchem.

„Hm.“

„Tak si to tolik neberte. Snažil jste se. Oba jsme se snažili. Ale proti vůli Ariaty nic nezmůžete.“

To byla vlastně pravda. Jak by mohl bojovat s bohyní lásky? Mocnou bohyní s ještě mocnějším poprsím, které ve svých vlhkých snech hnětl a líbal, až bohyně kňučela rozkoší stejně jako teď Ultam ve vedlejší místnosti. Jenže ve snech se nikdy nedostal *do ní*. Aby měl aspoň nějakou zkušenost s milováním. Na to se probudil příliš rychle s promáčeným prostěradlem.

Otočil se k dívce. Její poprsí se dalo k Ariatině směle přirovnat. Přepadávalo přes naducaný korzet a přidržovalo ve svůdném žlábkou uprostřed malé přesýpací hodiny. Dobrá čtvrtina koupeného času ještě zbývala.

Felak si odkašlal a usmál se na černovlásku. „Asi jsem to neříkal, abych nezkazil kamarádovi oslavu, ale... Víte, že jsem měl taky nedávno narozeniny?“

Polohy lásky

Kolektiv autorů

Vydal: Martin Kolářek - E-knihy jedou

1. el. vydání

Česky

Praha, 2022

Text: Kolektiv autorů

Grafická úprava: Martina Mâta Nosková

ISBN 978-80-281-0789-5